

Giới thiệu Giám Đốc! Anh Đã Sai

Khác với Học Đường Vui Vẻ, truyện của Mộc Dung (Táo Xanh) nói về trong cơn say, Nghiêm Khanh lái xe đi trên đường, do quẹo không kiểm soát , liên đụng ngay người cô gái lạ đang đi xe đạp cùng chiều. Bước xuống xe, Anh dù say nhưng sau tai nạn anh đã tỉnh hơn, thấy cô gái đang nằm không cử động, anh liền chạy lại xoay người cô lên .

Từ cái nhìn đầu tiên đó! Truyện tình yêu đã bắt đầu, anh đã yêu cô , dù chỉ là 1 tình yêu thay thế , nhưng anh biết , cô đã chiếm không ít trong trái tim anh. Một ngày làm việc tại công ty của anh, về nhà, bóng người hay chạy ra ôm, vui vẻ, nghe lời anh nay đã không thấy đâu nữa, lên phòng đồ của cô vẫn không thấy đâu. Mọi thứ về cô đều đã biến mất. Chỉ còn người thứ 3 đang ngồi trong thư phong của anh, cầm ly rượu cười về đất chỉ .

Anh sẽ tìm cô thế nào? Họ có gặp lại nhau không? Anh có nhận ra cô ấy mới thật là người anh yêu? Tất cả sẽ có trong Giám Đốc ! Anh Đã Sai, mời các bạn cùng đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tai Nạn Định Mệnh .

Trong chiếc xe thể thao đời mới đang lao đi như gió kia là 1 người thanh niên đang ngà say rượu. Đôi mắt có chút tức giận , cứ nhún ga chạy với tốc độ 250km/h . Nghiêm Khanh , về mặt trầm tư , xen lẫn chút yêu thương và chút tức giận . Hôm nay , Nghiêm gia mở cuộc yến tiệc cho các bất thượng lưu trong giới để thân kết tình cảm hợp tác giữa các doanh nhân với nhau và cũng là buổi chọn dâu kén rể . Thân là con trai một , Quý nam , cháu nội đức tôn nên anh không thể từ chối buổi yến tiệc này. Nó là do ông nội anh tổ chức , cũng là muốn kén cháu dâu !

Buổi yến tiệc thật sự rất linh đình , bao nhiêu con cái của những bất vưon giả , đều diện những bộ đồ lộng lẫy nhằm phô trương gia thế của mình . Buổi yến tiệc đối với anh rất nhàm chán, đối với các quý cô đang đứng lác quạ lác lại tạo dáng khiêu gợi quý phái kia thì trong mắt anh chỉ là những đứa con gái lăng lơ .

Tiệc đã diễn ra được phân nửa , thì công tử họ Trần cùng công tử họ La tiến đến , tay cầm ly rượu đỏ trong vẻ tuấn mã , đi đến bên anh . Nói mây nói mưa anh cũng chẳng để ý , cho đến khi La Thuần nhắc đến Mộc Trân , người con gái anh yêu đã rời khỏi anh cách đây 5 năm không 1 lời từ biệt , vì tức giận anh không muốn nói nên đã để ly rượu xuống , rời khỏi yến tiệc và bây giờ đang ngồi trên xe lao như bay thể này .

Đến ngã tư đèn đỏ , lòng lại đang tức. Không thể đợi anh đã đánh lái quẹo tay phải đi về 1 hướng khác . " Rầm " 1 tiếng đụng khá lớn , làm cho con rượu trong người anh không cần thuốc mà giải hết , thoát khỏi dòng suy nghĩ mông lung lúc nãy . Anh vội mở cửa bước xuống xe . Cảnh tượng trước mắt là chiếc xe đạp công quẹo nằm trước đầu xe anh , kế bên là 1 cô gái với mái tóc dài màu nâu đen , đang nằm không cử động . theo quán tính của anh , anh bước thật nhanh lại gần cô gái . Hai tay đỡ cô gái với bộ đầm trắng dạ , lúc này đây anh chợt nhìn thấy 1 thiên thần giống như cô từ trên trời rơi xuống ngay anh , để anh nhận được về .

Vẻ đẹp kêu xa của cô gái làm anh phải nhúm mày , dòng suy nghĩ của anh có chút loạn nhưng anh đã nhanh chóng bế cô lên , để cô vào ghế phụ , còn chiếc xe đạp của cô thì anh 1 tay xách lên như 1 món đồ chơi , ném vào vỉa hè , sau đó quay bước vào trong xe . Nhặt điện thoại lên " Gọi Hà Xuyên đến " giọng nói trầm lạnh lẽo của anh ra lệnh cho người bên kia . 20 phút sau , xe anh đã về đến một dinh thự rất lớn .

Từ cổng chạy vào trong dinh thự cũng phải hơn 500m, ngôi nhà màu trắng mỹ lệ , kiến trúc tây phương mái ngói màu đỏ. Có 1 ban công nhỏ trên mái có thể đó là nhà kho . cửa sổ đều sang lên ánh đèn màu vàng làm cho buổi tối ngôi nhà càng thêm lộng lẫy , hoành tráng đến ngợp người .

Bế cô từ trong xe ra , đoàn người hầu đã đứng trước cửa nghênh đón , họ hôm nay rất ngạc nhiên , từ trước đến giờ ngoài Mộc tiểu thư ra cậu chủ chưa bao giờ dẫn bất kì cô gái nào về nhà , nay trên tay cô lại đang bế một cô bé nhỏ nhắn , đầu có vết máu , lại đang bất tỉnh . Thì ra đây chính là nguyên nhân khiến cho cậu chủ điều bác sĩ Hạ đến gấp vậy sao . Đám người hầu trong nhà rất muốn ngăn đầu để nhìn rõ cô gái trên tay cậu chủ , nhưng thật không thể , quy định trong nhà không cho phép họ làm thế.

Anh bế cô lên lầu đi vào căn phòng trống , không khí khá lạnh lẽo có vẻ đã không có người ở đây nhiều năm rồi , đặc cô xuống giường , sau đó cất bước quay ra , Bác Sĩ Hạ cũng đã đến liền nhanh chóng chạy đến chỗ cô gái chữa trị . Băng bó vết thương trên trán cô gái nhỏ xong , Hà Xuyên mới chậm rãi bước ra , nhìn Nghiêm Khanh đang mặt lạnh đứng trước cửa

_ Cô gái này là thế nào ? - Hà Xuyên đứng trước mặt anh , giọng nói thoáng ảm .

_ Tai nạn , cô gái nhỏ đó thế nào ? - anh giọng lạnh băng nói với Hà Xuyên .

_ Xem ra , có chút dao động , không thì cậu sẽ không mang cô gái nhỏ này về , dung mạo cũng rất đẹp . Cậu có quý kẻ gì ? - thân là bạn thân từ nhỏ của Nghiêm Khanh. Hà Xuyên rất hiểu anh .

_ Chỉ là thấy cô gái nhỏ này thú vị . Cậu không được đụng đến - anh hiểu Hạ Xuyên là tay xát gái , nhưng món đồ này là của anh nhặt về , không được sự cho phép của anh ,không ai được quyền đụng đến .

_ Hạ Xuyên tôi không dám . - ánh mắt của Hạ Xuyên léo lên một tia treu ghẹo vì đã hiểu rõ tâm tình của anh .

Sau khi Hạ Xuyên về , Nghiêm Khanh đứng nhìn cô một hồi lâu rồi chậm rãi quay bước đi khỏi , để lại cô một mình nằm trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đi

Buổi sáng tinh sương đã đến , reng cửa màu sáng nên ánh mặt trời soi vào mặt của cô gái nhỏ . Cô tỉnh dậy với trạng thái vô cùng đau nhức toàn thân , đầu lại đau như ai gõ búa vào . Cố gắng ngồi dậy để biết mình đang ở đâu . Cô ráng nhớ mọi chuyện ngày hôm qua vì sao cô lại bị như vậy , trong lúc đang ôm đầu đau nhức , tiếng người từ ngoài bước vô , một người phụ nữ trung tuổi đang bê một cái khay đựng chén cháo nóng vào.

_ Tiểu thư đã tỉnh , người đừng cử động - tiếng nói của người phụ nữ ấy thật dịu dàng.

Đó là Hoa quân gia . , bà ấy đã phục vụ cho cậu chủ khi cậu vừa sinh ra cho đến bây giờ , bà nay cũng đã 58 tuổi , dung mạo phúc hậu nhưng lại là người kỹ luật rất cao , nên khi Nghiêm Khanh dọn ra ở riêng. Người anh ta muốn mang theo chỉ có một mình bà . Mọi chuyện trên dưới gì của cậu chủ bà đều biết tất cả , nhưng lại không hé răng một lời , ngay cả ông chủ hỏi bà cũng không đáp . bà có một câu nói khiến cho cả Nghiêm gia đều phải coi trọng bà dù bà chỉ với thân phận người ở nhưng lại rất được sự tín nhiệm của toàn gia tộc " Chuyện của chủ , chỉ chủ biết , phận đây tớ chỉ biết cuối mặt " đó là câu nói bà luôn mang theo bên người nên chuyện đại sự hay bí mật gì , mọi người có thể bị đuổi ra , chỉ riêng bà vẫn được ở lại , phải nói trong người Hoa quân gia là một kho tàng bí mật của nhà họ Nghiêm . Nhưng chưa bao giờ bà hé môi lấy một lần hoặc nhắc đến .

_ Vì sao tôi lại ở đây ? - cô cố nén cơn đau lòi , lời nói có chút rung

_ Cô đang ở nhà họ Nghiêm , tối qua thiếu gia đã đụng phải cô , cậu ấy đã đưa cô về , cô hãy nằm nghỉ - bà từ tốn nói .

_ Tôi đã khỏe cảm ơn thiếu gia các người đã không bỏ mạng tôi , có lẽ đã làm phiền mọi người cả đêm , tôi sẽ đi ngay - cô lơ lửng . trạng thái chưa được gọi là tỉnh táo ,

_ Tôi nghĩ tiểu thư nên đợi thiếu gia về ! - bà nhẹ nhàng hỏi đáp .

Cô nghĩ lại cũng đúng , nên gặp anh ta 1 lần , nói lời cảm ơn vì đã không bỏ mạng cô rồi sau đó đi cũng không muộn .

Ngoan ngoãn ăn hết tô cháo do Hoa quân gia bung lên , sau đó cô nằm nghỉ thêm đợi anh về , do còn rất mệt , lại đau nhức toàn thân như vậy , nên cô đã sớm ngủ lúc nào không hay .

Gần hơn 10h tối Nghiêm Khanh mới về đến nhà , nhìn thấy một bóng hình nhỏ nhắn đang nằm cuộn mình trên ghế sofa anh liền bước lại thấy được cô gái nhỏ ấy đang nằm như đợi anh , tivi vẫn còn mở nhưng người đã ngủ say lúc nào không hay . Ánh mắt có chút cau lại thật nhanh thân hình vạm vỡ đã bế cô lên đi về hướng cầu thang mang cô quay trở lại căn phòng mà anh đã sắp xếp cho cô .

Đặt cô lên giường nằm êm ái , ánh mắt anh càng thêm kích động với khuôn mặt đầy sức mê hoặc của cô , lòng anh càng rung động hơn , nhưng lại có chút khó chịu khi khuôn mặt này lại giống na ná với khuôn mặt người anh đã yêu thương . Nó làm con tim anh càng đau hơn , anh không muốn nghĩ về cái dòng suy nghĩ đau đớn kia nên đã nhanh đứng dậy đi ra khỏi phòng của cô . Anh đâu biết rằng hành động của anh đã vừa đánh thức một mỹ nhân đang ngủ .

Viên Viên có chút giật mình trong cơn mộng đẹp vừa rồi , ánh mắt lơ mơ mờ ra hiện rõ dần lên khi nghe được tiếng đóng cửa . Cô ngồi dậy , tay vẫn còn dụi mắt cố bình tĩnh lại , khi mắt mở hoàn toàn cô mới nhận ra rằng cô đang ở trong căn phòng lúc sáng . Thì ra là anh ta đã về không thể đợi lâu nữa cô liền chạy ra khỏi phòng thì nghe tiếng đóng cửa ở một căn phòng khác là anh ta , căn phòng vừa đóng là phòng của anh ta cô nghĩ nên đi thật nhanh đến không anh ta ngủ thì lại không thể chào tạm biệt được .

Viên Viên bước nhanh đến căn phòng ấy , hít một hơi lên để lấy hết lòng can đảm rồi đưa tay gõ cửa , gõ đến lần thứ 2 vẫn không thấy ai trả lời cô có hơi bức mình không lẽ anh ta lại xem thường cô đến thế hay là quay về viết một lá thư sau đó bỏ đi thế là xong dù sao cũng chẳng có quan hệ gì được ở trong ngôi nhà này coi như là phần phước của cô vẫn còn nhưng cũng không thể gọi là ăn vạ khi vết thương cũng đã đang lành . Cô gái nhỏ cứ đứng lưỡng lự trước cửa phòng của Nghiêm Khanh , một hồi sau cô quyết định quay về phòng mình và viết một lá thư cảm ơn rồi bỏ đi .

_ Chào Nghiêm chủ ! Tôi cảm ơn người đã không bỏ mạng tôi tại hiện trường , cảm ơn người đã cho người chăm sóc tôi , tôi sẽ không kiện tụng gì cả , Xin lỗi vì đã làm phiền . - Nội dung lá thư dài thật là dài của Viên Viên phải suy nghĩ 30 phút mới viết được . Cô không ký tên cũng chẳng để lại tên mình . Để lại lá thư trên bàn , thay bộ quần áo cũ của mình rồi sau đó lẳng lặng đi ra khỏi Nghiêm Gia như một người vô hình , việc đi ra từ nhà chính đến cửa

chính thật có chút gọi là cực hình với cô " Gì mà xa quá vậy trời " cô tự thẳm trong miệng . Ra được đến cổng chính cô liền nhìn đi nhìn lại cánh cửa nó không hề có chia khóa hay cài cửa chà biết làm sao để mở cửa , chỉ thấy hàng rào có vài vạch chắn ngang có thể trèo qua được vậy là mặt kệ áo đầm cô leo lên rồi nhảy xuống qua khỏi vách tường cao kia , đáp xuống đất dù có vang lên một tiếng khá lớn nhưng vẫn có thể chịu đựng được , hai tay xoa đôi mông tự trách mình chơi dại .

Cô bước đi với đôi mông bị đau , chẳng hề biết rằng mọi hành động của cô đều được Camera an ninh ghi lại , Bảo vệ liền gọi cho Nghiêm Khanh thông báo sự việc anh nghe vậy liền đi nhanh mở cửa phòng nơi cô đã dưỡng thương thật không thấy bóng người đâu chỉ thấy một tờ giấy trên bàn để lại , Đọc xong tờ giấy anh vo tròn nó trong túi gần .

_ Shit ! Ai cho tự ý đi - Tính chiếm hữu của Nghiêm Khanh đã nổi lên , tai nạn đã mang cô đến với anh , sau bao năm mới có người con gái làm tim anh rung động như vậy , chỉ tính rằng khi cô tỉnh anh sẽ gặp nói chuyện với cô và sẽ bảo vô ở lại cùng anh nhưng nào ngờ cô lại dám bỏ đi như vậy nó làm con quý trong anh đã nổi dậy . Không cần suy nghĩ nhiều nữa , anh đi nhanh ra ngoài ngồi thẳng lên chiếc siêu xe thể thao đã được chờ sẵn trước cửa nhà chính và phóng thật nhanh ra khỏi toàn lâu đài . Mọi hành động của anh tất cả là để bắt cô về lại bên anh .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Gia Đình Kì Lạ

Cô gái nhỏ kia thân hình nhỏ bé thế mà mới đây đã biến mất tiêu , anh chạy xe trong bán kính 1km từ nhà anh trở đi cũng chẳng thấy cô gái nhỏ đó đâu , ánh mắt sắc bén của anh hiện rõ lên , sau một hồi anh đánh vòng xe quay trở về nhà .

Đi thẳng lên phòng Camera , anh bắt người quản phòng bật hết các camera trước đường cho anh , thật không thể tin được trong vòng bán kính 3km nhà anh đều lắp đặt camera , anh có thể dễ dàng thu lại tất cả mọi thứ và báo động khi có nguy hiểm xảy ra .

Đúng là cô đã trèo tường , nhảy xuống , xoa mông mọi hành động của cô đã thu vào ánh mắt của anh , nó hiện lên một tia vui vẻ nhưng chẳng ai có thể thấy được .

đoạn phim tiếp tục chạy , cô đi cách nhà 300m thì có một chiếc xe hơi chạy qua , thế là cô được đi nhờ , đôi tay kia trở thành nắm đấm rất rõ ràng , chẳng phải quản gia đã bảo cô ở lại đến khi anh về rồi sao , sao lại giả bộ ngủ rồi lại trốn đi để lại tờ giấy ngu ngốc đó . Nga , thật không được , bằng mọi giá anh phải tìm cho bằng được cô khinh về đây .

Giờ phút này , cô bé đã ngồi ngay ngắn trên chiếc xe đồng ý cho mình đi nhờ , à đó là 1 gia đình vừa đi du lịch về , họ thật tốt khi giúp người như vậy .

Cô chỉ ngồi yên không nói không rằng , chỉ lẳng lặng nhìn gia đình 5 người kia nói cười vui vẻ , gia đình này họ xem nhau như bạn bè chẳng giống cha mẹ hay con cái thật rất vui . Viên Viên lúc này thật có chút tuổi thân cho mình , vì cô không biết được tình cảm gia đình là thế nào .

_ Chị xinh đẹp , Chị đã có bạn trai chưa ? - trong tiếng nói cười vui vẻ thì chợt ngắt ra một tiếng nói lãnh lết của cô con gái út trong gia đình . cô bé thật dễ thương làm sao khiến cô muốn hôn mạnh một cái cho đã mới thôi .

_ Hiện tại thì chị vẫn chưa , tương lai thì chưa biết - Viên Viên cười mặt xuống nói với cô bé nhỏ , giọng rất dễ thương .

_ Vậy thì chị là chị dâu lớn của em đi , anh cả của em chưa có bạn gái , rất đẹp trai ba mẹ em ngày ngày đều giới thiệu người đẹp cho anh nhưng anh không thèm để ý . Chị thật rất xinh đẹp , em rất thích chị . Chúng ta ở chung một nhà sẽ rất vui đó nha ! - Cô bé nhỏ xíu tuổi nhưng rất biết quan sát chuyện ngoài lề (nhiều chuyện đó mà) nên rất nhanh trong việc này .

Viên Viên thật cứng đờ người với câu nói của đứa nhỏ này .

_ Nhóc à ! Tình yêu không thể nói được , anh của em đã không chịu những chị xinh đẹp khi thì chị đây không thể nào lọt vào được - Viên Viên nhéo mũi của cô bé nhỏ này .

_ Không đâu em biết anh hai sẽ thích chị lắm đó - tiếng của cậu bé nói tiếp .

_ Hai nha đầu này - Viên Viên cười khẩy cho qua chuyện .

_ Ngọc Nhi và Mạnh Quân nói rất đúng , cô chú cũng rất thích con . Con từ trên trời rơi xuống , ta thấy con chắc chắn sẽ là dâu nhà ta - Tiếng của người đàn ông đang cầm vô lăng lên tiếng

Hóa ra ông đã nhìn cô ngay từ khi cô bước lên xe , đáng vẻ rất yêu kiều , nhìn lại rất hiền hậu không hề có chút xem xua nào ở đây , trong cô hơn hẳn những tiểu thư mà ông đã chọn trước .

Vợ ông ngồi kế bên cũng rất ưng ý , hai người đã sớm liếc mắt gật đầu với nhau trước đó rồi , họ thật muốn mang cô về ở luôn nhà họ nữa kia .

Viên Viên như bị bọn họ dọa cho sợ liền đứng hình, vẻ mặt hốt hoảng hiện rõ trên mặt cô .

_ Dạ dạ , cháu đây sao dám. Gia đình cô chú là người thượng lưu , kẻ bần hàn như cháu sao dám nghĩ đến , dạ thưa cô chú cho cháu đi nhờ. Cháu rất biết ơn nhưng việc gả cho nhà bác cháu xin từ chối - Viên Viên vẻ mặt có chút khó coi , cô luôn miệng từ chối không dám nhận , cô thân là trẻ mồ côi sao lại dám trèo cao như vậy

_ Cô bé ! Chúng ta rất ưng lòng với con. Hôm nay con hãy đến nhà ta , gặp đứa con trai lớn của ta. Nếu lúc đó con có thay đổi thì chúng ta luôn sẵn sàng chào đón con - Tiếng người mẹ vang lên rất âm dịu , phúc hậu và đầy yêu thương .

Viên Viên không biết họ là ai , chỉ đi nhờ xe để thoát khỏi cái căn nhà có tên chủ nhà điên đó thì giờ đây gặp phải gia đình còn kinh khủng hơn , dám nhận ngay một đứa con gái trên trời rơi xuống , chưa rõ lai lịch thế nào mà bảo muốn cô làm con dâu . Điều này quả thật hoang đường mà .

_ Cô bé , quen nữa con tên gì ? - Lúc này Người đàn ông mới chợt nhớ ra chưa biết tên của cô .

_ Dạ con họ Viên tên Viên , là Viên Viên ạ - cô nói ra tên của mình , cái tên cục ngẩn này cũng làm cô rất xấu hổ mỗi lần cô nói tên cô ra liền mọi người cười lên vì cái tên rất kì quái .

_ Ô , tên nghe hay , vui nữa . - Tiếng người phụ nữ vang lên xem ra bà càng thích cô hơn .

_ Đúng ! Người khác lạ tên cũng sẽ khác lạ và cũng vì khác lạ mới tạo nên kì tích - Người đàn ông rất vui vẻ.

_ Chị Viên Viên , tên chị nghe rất thú vị đó - tiếng của đứa bé gái Ngọc Nhi vang lên .

Viên Viên xấu hổ đỏ cả mặt , thật sự cô muốn xuống xe , trước đó trong đầu dự tính rằng sẽ đến nhà tắm hơi công cộng ngủ một giấc nhưng nào ngờ lại bị gia đình lập dị này lôi về nhà .

Viên Viên biết thất thế , giờ nói gì cũng bị bắt ra nên cứ im lặng để họ chạy , dù sao họ rất hiếu khách cô không thể cưỡng lại nên cứ để họ thỏa mãn đi , chàng trai kia chắc chắn sẽ không vừa ý cô đâu đến lúc đó đi cũng không muộn

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhà Họ Hồ

Chiếc xe gia đình cứ tiếp tục chạy , Viên Viên chẳng nói năng gì , chỉ ngồi lặng im nghe mọi người nói chuyện , lâu lâu lại trả lời vài câu hỏi của mọi người rồi thôi .

Đoạn đường đi cũng hơn 30 phút , xem ra là đã rất xa cái biệt thự kì quái kia , lòng của Viên Viên cũng đã yên tâm hơn . Nhưng chợt nhớ đến tình cảnh hiện tại Viên Viên nhẹ chuyển người về phía trước.

" Làm phiền gia đình rồi ! Mọi người có thể cho con ở đây được rồi ! " Giọng nói nhẹ nhàng , cặp mắt của Viên Viên xen lẫn chút chờ mong hướng về người phụ nữ và người đàn ông kia .

" Đã khuya thế này , mà bỏ con ở dọc đường sao ? Con cứ về nhà chúng ta , sáng mai rồi tính " - Ánh mắt của người đàn ông sắc lại , giọng nói nặng hơn lúc này .

Người ta nói đời người sẽ có lần gặp ma , mà đặc biệt đi đêm sẽ gặp ma . Viên Viên chợt tái mặt , câu nói kia hiện lên trong đầu cô , quả thật cái gia đình này kì quái lắm , không lẽ một lần thôi mà đã trúng số gặp ngay lần đầu sao ? Số cô tận mệnh rồi sao ? .

Cái đầu ngọc của cô đang tự chiếu ra một bộ phim kinh dị " Chuyến xe ma " , lúc này rồi tay chân của Viên Viên lạnh ngắt , cô thắm niệm chú trong đầu , cầu mong có người che chở .

Chiếc xe cứ chạy , quẹo vào con đường nhỏ nào đó , trời đã khuya , ngồi phía sau xe nên Viên Viên không định vị được rằng mình đang ở đâu , cứ cố gắng cuối cuối xuống xem coi có những thứ gì đang diễn ra xung quanh .

Tiểu nha đầu kế bên thấy chị gái lớn ngồi không yên liền quay đầu qua

" Viên tỷ ? Chị đang làm gì vậy ? " - tiểu nha đầu nhìn cô ngơ ngác ra .

"À ! Không có gì , đừng bận tâm " - Viên Viên cố gắng cho mọi người đừng để ý đến mình không là suy nghĩ trong đầu cô sẽ bị phát hiện mất .

Chiếc xe đang chạy cuối cùng cũng chịu dừng lại , Viên Viên lại chồm tới thò lỗ mắt ra nài , Người phụ nữ thấy hành động của cô gái nhỏ này có chút thú vị , bà khẽ mỉm cười nhìn người chồng của mình rồi lại nhìn về phía trước . Chiếc xe dừng lại chừng 20 giây thì lại lăn bánh tiếp . Lúc này Viên Viên mặt tái mày nhợt hơn khi cô nghe được tiếng của cánh cửa có phản rì sét " Êt , két két " cái âm thanh này khiến cho Viên Viên dựng hết cả tóc gáy .

Lúc này Viên Viên không thể nào ngồi yên được nữa , cô cố gắng nhìn mọi khung cảnh xung quanh , Nhưng cái thứ cô có thể nhìn thấy là một màu tối đen như mực . Đang trong tâm tư rối loạn , thì chiếc xe cũng dừng lại . Viên Viên càng niệm phật nhiều hơn .

Cùng lũ nhỏ bước ra , Viên Viên thật mắt cứ nhìn xuống đất không dám nhìn lên , sợ rằng sẽ có điều kinh khủng xảy ra , cô lại yếu bóng vía , lại đặc biệt sợ ma vô cùng nên cái bộ phim này giờ tự chiếu trong đầu cô làm cô gan dã nhỏ lại càng mất tiêu .

Bàn tay lạnh ngắt của cô được cô bé nhóc nắm lấy , cô bé tỏ ra lo lắng khi thấy tay của Viên Viên lại lạnh như vậy

" Viên tỷ ! Sao tay chị lại lạnh như thế ? " cô bé ngừng hết đầu nhìn Viên Viên

" Chắc thời tiết hihi " Cô cười ngượng , trong lòng không nghĩ đến thứ gì khác ngoài việc cái căn nhà này là như thế nào .

Người phụ nữ thấy vậy liền hồi thúc chồng mình nhanh chóng vào nhà , Viên Viên cũng ngừng ngại bước theo . Cứ tưởng rằng phải lấy tay tự mở cánh cửa lớn kia , cả 5 người vừa đi tới thì cánh cửa đã tự mở .

Viên Viên mắt chợt nhắm thật chặt đến khi nghe tiếng hô hào " Chào ông chủ , chào pgủ nhân , chào tam công tử , chào tiểu tiểu thư , chào tiểu thư " Tiếng cả đoàn người hô hào , tất cả đều là câu chào kính lễ .

Viên Viên lúc này mở trước một mắt thăm dò , rồi hai mắt từ từ mở , miệng cũng mở theo , mắt và miệng cùng mở đều với nhau , hai thứ xinh đẹp đó trên gương mặt đáng yêu của Viên Viên ngày càng mở căng , há căng .

Căn nhà thật đẹp , kiến trúc rất tân thời , lại nhìn vui mắt với những gam màu ngũ sắc hòa huyến với nhau , nhìn mọi thứ trong nhà đều rất vui mắt , khiến người nhìn cảm thấy tâm trạng cũng vui lên .

" Viên Viên ! Con đi theo cô Hoàng lên phòng của mình đi " người phụ nữ kia sắp xếp mọi việc .

" Dạ ! Con thất lễ , từ nãy giờ con quên , Xin hỏi , quý danh của gia đình mình ạ ? " Viên Viên gật đầu sau đó chợt nhớ ra thứ quan trọng liền hỏi ngay .

" Há há há ! Đúng là cô bé ngây thơ ! Chúng ta là nhà họ Hồ , Công ty Hồ Bình là của gia tộc chúng ta " - người phụ nữ dè dặt nói .

"- công ty Hồ Bình ? Bà giỡn sao ? Là một công ty đứng đầu về lĩnh vực thời trang trong và ngoài nước đó , Viên Viên vận số may thật không thể ngờ được " - Viên Viên đứng bất động tự thầm nói trong đầu , mở mắt to ra như đang nhìn thờ nhìn người phụ nữ kia .

" Há há há ! Ta biết ta biết , con đừng bận tâm , chúng ta rất vui về không có ý xấu , chẳng muốn hại ai , con cứ gọi ta là Bác Gái còn ông lão kia là Bác Trai được rồi " - Lâm Hân Nguyệt vợ của Hồ Lãnh cũng muốn thử cô gái nhỏ này có thật hay giả nai , với cách thử của bà và thái độ của cô gái nhỏ kia thì bà biết được cô bé không hề biết được bà là ai , Cô bé đứng là tốt , làm dâu nhà bà càng tốt hơn .

Vết thương của Viên Viên còn nên trải qua những chuyện vừa rồi đã khiến cô bé rất mệt mỏi , cô được cô Hoàng dẫn đến phòng dành cho khách . Sau đó tắm rửa , cô bé nằm ngay lên giường , độ mệt mỏi của cô quá nhiều cho nên vừa nằm xuống là đã ngủ ngay . mặt kệ đây là đâu , ngủ trước đã rồi mai tính tiếp .

Đôi vợ chồng già kia len lén đứng ở ngoài cửa nhìn vào xem hành động của cô b , mọi hành động vừa rồi khiến cho đôi vợ chồng lén lút đó rất vừa lòng , lại cảm thấy cô bé đáng yêu vô cùng , Chỉ nhìn nhau một cái như đã hiểu ý Lâm Hân Nguyệt nhẹ nhàng đóng cửa lại không làm phiền cô bé nhỏ đó nữa .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Sao Há ? Có Phải Rất Vừa Lòng ?

Một tiểu công chúa đang còn yên trong giấc ngủ , có lẽ cô đang mơ một giấc mơ rất đẹp , đôi môi đỏ mọng kia cứ mãi nhếch lên như rằng đang rất vui .

Trong giấc mơ ấy , Viên Viên thấy mình đang cùng ba mẹ dạo chơi , đang cùng ba mẹ đến sở thú . A , hôm nay trời thật đẹp nha ! Không khí rất trong lành nha ! Ngày hạnh phúc , ngày của gia đình , Cô bé gái mặc bộ đầm công chúa bông bênh xanh da trời , trên tay còn có trái bóng bay lơ lửng cùng màu sắc với áo cô , trong nụ cười rất rực rỡ như hoa hướng dương , càng tăng thêm những ánh nắng ban mai chiếu xung quanh cô bé kia nó thật đẹp , thật lấp lánh khiến người người đều ngất lòng mà nhìn vô bé như chế lạng .

_ Viên Viên ! Con có thích không ? - Giọng nói bên tay phải cô bé ấm áp của người phụ nữ mặc bộ đầm màu đỏ ôm vừa đủ người .

_ Dạ ! Con thích lắm con cảm ơn mẹ - Tiếng cô bé lãnh lót nghe thật phấn khích .

_ Nào ! Viên Viên của ba , chúng ta đi đến kia , con xem múa rối kia - Giọng nói tiếp theo bên tay trái cô bé trầm ổn , đầy cung chiều .

_ Dạ ! - Cô bé mắt rí rít nhìn theo nơi hướng người đàn ông bên trái cô chỉ , càng vui mừng phấn khích hơn .

Vừa hai cánh tay hai bên mình , quả bóng đang trong tay cô bé liền bay lên . Ánh mắt cũng nhìn theo bong bóng đang bay , hơi nước trong mắt cô bé tự dâng lên .

_ Viên Viên không ngoan ! Viên Viên thật hư , ba mẹ không thích Viên Viên nữa , ba mẹ đi tìm bé ngoan khác đây - Hai người một nam , một nữ tỏ ra rất bức mình , liền qua lưng bước đi bỏ mặt cô bé .

_ Ba mẹ ! Đừng bỏ Viên Viên , Viên Viên sẽ ngoan , Viên Viên hứa sẽ ngoan mà - Cô bé gái khóc nức nở chạy theo sau hai con người .

Nhưng họ vừa đi , ánh sáng trắng dần vào mắt cô bé , hai người biến mất trong ánh sáng trắng tinh đó , để lại một mình cô bé đứng khóc nức nở trên con đường , miệng không ngừng khóc " Ba mẹ ! Đừng bỏ Viên Viên " .

Có lẽ cái cảm giác đó quá mãnh liệt , quá thật nên đã khiến cho người nằm mơ cũng phải thốt lên ở ngoài đời . Viên Viên đang trong giấc mộng đẹp , liền bật dậy la lớn , nước mắt của cô không ngừng rơi khi phải gặp cảnh này .

Người Viên Viên bắt đầu run lên từng đợt , Cô sợ , Cô ám ảnh , cuộc đời của một cô nhi , nó đầy những thứ kinh khủng nhất mà người đời không ai thấu hiểu .

Đang trong cơn hoảng sợ , tiếng gõ cửa bên ngoài truyền vào , Bà Hồ đã chuẩn bị xong tất cả , con trai lớn cứng đầu của bà hôm nay cũng vừa về tới , ba muốn cho hai trẻ xem mắt nhau , tâm tình thật rất tốt bà liền lên phòng gọi cô gái nhỏ đáng yêu kia dậy . Viên Viên cố lấy bình tĩnh , dùng hai tay lau khô nước mắt của mình , ho ho vài cái để lấy lại giọng của mình .

_ Mời vào ! - Viên Viên cố gắng cất giọng nói lên .

Nghe được tiếng cô gái bé nhỏ , bà liền cười một nụ cười rất tươi rồi mở cửa " Dậy rồi sao ! Nào hôm qua ngủ có ngon không " Tiếng vui vẻ của Hồ phu nhân rất vui .

_ Dạ ! Rất ngon ạ . - Viên Viên lễ phép cúi đầu xuống trả lời .

_ Nào nào ! Mau chuẩn bị , cùng xuống ăn sáng nào - Hồ phu nhân nhanh thật nhanh kéo Viên Viên ra khỏi cái chăn đắp cô vào trong nhà vệ sinh.

Viên Viên không kịp phản ứng gì đặc biệt vội vàng vào nhà vệ sinh rồi , Hồ phu nhân vui vẻ cười ha hả quay lưng đi xuống trước .

Viên Viên nhanh chóng chuẩn bị sau đó đi xuống lầu , trên môi cô nở một nụ cười rất tươi tâm tình tốt hẳn đi đến bàn ăn . Đảo mắt một vòng nhìn thẳng đến bàn ăn .

_ Chào Hồ lão gia. Chào Hồ phu nhân , chào hai đứa , mọi người ngủ ngon không ạ ? - Viên Viên nhanh miệng một nụ cười đón ngày mới .

_ Tốt ! Chúng ta rất tốt , mau lại đây cùng ăn sáng ! - Hồ lão gia rất hài lòng về cô bé , ông cũng không được gọi là dễ tính , cũng kén chọn vô cùng , nhưng không hiểu sao khi gặp cô bé này ông liền thích .

_ Dạ ! - Giọng nói đáng yêu , dịu ngọt , cùng một nụ cười , Viên Viên liền ngồi xuống theo lời cũng Hồ lão gia .

Cô ngồi kế với Hồ Phu nhân , vui vẻ nhìn phu nhân cười .

_ Sao ! Hồ Tổng ! Con thấy sao , ba mẹ không phụ lòng con chứ ! .Sao hả ? Rất hài lòng phải không ? - đợi Viên Viên an tọa , Hồ phu nhân lúc này mới chuyển hướng mắt sang người con đang ngồi đối diện bà .

"..." trả lời lại là một khoảng không , ánh mắt của người đã như dính chặt trên người cô bé lúc này , từ lúc cô từ cầu thang xuống , một nụ cười rạng rỡ , thuần khiết vô cùng , Khiến con tim anh vang lên dữ dội .

Hồ Phu nhân nhìn con trai lớn của mình , thật muốn cười thật lớn , đã 2 năm nay , ngày nào bà cũng tìm người mai mối cho hần ta nhưng chẳng bao giờ hần dòm lấy 1 cái , thiên kim tiểu thư , các bậc cao quý , chẳng con ai có thể lọt vào mắt hần cơ vậy mà giờ đây hần lại nhìn say đắm cô gái nhỏ không danh không tuổi này , vừa vắng bà rất hài lòng với cô bé , vậy rằng bà sắp có cháu rồi . Điều này khiến bà cứ cười suốt bữa ăn .

Viên Viên lúc nghe Hồ phu nhân nói mới ngó qua , lúc này cô mới để ý đến , đã có một người ngồi đối diện mình , Viên Viên to tròn mắt nhìn chàng trai trước mắt , với cái nhìn ngọt ngào của chàng trai kia cứ dính chặt mình không rời mặt của Viên Viên đỏ lên hơn thế , cô cực kì thẹn thùng , cả người cứ đông cứng .

_ Chào cô ! Tôi tên Hồ Ngôn - Khó khăn để mở miệng , Hồ Ngôn đã có thể thốt lên cái tên của mình .

_ Chào anh ! Tôi tên Viên Viên - Viên Viên áp ứng trả lời , trong cô có vẻ khấn trương .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vẫn Chưa Tìm Được !

Bước chân đi không ngừng , bước chân hùng mạnh tiến về phía trước , dù rằng nó là về đi bình thường như lại khiến cho những người đằng sau phải đuổi theo như chạy .

Nghiêm Khanh tiến vào trong căn phòng lớn của toàn nhà lồng lầy , căn phòng màu trắng chiếc bàn thật dài và thật to , nó được làm bằng gỗ quý , có những hoa văn rất sắc xảo , được đặt ngay giữa phòng , không sai ! Nó là phòng họp của Công ty Nghiêm Doanh , nó là một công ty lớn nhất . Cuộc họp bắt đầu khi tổng giám đốc đã đến , kẻ thuyết trình người nghe , ánh mắt sâu thẳm của vị chủ luôn nhìn về phía trước luôn trầm lặng khiến cho mọi người xung quanh không biết rằng anh đang nghĩ gì , đó là điều khiến cho con người ta sợ nhất .

_ Sa Thái ! - xen lẫn giữa tiếng thuyết trình đang vang dội trong phòng là một tiếng nói đầy trầm thấp . Cả đám người nhìn thờ quay ngược đầu về phía người phát ra âm thanh , kẻ đang thuyết trình dừng lại mặt trong còn miết máu nào trên mặt .

Không đợi mọi người phản ứng , Nghiêm Khanh đứng lên đi ra khỏi phòng họp như không có việc gì nữa , để lại cả đám người ngồi rung lên từng đợt dưới sự lãnh khốc của tổng giám đốc mình .

Còn ai thậm tệ hơn cái kẻ đang thuyết trình kia , tâm huyết , thức trắng mấy đêm , chuyển bị tất cả cuối cùng bài thuyết trình chỉ trong 5 phút của anh chưa vào trọng tâm đã bị " Sa Thái " , không phục thật không phục mà . Đám bảo vệ đi lại bên cạnh , hai tay hai người xách hắt lên đưa ra khỏi phòng xem ra tình huống này là gặp thường xuyên rồi . Bộ phận nhân sự lại có việc để làm rồi đây .

Nghiêm Khanh quay về căn phòng của mình , ngồi mạnh vào ghế xoay đầu dựa ra sau ghế , tỏ vẻ mệt mỏi vô cùng

_ Đã tìm được chưa ! - Sau mấy dây định thần , anh cũng bắt đầu lên tiếng .

_ Thưa ngài ! Chúng tôi vẫn đang tìm - Tên thuộc hạ đứng trước mặt cuối đầu xuống tỏ vẻ rất có lỗi . nét mặt rất sợ hãi người đối diện , xem ra hắt ta biết hắt ta vừa đem tin xấu đến cho chủ nhân của mình .

_ Khốn Khiếp Lũ Ăn Hại Có một cô gái mà cả tháng nay cũng không xong , Giỏi nhất gì , Tuyệt Đỉnh gì Cút hết cho ta CÚT . - câu nói tên thuộc hạ vừa dứt , con người đang dưỡng thần kia bật dậy mạnh liệt , thét toáng lên trước mặt lũ thuộc hạ kia .

Đám người đánh trước mặt anh , cuối người 90 độ thành thật xin lỗi sau đó quay đi thật nhanh , thời gian ở bên cạnh chủ nhân của mình rất lâu , bọn họ hiểu rõ chủ nhân mình hơn ai hết , tuyệt đối khi chủ nhân tức giận không được mở miệng nói thêm lời nào , không rằng chết không toàn thây .

Đám người đi ra hết , để lại trong thư phòng một mình con mãnh hổ đang nổi điên kia , mặt mày tối đen , ánh mắt như lửa đốt , thứ anh tìm được , thứ từ trên trời rơi xuống anh nhặt được kia đã trôn anh mà đi . Thật to gan , anh sẽ không tha thứ cho điều này . Nhất định sẽ tìm lại cho bằng được vật từ trên trời rơi xuống kia

_ Cô là của tôi ! Thượng đế đã ban cô cho tôi , cô đừng hồng trần , đợi xem khi tôi kiếm được cô tôi sẽ xử cô ra sao . Con bé to gan thật không sợ chết mà - Răng môi nghiến vào nhau thành từng đợt . Chính bản thân anh không hiểu vì sao lại không kèm chế được điều này .

Tính độc chiếm của anh xưa nay không có quá đáng như vậy , Nhưng bây giờ , đối với cô bé đó anh lại có cảm giác mãnh liệt như vậy , Chỉ muốn cô bé ở bên mình , thời thời khắc khắc đều phải nhìn thấy cô bé đó .

Đang trong suy nghĩ điên loạn , tiếng chuông điện thoại reng lên . Im lặng vài giây , bàn tay to ráp kia hướng về điện thoại nhấn nút nghe .

_ Nói ! - đè nén được cơn tức xuống một nửa , Nghiêm Khanh giọng lạnh hơn băng , trợn vện một chữ .

_ Thưa Giám Đốc ! chủ tịch công ty Hồ Thị gọi điện , tối nay Hồ Gia có đãi tiệc tại gia mời ngài đến dự . - Thư ký cố gắng chậm rãi nói , nhìn lúc này đoàn người vệ sĩ đi ra mặt ai cũng xám xịt biết rằng không lành , dù không muốn nhưng đây là công việc của cô , liền phải làm , sống chết cũng phải nói .

_ Được ! - Nghiêm Khanh nghe đến Hồ Thị , công ty của ông ta lớn ngang ngửa Nghiêm Doanh , đối thủ là đối thủ , không đi không được .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Vô Có Làm Con Dâu Nuôi ?

Ngày thường nhà họ Hồ đã đẹp kinh người , nay lại mở yến tiệc nó làm cho căn nhà càng thêm chói sáng , Viên Viên hình như không thể chớp mắt nữa , cô cứ đứng giữa nhà mắt mở to đứng thẳng nhìn bao quát căn nhà với vẻ kinh ngạc . Người hầu trong nhà cứ tấp nập , tốc độ đi của họ phải nói là như đang thi diễn kinh , năm người quản gia trong nhà bận với việc chỉ dẫn người hầu . Chẳng ai quan tâm đến một cô gái nhỏ đang đứng chết ngay đó mà nhìn họ từ bao giờ .

Hồ phu nhân từ trên lầu đi xuống , chiếc đầm đen đuôi cá đính hạt kim cương chiếu sáng cả một nơi thiết kế sang trọng cùng với choàng vai lông hổ trắng có một không hai , chiếc áo được thiết kế riêng nên ôm xác body của quý phu nhân làm cho bà càng thêm hãnh diện mà khoe dáng .

_ Viên Viên ! Sao con lại đứng đó . - Bà nhẹ nhàng thút tha di chuyển theo cách của một quý tộc , vừa mỉm cười hướng về cô gái nhỏ kia .

_ Dạ phu nhân ! - Những giây ché lạnh của cô dường như bị cắt đứt bởi tiếng kêu của Hồ phu nhân , cô vội vã chạy đến , nhanh từng bước chân chạy lên rất thang nơi Hồ phu nhân đang đứng .

_ Con không mau đi thay đồ - Hồ phu nhân dùng đôi tay ngọc ngà của mình đỡ lấy cô bé

Viên Viên có ý tránh né một chút bởi trên đôi bàn tay kia 10 ngón là đã 4 ngón đeo những chiếc nhẫn kim cương loại một trị giá cả một căn nhà , cô sợ rằng sẽ làm trầy những viên kim cương quý đó .

_ Dạ ! Thay đồ ? Để làm gì ạ ? - Viên Viên sau khi ổn định vị trí của mình liền lễ phép .

_ Con không thấy sao ? Hôm nay nhà ta có tiệc , con phải sửa soạn chứ !? - Hồ phu nhân vừa nói vừa hất mặt về phía phòng khách nơi những người hầu đang chạy như tên lửa để kịp giờ .

_ Con ? Nhà ta có tiệc , con đây không phải thân phận gì nên con sẽ trong phòng , đảm bảo rằng sẽ không làm phiền đến mọi người ! - Viên Viên kính lễ nghiêng người cúi đầu xuống .

_ Con nói gì thế ! Ta mở tiệc , con đây như thành viên trong nhà , đều phải dự tiệc chứ sao lại phiền ? - Hồ phu nhân đỡ lấy cô gái nhỏ đang hành lễ , mặt có chút nhăn lại tỏ vẻ không đồng tình với suy nghĩ này .

_ Nhưng con !? - Viên Viên vẫn giữ vẻ ngơ ngai

_ Không nhưng nhị gì hết ! Thúc quản gia , đem Viên Viên đi sửa soạn cho ta , phải cho cô bé đẹp nhất đêm nay , nếu không làm được liền lãnh lương ngay lập tức - Hồ phu nhân bỏ mặt lời nói của Viên Viên liền ra lệnh cho Thúc quản gia

Viên Viên bị dồn vào thế ép buộc , lời đáp chưa kịp đáp lại là bị hai người hầu của Hồ phu nhân cùng Thúc quản gia lôi đi .

Ngắm bồn rửa , massage body , làm móng tay , trang điểm , thử một núi đồ . " Viên Viên à ! may thật có điểm phúc như vậy hay sao ? Nếu như đây là giấc mơ thì làm ơn mây mơ tiếp đi đừng tỉnh lại " Cô gái nhỏ với ước mơ lớn đang tận hưởng .

Tiệc nhà họ Hồ thật rất linh đình , các ông lớn bà lớn , cả nghị viên , Thị trưởng cũng có mặt , xem ra nhà họ Hồ không phải loại tầm thường . Mọi người đều nể mặt vuốt mũi Hồ lão gia 6. 7 phần . Hồ phu nhân cùng Hồ lão gia quàng tay nhau đi chào hỏi mọi người điều này là một thông lệ , theo sau là Hồ Ngôn người sẽ thừa kế tập đoàn này cũng không thể nào không chào , chỉ có hai đứa nhỏ em của Hồ Ngôn là vô tư cô cậu cứ chạy nhảy cùng lũ trẻ nhà giàu khác chẳng ai thèm để ý đến bọn chúng .

Viên Viên từ trên lầu nhìn xuống , cô rung mình thật mạnh , cô bắt đầu sợ , những trường lão kia gương mặt vô cùng nghiêm khắc , nhưng doanh nhân kia khuôn mặt thì tươi cười nhưng nét kinh thường người khác lại hiện rất rõ sau nụ cười đó . Viên Viên cứ đứng mãi trên phòng , cô không biết đến khi nào thì nên xuất hiện , nhưng mà nếu không xuất hiện càng tốt cho cô , lòng Viên Viên luôn cầu an mong rằng Hồ phu nhân , Hồ lão gia sẽ lo tiếp khách mà quên đi cô , đến cuối tiệc coi như mọi việc đã xong .

Trời không hề thương tiếc cho Viên Viên , cô vừa cầu nguyện là Hồ phu nhân đã nhớ đến cô , liền kêu người hầu đi kiếm cô . Số trời đã định , con thỏ nhỏ phải lên đĩa ngay , Người hầu tìm thấy cô liền về mặt hoan nghênh cô xuống lầu nhưng lại thật là ép cô .

Chiếc đầm trắng tinh xòe hoa bồng bềnh , lớp vải kim tuyến bên ngoài làm cô lấp lánh , chiếc áo vai xệ làm cho phần nữ tính nơi cô càng hiện rõ hơn , xương quai xanh hiện ra đường nét rõ rệt quyến rũ chết người , mái tóc uốn thả gọn sóng cùng chiếc băng đô màu trắng có vài con bướm nhỏ làm cô bé như thiên thần .

Bước từng bước chậm rãi , đẩy về ngai vàng xấu hổ của cô làm cho mọi người đang nói chuyện rôm rã phải ngừng lại và ngược nhìn cô . Những bật vương tử đều bị cô đánh cắp mất trái tim , họ chết lặng một nơi như thể lần đầu tiên thấy người con gái như vậy . Hồ Ngôn đang nhàm chán ở sau lưng ba mẹ khi thấy mọi người dừng mọi hành động lại cũng lười biếng hợp một ngụm rượu sau đó hành động chán nản quay qua nhìn theo mọi người . Vừa

rồi nguồn năng lực của anh như vừa mất thì lúc này nó đang lên tới cực đỉnh khi nhìn thấy Viên Viên, lần đầu tiên gặp cô, dù rằng bộ quần áo đơn giản mặt trần mộc thời đã khiến anh xao xuyến nay cô lại như thể này lại làm cho Hồ Ngôn càng đắm say cô hơn, phen này trái tim lạnh lùng của anh đã bị cô thay mất rồi.

Hồ phu nhân nhìn con trai mình đang ngây người ra với cô bé kia liền nở một nụ cười rất mãn nguyện như thể mục đích của bà đã đạt được, bà lay tay của chồng đôi mĩa nhưong về phía đứa con trai cứng đầu kia ra hiệu cho ông chồng mình xem, Hồ lão gia theo hướng mắt của vợ nhìn lên phát hiện được cậu con trai của mình đang đắm chìm trong tình yêu rồi liền quay lại nhìn vợ mình cười rất tươi.

Viên Viên đôi má đánh tí phấn hồng nay đã thành đỏ hồng, mọi người cứ dồn vào nhìn cô như vậy liền làm cô rất xấu hổ.

Nơi một góc tường có một ánh mắt sắc nhọn đang nhìn cô với vẻ ăn trộm nuốt sống cô. Nhưng cô gái bé nhỏ kia nào biết người cô chạy trốn lại đang ở ngay đây.

Hồ Ngôn đang đứng ngay người thì bị cánh tay của mẹ mình đánh một cái làm cậu giật mình quay lại thì Hồ phu nhân ra lệnh cho anh đến dẫn cô bé đang bị lạc giữa dòng người kia.

Hồ Ngôn liền tỉnh lại, thanh lịch đi thẳng đến bên cô bé, công khuyển tay của mình lên ý rằng hãy khoát tay anh. Viên Viên ngại ngùng ngượng mặt lên thấy ánh mắt của Hồ Ngôn đang ra lệnh cho mình khoát tay anh ta, cô có chút ngần ngại rồi lại làm liều, "nếu bây giờ không khoát tay anh ta để anh ta đưa mình ra khỏi chỗ này thì có mà đứng đây làm trò cười cho người ta tới sáng mai" trong đầu Viên Viên nghĩ nhanh liền khoát tay và được Hồ Ngôn dẫn đi.

Viên Viên được Hồ Ngôn dẫn cô đến bên Hồ phu nhân và Hồ lão gia, có lẽ đứng chung với họ đã làm Viên Viên cảm thấy an tâm hơn vì nơi đây cô chẳng biết ai chỉ có gia đình họ Hồ lúc này là làm cô cảm thấy an lòng nhất.

Mọi người đổ dồn hơn về phía cô gái kia, họ tò mò họ nghi hoặc họ trao đổi họ bàn tán, Viên Viên cảm thấy bầu không khí ngày càng căng thẳng hơn thế nữa nếu như không ai nói gì thì có khi cô sẽ bị vờ tìm mà chết.

Hồ lão gia thấy nét mặt khó coi của Viên Viên cộng với sự tò mò của những người xung quanh đã lên đến cực điểm nên ông đã tự mình bước lên trên bục cao cầm Micro thông báo.

_Ồ hèm! Kính thưa quý vị, Hôm nay Hồ gia chúng tôi tổ chức tiệc như thế này để cùng bằng hữu chúng ta lâu ngày không hội ngộ. Nhưng hôm nay trong buổi tiệc này sẽ có điều mới lạ hơn, Tôi xin giới thiệu Viên Viên, cô bé kia là người sẽ được gia đình Hồ gia chúng tôi chăm sóc và trong tương lai ai biết được cũng sẽ trở thành con dâu thiếu nhân của nhà chúng tôi - Câu nói ý cười, nhắc nhở mọi người của Hồ lão gia cho mọi người biết được rằng có gặp cô gái này ngoài đường cũng phải nể ông 7 phần mà không đụng đến cô bé.

Viên Viên đứng chết lặng nơi đó không thể nói gì, đôi tay có chút rung lên vì sợ, cô không kịp sắp xếp mọi việc, Hồ lão gia hành động quá nhanh.

Bữa tiệc tiếp tục diễn ra, Viên Viên vừa bị làm cho kinh động lại không quen nơi nhiều người nên đã xin phép Hồ phu nhân được lên lầu nghỉ.

Đường lên lầu bây giờ dài quá, đi hoài chẳng thấy lên tới phòng, tâm trạng đang không thể bình thường thì từ đằng sau cô có một cánh tay bịch miệng cô lại, lôi cô vào một căn phòng đen như mực.

Viên Viên hoảng sợ hơn bao giờ hết, nước mắt tuông rơi không ngừng, mắt cô đang cố điều tiết để có thể thấy rõ người kia.

_Viên Viên! Cô xem ra đã khỏi hần rồi nhì!? - Âm thanh trầm thấp dọa người phà hơi nóng tức giận vào mặt Viên Viên.

Do bị bịch miệng cô không thể trả lời chỉ có thể lắc đầu lia lịa.

_Vậy thì cô vô ơn quá rồi đó, cần phải phạt mới được - tiếng nói ngày càng gần hơn thế nữa, bó tiếng tới gần hơn, hơi nóng càng mạnh hơn.

Đôi bàn tay to lớn kia liền lấy ra, Viên Viên vừa tính rằng sẽ la lên nhưng chưa kịp đã bị một thứ gì đó hun hăng ngậm lấy miệng cô, hun hăng liếm mút, Viên Viên hoảng sợ cứ cố gắng vùng ra như vô ích. Đôi môi kia hun hăng càng mạnh hơn khi cô càng cố gắng thoát ra. Hơi thở của cô dần yếu đi vì đôi môi kia cứ hun hăng tới tấp làm cô không tài nào thở được. Đến khi cô gần như muốn ngất đi thì đôi môi đó mới chịu buông ra. Rồi nhẹ nhàng nhất bỗng cô lên đi ra ngoài cửa sổ từ tầng một nhảy xuống cũng chẳng bị gì, đi thẳng ra khu cây vườn của nhà họ Hồ rồi biến mất chẳng ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cô Là Của Tôi !

Nơi căn phòng nào đó có ánh đèn ngủ vẫn còn làm sáng một gian phòng , cô gái bị ngất đi đang nằm êm ả trên đệm , miệng có ý cười như rằng cô đang mơ thấy gì đó . Chỉ có người đàn ông kia đang ngồi trên ghế tựa màu vàng nhạt , chân bắt chéo , hai tay khoanh lại ánh mắt vẫn một mực chung thủy nhìn từng hành động của cô gái nhỏ kia .

Mỗi cái trở mình của cô là một lần thêm nhăn nhai đôi mày đẹp của hắn . Con mê như đã hết , Viên Viên có chút lơ mơ tỉnh dậy , cái đầu tiên cô thấy là cái trần nhà có vài miếng vải bắt ngang , nó làm cô nhủ mày không biết là thứ gì cho đến khi đôi mắt cô từ từ rõ hơn .

Cái rên này trong rất quen , Viên Viên dùng tay để lên cái đầu nhức bưng bưng của mình thật khó chịu làm sao . Con người kể bên theo dõi từng động tác của cô.

_ Cô tỉnh rồi sao ? - Thanh âm vẫn lạnh như thường dù rằng nó là một câu thăm hỏi .

Viên Viên lúc này mới tỉnh hoàn toàn với tiếng nói này , tiếng nói đã làm cô hoảng sợ lúc này , thủ thế võ trước rồi tỉnh , cô ngồi dậy thật mau lách thật mạnh vào bên kia cái giường rồi tự ép mình vào một góc , càng xa càng tốt .

_ Cô thật to gan cô có biết không ? - Nghiêm Khanh lúc này mới chính xác lên tiếng .

_ Anh ? Anh là ai ? - Viên Viên cố nhớ ra người đàn ông này quả thật không hề quen biết cơ mà .

Nghe câu nói này của Viên Viên , Nghiêm Khanh sắc mặt đã lạnh nay còn thêm đen thui . Cô gái này thật không biết sợ mà dám trước mặt người đã cứu cô mà hỏi đây là ai . Hắn nguyện sẽ bóp chết cô ngay khi có thể .

Lui lại một đoạn nhỏ ! Chính xác dù Viên Viên có ngốc đến đâu cũng sẽ không quên được người đã cứu cô kia mà . Nhưng đây không phải là lỗi của cô , cô thật chưa nhìn thấy Nghiêm Khanh bao giờ kia mà , cái cô nhìn thấy được chỉ là bóng lưng của anh thôi . Nên ánh mắt giết người kia của anh nên thu hồi lại cũng nên .

Sắc mặt đen thui của Nghiêm Khanh làm cho Viên Viên sợ đến lạng người , cả thờ cô cũng không dám . Tình huống trở nên đổi ngược .

Nghiêm Khanh nhảy lên giường , toàn thân cao lớn của anh đè thẳng lên người của Viên Viên , hắn ta dám đặt cô ở thân dưới mình , ánh mắt sắc lạnh hơn bao giờ hết , nét mặt tỏ vẻ khinh thường vô cùng .

Riêng Viên Viên bị hắn làm quá nhanh khiến cho cô không thể nào phản ứng lại liền chớp một cái đã bị khối đá lớn đè lên người không thể nào nhúc nhích được .

_ Cô nhắc lại xem ? Cô không biết tôi là ai à ? - Nghiêm Khanh nghiêng đầu qua một bên hơi thờ dòn dập của anh phả vào mặt của Viên Viên từng cơn .

Thỏ nhỏ chẳng thể cự quậy , chẳng thể mạnh động chỉ có thể nằm im nhìn chằm chằm vào con sói hun tợn kia . Lòng can đảm của Viên Viên quả rất lớn , biết rằng hắn ta đang rất tức giận nhưng lại chẳng để phòng gì rõ ràng gặt đầu một cái " Đúng ! Anh là ai ? " .

Hành động này càng thêm khiến cho Nghiêm Khanh nổi cơn lôi đình . Hắn vỗ tới hôn tới tấp Viên Viên thêm một lần nữa , lần này không chỉ hôn thôi , nơi bàn tay của hắn không yên phận chút nào cả , liền mò thẳng vào trong váy tiến thẳng lên trên cảm ngay trái đào mềm mại của Viên Viên .

Hành động này của anh đã khiến cho Viên Viên sợ hơn nữa sức chống cự càng nhiều hơn , ý chí sinh tồn của cô mãnh liệt hơn khiến cô càng vùng vẫy mạnh hơn .

Những hành động của cô không hề tác động gì đến Nghiêm Khanh nó làm hắn cảm thấy hưng phấn hơn nhiều , Hắn thô bạo bóp lấy trái đào của cô hơn , hôn cô mạnh hơn . hai tay không an phận liền nhanh chóng cởi bỏ bộ đầm đặc tiền của Viên Viên liện sang một bên .

Cường chế cô , khiến cô không thể làm gì ngoài việc khóc thật lớn , ngày càng lớn , nhưng những giọt nước mắt kia chẳng hề hững gì với anh , anh cười khinh rẻ cô hơn .

Buồng đôi môi mọng của cô ra hắn tiến thẳng xuống nơi bầu ngực kia , thô bạo liếm mút nó hơn , chiếc lưỡi điêu luyện của hắn làm cho nơi đầu ngực của cô phải cương cứng , nó làm cho cô xấu hổ cực kì .

Đùa giỡn với đôi ngực sữa non kia một lúc hắn đi dần xuống nơi tư mật của cô , nơi tất cả người con gái phải điên loạn vì nó Viên Viên lúc này liệu sống liệu chết để giữ lấy cái quần chip nhỏ của cô , nó là mảnh vải cuối cùng trên người cô . tiếng khóc của cô , tiếng cầu xin của cô xen lẫn nhau nhưng không thể nào làm giảm đi sự thú tính kia , Hắn hun hăng hơn bao giờ hết , giật thật mạnh cạnh quần chip nhỏ đó ra .

Bây giờ đây ! Viên Viên hoảng toàn trần trụi , đối với cô đây là sự sỉ nhục lớn nhất cả cuộc đời , ông trời đã cho cô sinh ra là một đứa trẻ bất hạnh ba mẹ không có , nay lại bị một người đàn ông vô liêm sỉ đang cố gắng cưỡng bức cô , sự trinh trắng của cô . Viên Viên gào thét hơn bao giờ hết nhưng con thú đó lại không hề tha cho cô .

Hắn dùng hết sức lực của mình để ban đôi chân cô ra , nơi mê người kia bị lộ ra hoàn toàn , Viên Viên dùng một tay che mặt khóc một tay cố gắng che lấy sự lộ liễu của mình ..

Nghiêm Tuấn không hề quan tâm đến cô gái nhỏ kia khóc ra sao hắn cứ hành động theo cái thú tính của mình , Dùng sự cưỡng ép để hất cái tay đang che của Viên Viên ra .

Hắn thăm dò , nhìn thật kỹ , nơi mấp hòng đáng yêu kia đang mắc cỡ trước ánh nhìn của hắn , đôi bàn tay kì cụ kia không ngừng vút ve trêu đùa với nó Viên Viên cứ khóc thét lên " KHÔNG , làm ơn dừng lại. KHÔNG MÀ " cô lúc này không thể làm bất kì thứ gì khác ngoài việc khóc và vang xin .

Hắn mặt kệ cứ tiếp tục thăm dò cho đến khi ngón tay kia bắt đầu đâm thành tấn công thì tự nhiên ngừng lại .

_ Cô còn trinh ?- hắn lúc đầu đang trong suy nghĩ cô như những cô gái khác , vẻ khinh bỉ rất nặng nề , hắn nghĩ cô đang gài bẫy hắn , chuyên lừa gạt kiểm đại gia . Giờ đây khi ngón tay của hắn còn đang đứng yên một chỗ không nhích ,Anh mắt tròn tròn hỏi cô với giọng nói Khàn Khàn như đang kèm chế dục vọng .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tạm Tha .

Viên Viên ngay lúc Nghiêm Tuấn bắt động trong giây lát , liền thừa cơ hội đập tên cầm thú đó một cước văng thẳng xuống sàn . nhanh tay lấy chăn quấn quanh người nép mình ở một góc tường tay phải quẹo qua quẹt lại trên mặt chùi cả đồng nước mắt chảy chết thêm trên mặt nhìn có chút buồn cười .

Nghiêm Tuấn mang bộ mặt thú quắt đứng dậy ! Thân hình bình thường đã vạm vỡ rồi nay để lộ ngực trần thể này thì càng làm người ta mê người hơn trên những đường nét cơ thể mới nào ra mới đó . Viên Viên đã sớm bật chế độ " Kinh Hoàng " nên giờ Nghiêm Tuấn có thu hút đến đâu cũng bằng thừa .

Ánh mắt sắc lạnh của Nghiêm Tuấn nhìn con thỏ nhỏ đang rung mạnh từng đợt , nhìn mình với ánh mắt e dè hết cỡ .

" Chết tiệt , bao nữ muốn ta đụng đến lại không được , vậy mà người lại dùng ánh mắt sợ hãi đó nhìn ta , lại còn một cước đá ta xuống giường , to gan thật to gan "

Nghiêm Tuấn chửi lầm bầm trong miệng sau đó đứng dậy mặt lại ảo tử tế , nhìn sang con thỏ nhỏ đó hừ lạnh một tiếng " Xem như hôm nay cô hên , dù sao cô cũng đã ở đây rồi , từ từ mà thương thức không muộn " . Ý nghĩ trong đầu Nghiêm Tuấn đã bắt đầu nảy lên một trò chơi thú vị với con thỏ này , con thỏ này chắc chắn sẽ là thứ để hắn giải trí trong thời gian tới đây thôi .

Viên Viên nhìn bóng người đang ông kia đi ra , không hề nói năng gì , bỏ mặt cô ở đó rồi đi ra ngoài đóng cửa lại . Cửa vừa đóng Viên Viên vụt ra mở cửa , thì ra hắn ta không hề khóa cửa xem ra cũng không phải ác nhân mà khóa chốt nhốt cô trong phòng .

Đêm nay nơi biệt thự của thiếu gia Nghiêm Tuấn , tất cả những người hầu đều ngủ rất ngon , các lính canh cũng bắt đầu gục lên gục xuống , chỉ riêng chủ nhân của ngôi nhà cùng cô công chúa nhỏ kia không hề ngủ được .

Người thanh niên kia ngồi trên bàn làm việc căn phòng không ánh đèn lớn chỉ có ánh đèn nhỏ chỗ bàn làm việc của hắn sáng lên , không thể thấy rõ mặt nhưng lại thấy rõ bàn tay đang đặt trên bàn những ngón tay theo nhịp điệu từ ngón trỏ xuống tới ngón út cứ theo nhịp điệu đó . Nhìn là biết hắn ta đang suy nghĩ điều gì đó rất quan trọng . cho đến khi những ngón tay ngừng lại , chứng tỏ hắn đã suy nghĩ xong mọi việc rồi . Đôi môi cong lên vẻ cười rất nham hiểm .

Sáng sớm tại tư gia Nghiêm gia Nghiêm Tuấn dậy từ rất sớm , nói rõ ra là hắn không hề ngủ , đi ra khỏi phòng chuẩn bị đi làm , thì hắn kêu Hoa quân gia cản dận khi nào cô công chúa nhỏ của anh dậy thì cho cô ấy ăn sáng sau đó kêu tài xế chở cô đến công ty cho anh .

Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sau khi Nghiêm Tuấn đi , cô gái nhỏ kia tối qua không thể ngủ nay đã ngủ không thể dậy , cô không như Nghiêm Tuấn bị sống ép buộc trong một gia đình nghiêm khắc dù có tai họa đến nơi cô cũng lo đó rồi mau quên đó thôi . Chắc cũng vì tính trời cho sẵn nên Viên Viên dù có lâm vào bước đường cùng đến đâu cũng chưa hề nghĩ đến việc tự sát .

Hơn 12h cô mới dậy được , cô ngồi dậy ể oải khắp thân người , dụi dụi mắt nhìn lên thì mới nhìn ra được đây chính là căn phòng của ân nhân kia đã cho mình ở trị thương , đến lúc này dù có buồn ngủ mệt mỏi đến đâu thì con người ta cũng tỉnh hơn bao giờ hết . Cô lúc này mới phát hiện tên cầm thú tối qua chính là Nghiê thiếu gia mình chứ kịp gấp mặt mà đã bỏ đi . Cô cố gắng suy nghĩ , suy nghĩ , Viên Viên vốn có gốc gác nhưng hôm nay cô lại thông minh lại thường , chỉ trong một lát là cô đã trở mặt lên điều này báo hiệu cô đã hiểu ra cái gì đó rất thảm họa .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Quấy Rối Tình Dục

Tòa cao ốc đang trước mặt Viên Viên là một ngọn núi không lồ, số tầng lầu phải nói là ngất ngáy. Miệng nhỏ xinh của Viên Viên há ra không thể khép lại. Cô bé nhỏ trước một vùng trời khoáng lớn.

Tài xế ho nhẹ một tiếng sau khi hoàn hồn với bộ mặt ngu ngốc của Viên Viên, anh ta lén cười trộm một cái bởi cái mặt đó thật làm người ta cười muốn chết mà. Mắt mở thao láo, miệng há ra, đầu ngẩng lên hết, đứng thẳng tân nhìn về phía gốc trái như một con cá mặt ngu vậy đó.

Viên Viên chột tỉnh lại, xấu hổ nhìn qua tài xế. cô cười nhẹ một tiếng. Tài xế đưa tay phải lên chỉ dẫn cô nên vào trong rồi. Viên Viên gật đầu, phẩy tay kêu tài xế về đi cô sẽ tự vô. Tòa cao ốc bên ngoài đã khổng lồ chắc chắn bên trong còn kinh khủng hơn thế này nhiều. Viên Viên bước đi trong sự tò mò của lý trí.

Đúng vậy! Bên trong đại sảnh thật làm người ta muốn ngộp thở mà, độ rộng bên trong cùng với trần nhà dạng Vòm lại khiến cho không gian càng cảm giác rộng không thể tả, cô cảm thấy cô thật nhỏ bé mà. Lúc này là đầu giờ trưa, dòng người trong công ty ra vào tấp nập, họ đi như tên lửa, người cứ cuối đầu xuống cái nui giấy tờ vừa nhìn vừa đi, người vừa nghe điện thoại vừa đi, chẳng ai thèm nhìn nhau lấy một cái, điều này thật làm cho Viên Viên cảm thấy sợ.

Nuốt nước bọt một cái, Viên Viên tiến đến bàn lễ tân, có chút lễ phép cuối chào "Chị! Em có thể gặp Nghiêm tổng được không ạ?" có lẽ câu hỏi này của Viên Viên quá ngây thơ hay giả ngây thơ nó đều khiến cho 6 nhân viên lễ tân đang bận rộn đều phải ngẩng đầu lên mà nhìn cô.

Chị gái xinh đẹp kia tóc tai chải rất gọn gàng, da mặt mịn màng, trắng hơn tuyết liền bỏ việc đang giảng dở, nở một nụ cười thật tươi đến Viên Viên.

_ Cô bé! Em có hẹn trước không? - giọng nói ngọt ngào khiến người nghe phải nức lòng.

_ Dạ! Em thì không, nhưng Nghiêm tổng bảo em đến đây tìm chú ấy - Ok! "Chú" Viên Viên nhấn mạnh chữ Chú.

_ Vậy em đợi một chút nhé, Em tên gì để chị báo lại. - chị lễ tân xinh đẹp nhẹ nhàng miệng nói với Viên Viên, tay phải cầm lên cái điện thoại gọi đến phòng thư ký xác thực.

_ Em tên Viên Viên - Cô bé nhỏ rất đáng yêu.

Cho dù cứ nói là cô bé nhỏ nhưng thật ra cô đã 20 tuổi rồi, là sinh viên của một trường đại học rồi, nhưng mà gương mặt này của cô đã đánh lừa biết bao nhiêu người rồi.

Sau một hồi chờ đợi cuối cùng đầu dây bên kia gọi lại xác thực, Viên Viên được một bảo vệ đặc biệt chỉ dẫn cô lên tới phòng của tổng giám đốc. căn phòng này nằm ở một tầng đặc biệt, nên thang máy chuyên dụng mà Viên Viên đang đi chỉ dành riêng cho Tổng giám đốc thôi.

Sau 10 phút đi thang máy chứ không ít gì, cuối cùng cũng có thể đến nơi, cửa vừa mở là có hai nhân viên đang đứng đợi sẵn trước cửa, họ niềm nở đón tiếp cô như một vị khách quý ghé thăm. Điều này khiến cho Viên Viên có chút khó chịu.

Đến căn phòng lớn, một nữ nhân viên mạng phép gõ cửa rồi kéo cửa ra đưa tay phải chỉ dẫn cho cô vào. Viên Viên cuối chào cảm ơn rồi bước vào với con mắt mở rất lớn, vì hiện tại những thứ xung quanh cô đều cực kì cực kì hoành tráng nó làm cô không thể nào nhắm mắt hay chớp mắt được.

Căn phòng của ngài giám đốc quả rất lớn, có nguyên một kệ sách dài trên đầu chứng tỏ chủ nhân này rất yêu thích việc đọc sách. Viên Viên cứ bước đi không suy nghĩ vì đầu óc cô lúc này đã bị căn phòng này làm phân tán hết rồi.

Dòng suy nghĩ đang bị phân chia thì từ đằng sau cô có cánh tay to lớn kéo cô về phía sau khiến cô không có thăng bằng mà ngã hẳn về sau, một tiếng la của Viên Viên được phát ra, Lúc này mắt cô nhắm nghiền chờ tiếp đất nhưng lại đụng mạnh vào bức tường lớn lạ thường.

Mắt đang nhắm của Viên Viên mở ra từ từ. Cô đang thấy rằng mình đang nằm gọn trong người của ai kia. Viên Viên cố gắng thoát ra nhưng bị nắm kéo giật ngược lại. Ánh mắt đụng vào nhau. Hôm nay Viên Viên mới biết được ánh mắt của Nghiêm Khanh đẹp biết nhường nào, nó làm cô bị hút vào, nó làm mê hoặc cô.

Nghiêm Khanh nhìn dáng người kia mê mẩn nhìn mình, ý cười trong mắt hiện ra, anh liền đặc thẳng lên đôi môi kia một nụ hôn nồng cháy.

Viên Viên mê mẩn biết được mình bị cưỡng hôn, lại tiếp tục dùng sức đẩy mạnh tên to gan đó ra. gương mặt đỏ chót của cô làm đôi phương rất hài lòng.

_ Anh! Anh... - Viên Viên tay quệt miệng vừa ầm ức nói không được

_ Tôi thế nào? - Nghiêm Khanh giọng khiêu khích, một bước tiến lại gần Viên Viên.

_ Anh cưỡng hôn tôi - Viên Viên một bước lùi.

_ Rồi sao ? - Nghiền Khanh lại càng tiến tới không chịu thua .

_ Anh có ý gì ? - Viên Viên lại một bước lùi .

_ Tôi muốn ! - Nghiền Khanh bước nhanh hơn nữa .

_ Người ! - Viên Viên nói nhanh một chữ. Rồi đã bị Nghiền Khanh tiếp tục bắt lấy ôm chặt vào người hôn lấy hôn để

_ Quấy rối tình dục cô ! - Trao cho Viên Viên một nụ hôn thật nồng , sau đó lại buông ra một lời nói khiến người nghe như bị bom nổ bên tai .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Người Mất Tích .

Nhà họ Hồ ngay sau đêm yến tiệc liên kinh động khi cô bé mà họ công bố sẽ làm con dâu mất tích . Hồ Ngôn còn sốt ruột hơn tất cả mọi người , bao nhiêu năm anh đã cô đơn trong chuyện tình yêu , luôn nghĩ rằng nhầm chán với phụ nữ nhưng nay đã tìm được người để anh yêu thương , lại mất tích không dấu vết .

Sau 12 tiếng tìm kiếm không có chút tung tích gì , Hồ Ngôn quay trở về nhà , ngồi vật ra sofa về mặt mệt mỏi của anh hiện rõ ra , tiểu Mạnh Quân và tiểu Ngọc Nhi không dám làm phiền anh hai , cả hai tội nghiệp đứng sau vách tường nhìn anh hai với ánh mắt đầy buồn bã .

_ Hai đứa ra đây ! - Hồ Ngôn lên tiếng

"..." Tiểu Quân và tiểu Ngọc tròn xoe mắt nhìn nhau , họ đã đi rất nhẹ , họ đã không để thành tiếng nhưng sao anh hai lại biết cơ chứ , đã bị phát hiện còn chờ gì cơ chứ , hai tên cùng nắm tay nhau đầu cúi xuống đi ra .

_ Hai đứa đứng đó làm gì ? - Hồ Ngôn mở mắt nhìn hai đứa em mình nhỏ nhắn .

_ Tụi em tụi em - Tiểu Mạnh Quân trả lời rất nhỏ , cậu bé rụt rè sợ hãi , vừa nói tay phải vừa siết chặt tay trái của chị mình .

_ Anh hai ! anh đã tìm thấy chị Viên Viên chưa ? - Tiểu Ngọc Nhi lúc đầu sợ run cả người , nhưng rồi thấy em trai nhỏ mình mất bình tĩnh liền ra vẻ chị lớn chừng chặc hơn . Cái lá gan nhỏ của cô cũng to hơn một tí .

_ Em nghĩ anh có tìm được không ? - Hồ Ngôn nhắm mắt lại , bỏ qua hai tên nhỏ đang đứng thay nhau run rẩy , tiếp tục nhắm mắt dựa người vào ghế trả lời trong sự mệt mỏi .

_ Em ... em em nhớ chị Viên Viên o oa ... o oa ... oaa....a.... - Tiểu Mạnh Quân lúc này mới ỏ ạc nước mắt , có lẽ cậu bé vừa thấy chị ba của mình dám trả lời anh hai , mà anh hai lại không phản ứng gì liền có chút niềm tin hơn để bộc lộ cảm xúc .

_ Lại đây nào ! - Hồ Ngô mở to đôi mắt thấy chú út nhà anh lần đầu tiên khóc trước mặt anh , đôi mày đẹp châu lại phẩy tay .

Lần đầu tiên , anh hai bảo cậu bé lại an ủi , lần đầu tiên anh hai dịu dàng như thế , lần đầu tiên trong tất cả những lần đầu tiên , lúc này đây không chỉ có mình tiểu Quân mà tiểu Nhi cũng một mặt nước mắt , hai đứa trẻ cùng chạy lại ôm lấy người anh hai lạnh giá của mình bao nhiêu năm qua , chưa bao giờ hai đứa bé được anh hai của mình ôm như thế này , chưa bao giờ .

Tiếng khóc của hai đứa nhỏ quả thật ồn , Hồ Ngôn thật lạ lại cảm thấy không phiền tí nào , anh cảm thấy ấm áp lạ thường , có phải là nhờ sự mất tích của Viên Viên nên giờ đây anh mới có thể cảm nhận được hai cục thịt nhỏ này thật đáng yêu đến nhường nào , anh thật muốn che chở cho hai đứa nhỏ này vì sao suốt bao nhiêu năm qua anh lại chưa bao giờ cảm thấy điều này cơ chứ .

Ôm anh hai khóc cả buổi , Hồ Ngôn cũng ngồi yên tâm ôm hai đứa nhỏ để chúng nó khóc cho thật đã , dù áo anh có ướt nhẹp rồi , dù nước mũi cũng dính tùm lùm rồi nhưng vẫn cứ ôm , vợ chồng Hồ phu nhân và lão gia cũng vậy , cánh cửa lớn mở ra họ cũng như chết lặng đi khi thấy cảnh tượng kia , 3 anh em nhà họ Hồ đang ôm nhau khóc , có phải là đang mơ ? Hồ phu nhân dùng đôi tay ngọc ngà của mình chùi lấy con mắt hai ba lần để tưởng rằng mình đang mơ . Nhưng không phải , cảnh tượng đó đang ngay trước mắt bà , ngay trước mặt bà , Lúc này đây Hồ phu nhân cũng đã khóc theo rồi , đứa con trai máu lạnh kia nay cũng đã biết yêu thương rồi , những giọt nước mắt vui mừng kia làm cho bà không thể nín được , Hồ lão gia đứng đằng sau ôm lấy vai bà , trong lòng ông cũng rất mừng và hạnh phúc khi thấy 3 đứa nhỏ nhà mình cuối cùng cũng đã yêu thương nhau .

Sau một hồi hạnh phúc gia đình , cuối cùng mọi người cũng đã nín khóc , dù rằng Hồ Ngôn đã trở lại như cũ nhưng ánh mắt của anh nhìn hai đứa nhỏ kia không còn sát lạnh nữa mà thay vào đó sự dịu dàng yêu thương hơn , cô cậu nhỏ cũng không còn rụt rè tím nép lại sợ anh hai nữa . Có phải sự mất tích này của Viên Viên đã làm cho gia đình họ Hồ yêu thương nhau hơn .

_ Ông này ! ông đã tìm đến đâu rồi ? Có tung tích gì của con bé chưa ? - Hổ phu nhân sau khi lấy lại bình tĩnh cũng đã nhớ lại vấn đề quan trọng .

_ Chưa ! không biết cô bé đã đi đâu , thật lạ , vì sao cô bé lại mất tích như vậy cơ chứ - Hổ lão gia có vẻ bất xúc , nắm tay thành quyền .

_ Vậy phải làm sao đây ông ? tôi lo cho con bé quá . - Hổ phu nhân đôi tay nắm chặt lại vẻ rất lo lắng đầy trên khuôn mặt của bà .

_ Bà đừng lo lắng , tôi sẽ sớm kiếm con cháu về lại với bà - Hổ lão gia nắm lấy đôi tay lo lắng của vợ mình an ủi hết lời .

Hổ Ngôn không nói lời nào , anh chỉ lẳng lặng một chỗ , trên người còn đang ôm tiểu Ngọc Nhi đang còn khóc thút thích , tiểu Mạnh Quân ôm chắc lấy đôi tay răng chắc của anh hai mình như là chỗ dựa tốt nhất lúc hiện tại .

_ Ngôn ! con đã cho việc tìm kiếm đến đâu rồi ? - Lúc này Hổ lão gia mới nhìn về phía cậu con trai lớn của mình hỏi .

_ Con vẫn đang tìm kiếm thưa ba ! Nhưng vẫn chưa có kết quả - Hổ Ngôn dùng đôi mắt thất thần nhìn về phía ba của mình trả lời , giọng nói dù có chút lạnh nhưng cũng không phải như trước nữa .

Cả gia đình cùng nhau im lặng , mỗi người giờ này hẳn biết phải nói thêm câu nào nữa vì dù có hỏi thế nào đi nữa thì câu trả lời cũng là một số 0 , cộng với ngày thường họ lại ít nói chuyện với nhau nên ngoài việc hiện tại lo lắng cho Viên Viên thì chẳng còn đề tài nào để đụng đến nhau nữa . Căn phòng khách nhà họ Hổ có chút căng thẳng .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Kiêm Đủ Thứ !

Nơi tầng cao nhất của tập đoàn Nghiêm Doanh , có một bóng dáng nữ đang ôm một chồng tài liệu to đùng , quẹo qua trái , xiên qua phải , cô gái đó có phải đã quá tham lam không , cô gái đó có thể chia làm hai đợt bụng kia mà . Viên Viên là nhân vật đó đấy , ôm một chồng đồ thế này không phải là điều Viên Viên muốn nhưng mà tên ác ma kia đã bắt cô làm như vậy đó .

Từ ngày Viên Viên đến công ty lần đầu tiên , sau khi hắn ta tra hỏi cô lí lịch , tuổi tác , học vấn , thì giờ đây cô là " Trợ Lý đặc quyền " của hắn , cô là một tay chạy vặt của hắn , hắn hành hạ cô không thương tiếc , thích thì đụng chạm vào người cô , thích thì hun cô , thích thì bóp lấy những nơi nhạy cảm của cô , thích thì sai vặt cô , thích thì bắt cô đi gặp đối tác cùng hắn . Tất cả đều nằm trong việc hành hạ cô mà hắn đã nghĩ ra .

Viên Viên mặt mếu máo , đầy uất ức ôm chồng tài liệu chạy khắp 14 tầng lầu giao cho 14 ban ngày trong công ty hắn .

Tối giờ ăn trưa , Viên Viên đứng trước cửa phòng của Nghiêm Khanh , tâm trí đấu tranh kịch liệt " Không vào , vào , không vào , vào , không vào , vào " đôi môi đỏ mọng kia mếu rờ hơn khi nói " Vào " , nếu cô không " Vào " chắc chắn tối nay hắn sẽ không tha cho cô đâu . đường nào cũng chết , chết quang minh chính đại còn hơn kẻ rụt rè . Đôi tay nhỏ kia dùng hết sức đẩy cánh cửa lớn mà bước vào .

Một bàn ăn đã được đặc sẵn trên bàn , Nghiêm Khanh cũng đang ngồi ngay vị trí chủ , khoanh tay lại như đang đợi người . Viên Viên đi lại , mặt cuối xuống không dám nhìn lên , Nghiêm Khanh liếc nhìn đáng đi hèn hạ kia của cô gái nhỏ lòng thật vui nhưng lại cô kèm nén chờ con thỏ kia lếch đến chỗ anh .

Viên Viên vừa chỉ cách hắn ta 50 cm liền bị cánh tay của hắn kéo cô vào làm cô ngã thẳng vào lòng của hắn , ngồi ngay trên đùi rắn chắc kia , mặt Viên Viên đỏ hết lên vì điều này , xem ra hôm nay hắn tính giờ trò biến thái gì nữa rồi .

_ Còn đợi gì nữa , gấp đồ ăn cho tôi - Nghiêm Khanh không thay đổi nét mặt , câu nói vô si lại thốt ra .

_ Sao ... Sao Sao anh không tự ăn thế này khó mà gấp đồ cho anh - Tiếng nói phản kháng của cô cũng rụt rè như người cô lúc này , cô cắn bản không giám nói lớn tiếng , chỉ giám nhỏ thật nhỏ nói ra .

_ Không nhieu lời - Lỗ tai Nghiêm Khanh thật thính nha , cô nói nhỏ như thế cũng nghe .

Tay phải trắng nõn của viên viên gấp lấy miếng thịt bò , tay trái múc muỗng com , sau đó để thịt bò lên com , quay qua đút vào miệng cho Nghiêm Khanh .

Tên vô si kia chẳng ngại gì mà mở to miệng ra ăn từng muỗng , Viên Viên cảm thấy mình như đang chăm sóc một đứa trẻ vậy , chỉ là đứa trẻ này già quá già và là một đứa trẻ biến thái cực đỉnh .

Miệng thì ăn , tay thì giờ trò , vô si hết sức vô si , Viên Viên bị bàn tay kia chọc cho cực kì khó chịu , dù đã rất bình tĩnh để ngồi yên nhưng lại không thể ngồi yên được , cứ phải nhích qua , nhích lại , Nghiêm Khanh sắc mặt rất cương mãnh , hắn lại tỏ vẻ rất hài lòng về điều này . có lẽ thú vui của hắn là

hành hạ Viên Viên thế này .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tôi Thích ! (16+)

Bữa cơm tình yêu đã xong ! Viên Viên nhanh thật nhanh nhảy khỏi đùi của người đàn ông kia , tuy rằng nó êm nhưng không nên mặt dày mà ngồi hoài như vậy .

Trước mặt của Nghiêm Khanh , cử chỉ của Viên Viên lúc nào cũng cuối mặt xuống , căn bản rằng cô không dám ngẩng mặt lên nhìn hắn ta , về mặt của hắn ta nhìn vào chả ai biết hắn đang vui hay đang buồn hay rằng đang tính kế mưu mô gì , thôi thì cứ cuối mặt xuống như Viên Viên cho chắc ăn .

Nghiêm Khanh đôi mày đẹp có châu lại khá nhiều , có vẻ hắn ta không đồng ý với thái độ này của cô , đôi mắt đen láy tinh anh của hắn cứ nhìn cô không hề buông bỏ làm cho Viên Viên thật sự khó thở . Chỉ mong tên này làm ơn đứng dậy và làm lơ cô là cô vui lắm rồi .

Thật đáng thương cho cô gái nhỏ cứ phải đứng một chỗ chịu ánh mắt nhìn của Nghiêm Khanh , nhảy khỏi lòng hắn ta có phải là điều sai trái mà cô đã chót làm , Viên Viên đang tự khóc than cho chính số phận của mình , đã đen còn đen hơn thế nữa chứ .

" Tên ác ma này lúc nãy hắn đang vui , rồi mình tự nhảy khỏi hắn , có phải đã chọc tức hắn rồi không ? Hay là lại trèo lên lại ?aixzzz ai bảo số tôi con quạ mà " Đầu của Viên Viên đang tự trách mắng bản thân không phải số đỏ , đã ngu rồi còn làm chuyện hại thân .

Suy nghĩ kỹ , quyết tâm đã cao , cuối cùng làm ra bộ mặt đáng yêu dù nó chỉ là giả tạo , nhả hàm răng trắng buốt của cô ra cười một cái nhìn thật man rợ với tên ác ma đó , rồi lại tự ý trèo lên đùi hắn , ngồi một cách ngay ngắn hết sức có thể , mặt cuối xuống tiếp hồi hận vô cùng . Nghiêm Khanh từ đầu đến cuối chẳng hề nói một câu nào , cứ im thinh thích nhìn cô gái nhỏ đó từ trèo xuống rồi tự nhảy lên , tâm can của hắn thật muốn xé cô gái gan dạ này ra làm đôi , bộ muốn xuống là xuống muốn lên là lên sao .

_ Nghiêm thiếu gia ! Thiếu gia còn muốn sai bảo gì thêm không ạ ? - Giọng nói thờ ơ của con rùa rụt đuôi , thích thú đang ngồi trên đùi một con mành hỏ .

_ Viên Viên ! Hành động lúc nãy của cô , cô nghĩ như thế nào ? - Giọng nói của hắn trầm không thể tưởng , hơi nóng phả vào mặt cô gái nhỏ kia nhưng muốn đốt cháy cô ra thành tro mới thôi .

Viên Viên mếu máo đưa đôi mắt bồ câu của mình lên nhìn lên xem khuôn mặt đen thui của tên ác ma , ráng rắng ra vài giọt nước mắt để hắn nguôi giận .

_ Cô dám khóc , liền đưa vào phòng giam ! - Ánh mắt của hắn dừng lại rất nhanh khi thấy hơi sương trên mắt của cô gái nhỏ kia , miệng liền đe dọa .

Viên Viên không dám cãi thầy , thu ngay những giọt nước mắt khi vào không dám để một giọt nào có thể rơi ra , cô biết rằng chỉ cần một giọt rơi ra là cô coi như bị giam vào lãnh cung không biết chừng nào mới ra được .

Nghiêm Khanh nhìn bộ dạng khản trương của cô có vẻ thích thú mấy phần , xem ra cô gái nhỏ này cũng rất biết nghe lời nha . Hắn đặt cô xuống đứng dậy đi lại bàn làm việc tiếp tục công việc của mình , để cho Viên Viên trở thành đứa ngốc một mình đứng đó .

Ngoài khung cửa khép hờ kia , đám thư kí của Nghiêm Khanh đang rình coi những cảnh tượng vô cùng khủng khiếp , họ bịch miệng mắt tròn tròn , hiện tượng cho thấy là họ rất kinh ngạc với những hành động vừa rồi của Giám Đốc mình . Lần đầu tiên họ thấy Giám Đốc đụng vào con gái , lần đầu tiên họ thấy Giám Đốc quan tâm đến con gái tất cả đều là lần đầu tiên hết đó chứ . Vậy mà cô gái kia lại không biết hưởng phúc , lại trách móc cần nhân với Giám Đốc như vậy , lòng họ tham lam muốn vị trí ngồi trên đùi giám đốc lúc nãy là mình chứ không phải con nhỏ đang si ngốc ra đứng đằng kia . Sau đó rồi tự mình khép cánh cửa lại trong im lặng , ai trở về việc này nhưng trong lòng bọn họ lại rất ganh tỵ và đang ước ao .

5pm, Kết thúc giờ làm tại công ty . Nghiêm Khanh cũng vừa kí xong bản hợp đồng , hắn nhắm mắt lại , tay bỏ cây bút xuống để lên bàn , sau đó lác nhệ cô , có vẻ hắn đã duy trì tư thế này rất lâu xem ra đang rất mệt .

Định thần lại , hắn mới mở mắt ra , ánh mắt đầu tiên là tìm kiếm hình như là đang tìm kiếm hình bóng của cô gái ngốc lúc nãy thì phải , nhưng thật lạ là hắn đã đảo mắt mấy lần rồi mà chả thấy đâu thì liền đứng dậy , cặp mắt nhú lại trong khó chịu , hắn đã luôn dặn cô phải luôn ở đây khi sắp hết giờ làm việc có như vậy thì không cần phải tìm vì cô hay chạy loạn vậy mà giờ chả thấy đâu . Thân hình to lớn bắt đầu đứng dậy , rồi khỏi chiếc ghế hạng sang kia , bắt đầu bước ra .

Bước thứ 2 Nghiêm Khanh liền dừng lại hình như vật hắn đang tìm đã được tìm thấy . Chính là Viên Viên , lúc nãy hắn để cô ngây ngốc một mình , chả thèm để ý đến cô , rồi lại không có chuyện gì sai bảo cô nữa nên cô ngồi xuống ghế sofa đợi chờ sự ra lệnh của chủ nhân , nhưng đầu óc đơn giản của cô đã khiến cô nhanh chóng đi vào giấc ngủ lúc nào không hay . Nghiêm Khanh bước lại gần , ngồi nhẹ xuống , anh ngắm nhìn khuôn mặt thiên sứ đang

ngủ kia .

Dùng đôi tay to lớn của mình , anh lướt từ cái trán bầu bĩnh đáng yêu của cô gái , xuống đến đôi mắt đẹp cùng hàng lông mi dày rồi khẽ xuống đôi má đang ửng hồng , đôi môi đang có chút cười , có lẽ cô bé đang mơ thấy điều gì đó rất thú vị , lúc này đây Nghiêm Khanh nhìn Viên Viên với ánh mắt vô cùng cưng chiều , yêu thương , anh xem cô hơn cả bảo bối quý giá . Tên vô si vẫn mãi là vô si , ánh mắt si mê của anh đã dừng ngay tại đôi môi mọng kia không rời , ý thức của anh đã dần mất đi khi môi cô bé cười lên một nụ cười ngọt ngào vô tư vô lo , Nghiêm Khanh từ từ cúi xuống , đặt môi mình lên đôi môi đáng yêu kia trao cho cô một nụ hôn rất nồng cháy , vừa mạnh vừa nhẹ , ý thức rằng chỉ hôn nhẹ một cái thôi nhưng trái tim lại làm anh không cưỡng ép lại nỗi đôi môi ngọt ngào kia , 1 cái , 2 cái rồi 3 cái , anh dùng lưỡi liếm lấy , mút lấy , con dục vọng đó đã làm anh mất kiểm soát .

Nụ hôn của anh khá lâu có vẻ làm cho cô bé kia đang ngủ say phải thức giấc vì không thể thở được . Mắt cô mở ra từ từ , có chút nhú lại vì khó chịu , Viên Viên " Ừm " một tiếng tỏ rằng rất khó chịu , đến khi cô bé lấy lại được ý thức rằng mình đang bị cưỡng hôn thì mới giật mình dậy . Đôi mắt mở to hơn nữa vì rất kinh ngạc . Bàn tay nhỏ bé dùng sức để đẩy tên to lớn vô si kia ra khỏi mình nhưng trong vô vọng .

Nghiêm Khanh thấy Viên Viên đã tỉnh , liền tấn công bạo dạn hơn nữa , anh khấn trương hơn nữa . đề hấn cô xuống , thân hình to lớn gần như nằm trên người cô , hôn vô ý thức .

_ Ừm ,,,, Anh A...n.....h..... sao lại.... hôn tôi - Cố gắng để nói thành tiếng của Viên Viên quả thật khó . Cô phải đẩy rất mạnh tên sắc lang kia ra mới có thể nói cho hết câu .

_ Tôi Thích ! - Chẳng cần dài dòng làm gì , Nghiêm Khanh bình tĩnh đến lạ thường trả lời Viên Viên .

Đôi môi của Viên Viên bị chiếm lấy , bầu ngực kia cũng đang bị bàn tay to lớn kia chiếm lấy . Cô gái nhỏ vùng vẫy trong vô vọng . Nút áo cũng đã bị cởi đến cái thứ 3 , đôi ngực đầy đặn của cô cũng bị lộ ra , bàn tay kia cũng đang tung hoành trên đôi ngực ấy . Nghiêm Khanh đã không còn kềm chế mình được nữa , hấn điên cuồng hôn lấy Viên Viên hơn nữa , mê man cô hơn nữa . càng muốn nhanh chóng yêu cô hơn thế nữa .

Roi khỏi đôi môi ấy hấn nhanh dần xuống bờ ngực sữa , mềm mại , non mót kia , hấn yêu thương cưng chiều đôi ngực ấy hết mình . Viên Viên trong tình trạng này cảm giác lạ lẫm vô cùng , nó thật thú vị , không thật khó chịu , không thật sản khoái , thật điều rở , cô bé đã khóc rồi , những giọt nước mắt kia không làm lay động đến tên cầm thú ấy , hấn cứ tung hoành trên bờ ngực của cô , bàn tay lại không hề yên phận đang tuột dần xuống vầy .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Em Đã An Tâm Hơn Chưa

Viên Viên nhắm mắt lại , cảm giác thật khó chịu khi bị tên hắc ám này cứ hay đề lên người cô . Vùng vẫy trong vô vọng , thì tiếng gõ cửa của thư kí tài vụ xin phép vào . Đôi mắt của Nghiêm Khanh nhú lại tỏ vẻ không hài lòng tí nào , vốn dĩ đang từng bước tiến tới mọi việc sắp đạt được thì bị quấy nhiễu thế này khiến hấn phải dừng lại trong sự bức bối . Khó khăn lắm mới buông cô gái đó ra được .

Nghe lệnh của Giám Đốc , thư ký mới dám vào , cô thư kí trẻ thân hình cực hấp dẫn đang rất hãnh diện khi bước vào , nhưng đôi mắt có phần ganh ghét kẻ đang đồ mặt ngồi ở góc kí . Ánh mắt khinh thường với một hơi thở phì ra , trong đầu cô ta đang thầm chửi mắng " Hừ , làm bộ giả ngây , cái mặt đồ thế kia là biết vừa nãy các người làm gì rồi , loại tầm thường như cô Giám Đốc chơi bởi một thời gian sẽ chán và vứt cô ra đồng rác thôi . " tiếng lòng của ả thư kí . Cô ta thời thời khắc khắc đều mong muốn được giám đốc ngó tới và luôn thêm muốn chiếc ghế mà Viên Viên đang ngồi . Nhưng thật trớ trêu , ả đã vào công ty được 3 năm rồi mà mỗi lần gặp Nghiêm Khanh đều có một câu " Cô là ai ? " đến cả cái tên của cô còn không nhớ vậy mà Viên Viên lại được hậu đãi như vậy . Quả thật làm cho ngăn ngăn cô gái trong công ty hết sức ganh tỵ .

Viên Viên chẳng bao giờ ngẩng mặt lên nhìn họ nên cô không hề biết mọi người như thế nào đối với cô . Lúc nào Viên Viên cũng trong vẻ thẹn thùng e dè với những người xung quanh .

Nghiêm Khanh liếc nhìn cô gái kia đang đồ mặt lên , con người không rời khỏi cô gái ấy , miệng cong lên rất nhẹ tỏ vẻ rất hài lòng .

Hấn không hề nhìn đến ả thư kí kia , đầu vẫn cúi tay kí sổ tay đưa ra ý rằng đưa hấn thứ cần đưa . ả thư kí có phần bất mãn vô cùng , vừa nãy mới còn liếc mắt đưa tình với Viên Viên vậy mà đến khi lấy tài liệu từ tay cô thì lại không thèm nhìn cô lấy một cái . Cực bất mãn khi phải đưa sắp tài liệu .

Nhìn nhìn , lật lật , rồi kí , đưa lại cho cô ả bảng kiểm duyệt vậy mà cũng không thèm nhìn , liếc mắt lướt về phí cô rồi xong việc không nói không rằng gì .

Hậm hực , tức giận của cô ả đã lên tới đỉnh đầu , nhưng cũng phải cố kềm nén lại , chén cơm của cô không thể tự mình đổ vỡ được , cả công ty ai chẳng biết được Nghiêm chủ tịch lãnh khốc , tàn ác hạ xác đến mức nào , không nên chọc giận người đó , hậu quả không hay tí nào .

Viên Viên đang nhìn bảng tài liệu của cô , nghe tiếng bước gót quay đi của cô thư kí kia mới dám nhìn lên , đáng vẻ bước đi của cô ta thể hiện rõ sự tức giận , Khi nãy cô ta bước vào bước gót rất nhẹ nhàng nhưng khi bước ra dù cũng tiếng gót như lúc nãy nhưng lại có phần bức tức dậm bước mạnh hơn

nhieu .

Viên Viên hiểu được ý đó liền nhìn sang Nghiêm Khanh , tỏ vẻ không hài lòng về thái độ của anh lúc này . Viên Viên trong lòng mắng chửi hấn ta toi bời .

_ Đừng có tự chửi trong lòng như thế , cứ nói thẳng ra đi - Nghiêm Khanh thật không hề nhìn cô nhưng hấn vẫn biết cô đang nhìn hấn .

_ Tôi , tôi đâu có nhìn anh , đâu có chửi anh - Vụng trộm chửi người bị người phát hiện , Viên Viên liền phản kháng , lắp bắp rất vụng về .

_ Em yên tâm , cô ta sẽ bị cho nghỉ việc sớm thôi , đừng có ghen như vậy -Nghiêm Khanh vẫn không ngẩng đầu lên , ánh mắt chỉ neho lên một chút tỏ vẻ rất vui .

_ Tôi tôi tôi ghen hồi nào , anh đừng vu khống . - Viên Viên tức giận đứng dậy rất bất mãn với cái suy nghĩ lệch lạc kia .

_ Rồi rồi! Mai anh sẽ cho cô ta nghỉ việc liền , em đừng nóng nữa không tốt - Có vẻ Nghiêm Khanh đang trêu đùa cô , thái độ bức mình của cô làm hấn ta rất vui trong lòng , lại muốn chọc cô thêm nữa .

_ Anh muốn đuổi thì anh đuổi , đó là nhân viên của anh , tôi nói trước tôi không có ghen , anh đừng ngậm máu phun người . - Viên Viên tức hơn bao giờ hết , giọng nói ngày càng cao.

Nghiêm Khanh không trả lời , chỉ cong miệng cười tỏ vẻ hài lòng , tâm tình của anh quả thật đang rất tốt , vì Viên Viên đang một lòng nghĩ về anh như lúc này.

_ Anh cười cái gì hả ? - Viên Viên bị Nghiêm Khanh chọc tức quát thật lớn lên .

Nhưng có lẽ cô đã trúng bẫy của hấn rồi , hấn không hề nói lại lời nào chỉ tiếp tục cười như vậy , làm cho cô bé giận đến đỏ mặt rung người .

Câu nói Nghiêm Khanh nói với Viên Viên không hề đùa giỡn , sáng sớm hôm sau , cô à thư kí đó liền bị đuổi khiến cho Viên Viên phải sùng sờ . cô sở dĩ lúc cãi nhau nghĩ rằng anh đang trêu đùa , nay lại làm thật , nói là làm , Viên Viên cảm thấy có lỗi vô cùng với cô nhân viên kia .

Nghiêm Khanh ở gần bên cô chỉ ngắn gọn một câu :

_ Em đã an tâm hơn chưa ? .

Viên Viên quay qua nhìn Nghiêm Khanh với vẻ mặt cục ngững không nên lời .

_ Anh nói là anh làm mà ! Đừng ghen nữa nhé.

Viên Viên lúc này nhìn Nghiêm Khanh như miếng đùi gà , và cô đang cắn xé miếng đùi gà rất dã man

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Quyền Của Tôi

Hôm nay Viên Viên đem một bộ mặt đen thui về nhà . Quăn gia và các hầu gái thường thấy cô về luôn cười hân hoan nhưng hôm nay chẳng một ai dám nói năng gì . Nghiêm Khanh đi sau lưng thường ngày mặt mày rất lạnh nhạt nhưng ngược lại hôm nay lại rất tươi tỉnh lại còn có chút cười khiến mọi người trong nhà một con hú vía .

Mặt kệ tên hắc ám kia , Viên Viên bay nhanh lên lầu đóng chặt cửa lại ám ức tuổi thân một mình .

_ Viên Viên số mày là trùng chi , là con trùng chi mà - Tức giận đập gối đập chân trên giường , nét càngh khó coi hơn , xem ra cô đã chịu đựng đủ về đến nhà .

_ Em là con thiên nga chứ sao lại trùng chi - Tiếng nói thanh âm của Nghiêm Khanh đang tựa người trước cửa .

Ám ức lắm mà nhìn lên ,Viên Viên để bộ mặt bất mãn vô cùng nhìn kẻ thù của mình . Vô duyên vô cớ bị bắt đến đây , làm bia chắn đạn ,bị bắt nạt , luôn bị cưỡng hôn vô cớ . Tức giận tăng đến cực điểm khiến Viên Viên không muốn nhin nữa .

_ Nè ! Tên Khanh kia , anh có sở thích biến thái thì cũng vừa thôi nhé , tôi không phải đồ vật của anh muốn làm gì thì làm , thích thì chửi , thích thì la , thích thì hôn , thích thì cưỡng chế , Tôi nói trước tôi là Viên Viên ,suốt cuộc đời tôi chưa ai dám đặc để tôi bất kì một điều gì , đất nước này có quyền dân chủ anh có biết không hả , anh sẽ phải ngồi tù vì tội bắt giữ người trái phép , lại còn quấy rối tình dục nữa nhieu tội đó thôi thì anh đã phải ngồi tù một

gông rồi đó . Nói cho anh biết , nếu anh thích biến thái thì đi mà mua búp bê tình dục về mà biến thái với nó , người ta bán đầy , bán tháo bán đổ ngoài đường kia kia , còn tôi không phải loại anh muốn làm gì thì làm đâu đó . Tên ác chủ , tên ác ma ,tên biến thái Nghiêm Khanh kia . - Dừng khí của Viên Viên đã lên đến đỉnh đầu , cô bắt chập tất cả ,quyền tự vệ bản thân đã tăng cao hơn nữa .

Nghiêm Khanh cứ đứng yên đó khoanh tay lại nhìn cô gái nhỏ kia không hề chớp mắt , từ trước đến nay ngay cả cha của hắn cũng không hề to tiếng với hắn ,chỉ có ông nội mới dám nói lớn tiếng với hắn , vậy mà giờ đây cô gái nhỏ này to gan dám chửi hắn là đồ biến thái , còn kêu hắn đi mua búp bê tình dục về mà thỏa mãn , bảo hắn sẽ phải ngồi tù mọc gông nữa chứ , to gan to gan hết sức to gan .

Viên Viên cứ thao thao bất tuyệt ,có vẻ hôm nay là ngày vùng lên của phụ nữ chăng ?

Không Nghiêm Khanh chẳng hề màng đến ngày gì với ngày gì đâu , hắn ta giờ đây toàn tâm toàn lực chú ý vào đôi môi đang nhảy liên hồi của cô , người đẹp cười cũng đẹp nay chửi cũng đẹp , trong lòng của Nghiêm Khanh càng hỗn loạn hơn , Khốn khiếp biết bao nhiêu cô gái phải quỳ xuống van xin hắn cho một cuộc tình vậy mà hắn chẳng màng đến , Mộc Trần mất tích bao năm qua chưa một cô gái nào có thể làm hắn lay chuyển , đem so sánh con nhỏ này với Mộc Trần thật khác xa một trời một vực vậy mà bây giờ hắn lại si mê như vậy . thật là khốn khiếp mà .

Đôi mày đẹp của hắn nhíu lại càng chặt , tư tưởng ngày càng sâu hơn ,khiến hắn thật tức giận khi người cao quý như hắn lại động lòng mới cô gái bình thường như vậy ,vừa lại là một cô nhi không nhà gia thế cũng không ,mọi việc đã ngược , ngược hết rồi .

Độ tức giận lên cao , hắn mặt kệ Viên Viên đang chửi rủa hắn , nhanh tay với tới ôm thẳng cô ta vào trong người , tay nắm chặt đầu không buông , đem cho cô gái không biết trời đất là gì một nụ hôn không thể tháo rời , mạnh bạo , độc chiếm , trừng phạt . Hắn cắn vào môi Viên Viên khiến nó phải chảy máu ,đây là hình phạt vì dám chửi rủa hắn không coi hắn ra gì .

Viên Viên cứng đờ người , đang trong tốc độ chửi cực cao liền bị nắm lấy hôn khiến cô không kịp trở tay , rồi sau đó lại cảm thấy nhói một cái chất lỏng màu đỏ trên môi cô chảy ra cảm giác rất buốt , Tên quái thú kia không ngừng lại , lấy đầu lưỡi của mình liếm lấy chất lỏng màu đỏ kia không chút do dự .

_ Đây là hình phạt , nếu sau này cô còn dám không coi trời là gì , tự tự tiện tiện chửi bới lung tung như vậy thì tôi sẽ cho cô biết thế nào là Gia Pháp . - Hắn nhìn cô với cặp mắt mê muội , trêu ghẹo . đôi ngươi nhìn thẳng vào mắt của Viên Viên không rời .

Cô cảm thấy sợ , rung lên từng đợt , đến lúc này cô mới chợt thấy rằng mình ngu quá ngu khi đã mất bình tĩnh mà chửi hắn . Hậu quả giờ đây khiến cô càng kinh sợ hơn nữa .

Nghiêm Khanh nhìn cô một lúc rồi cười gian , sau đó quay lưng bỏ đi để mình Viên Viên đứng yên một chỗ đang rung lên vì sợ .

_ Nè ! Vì sao anh lại cắn môi của tôi HẢ ? - Sợ , rung nhưng Viên Viên vẫn bình tĩnh lại lấy hết dũng cảm thét lên ngoài hành lang .

Nghiêm Khanh đã bước tới cánh cửa phòng của mình chuẩn bị đưa tay lên đẩy cửa bước vào thì nghe cô gái nhỏ kia thét lên . Khiến hắn môi cong lên thật cao , nụ cười có chút đều .

_ Đó là Quyền Của Tôi ! - Nghiêm Khanh từ từ trả lời , vừa dứt câu là bước chân của Hắn cũng đã vào tới cửa .

Viên Viên đứng ngây người ở hành lang , Sao trời lại cho cô gặp tên ác ma này chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cô - Là Của - Tôi

Mộc Dung xin lỗi thời gian qua Mộc Dung không thể đăng truyện thường xuyên được , công việc quá nhiều nên có những lúc quên luôn phải ra chap mới . Mộc Dung xin lỗi các bạn rất nhiều . Mong các bạn thông cảm cho Mộc Dung nha . Mộc Dung không bỏ truyện chỉ là ra hơi bị chậm trễ thôi ... hix hix .

Cảm ơn các bạn đã luôn quan tâm theo dõi truyện của Mộc Dung <3

Sau đây xin mời các bạn tiếp tục truyện .

Trời hôm nay đã bắt đầu chớm thu rồi , lá vàng rơi trên tất cả mọi nẻo đường , bên cửa sổ người con gái yêu kiều đang nhìn say đắm một nơi không hề định thần .

Đối diện công ty là trường đại học danh tiếng ,mùa cấp sách đến trường đã đến , Viên Viên nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ ánh mắt tiếc nức hiện rõ trên

khuông mặt cô . Cô có rất nhiều giấc mơ , cô mơ mình được gặp ba mẹ , cô mơ được ba mẹ dẫn đến trường , cô mơ sẽ được ba mẹ chụp hình chung khi tốt nghiệp và cô mơ sẽ được vào trường đại học mà mình thích . Nhưng , tất cả chỉ là mơ khi cô là một đứa trẻ mồ côi , phải nghỉ học bỏ lỡ cơ hội vào đại học để lo cho cuộc sống mưu sinh này . Và rồi mọi việc càng thay đổi hơn khi cô gặp Nguyễn Khanh .

Tâm hồn của Viên Viên lúc này đang chìm trong một hồi ức buồn . Viên Viên không hề biết rằng hành động của cô từ lâu đã gây chú ý đến Nguyễn Khanh . Hắn bỏ sắp tài liệu xuống , tiện tay chỉnh lại bộ vest kẻ đứng dậy , phong thái uy quyền tiến về phía cô gái đang đứng ngây ngốc kia .

Hắn đang tò mò rằng cô đang nhìn gì mà chăm chú đến nỗi không hề biết rằng hắn đang khó chịu .

Từ ánh mắt của Viên Viên nhìn hắn tự biết được cô đang nhìn ngôi trường đối diện công ty . Ánh mắt hắn có chút căm ghét , cô to gan dám không để ý đến hắn mà dồn hết lực nhìn về nơi kia .

_ Cô nhìn gì ? - Nguyễn Khanh giọng lạnh gạn rồi nói bên tai của Viên Viên .

_ Ó ! Xin lỗi tôi , tôi . Tôi không nhìn gì hết - tiếng nói của Nguyễn Khanh làm cho Viên Viên giật mình liền cúi đầu xuống ra vẻ sợ hãi , ánh mắt thương tiếc mấy chốc đã biến mất ngay .

Điều này làm cho Nguyễn Khanh tức giận hơn . Hắn không khoan nhượng liền uy vũ dùng tay bóp lấy đôi má của Viên Viên , lực bóp rất mạnh làm cho khuông mặt cô biến dị , làm cô ngẩng đầu hết cỡ . Viên Viên đau đến nỗi mặt đỏ lên , trán nhả hết mồ hôi và rồi đến khi chịu không nổi thì những giọt nước mắt kia mới trào ra không ngừng nghỉ .

_ KHÔNG KHÓC ! Khốn kiếp , Cô nín không ! - Nguyễn Khanh thấy những giọt nước mắt ấy , lòng liền nổi cơn điên quát thật lớn vào mặt của Viên Viên .

Điều này làm cho Viên Viên càng thêm hoảng sợ , lại càng đau thêm hơn nữa khi Nguyễn Khanh càng không ngừng bóp mạnh hai má của cô khiến cô đau buốt . Nước mắt càng thêm nhiều .

_ Cô nhớ cho rõ ! Cô là của Tôi cô đừng nghĩ sẽ nhìn và ngắm bắt kì thằng đàn ông nào khác , Hậu quả ! Cả cô và tên đó sẽ sống không yên đâu . Nhớ đó ! - nghiêng mạnh hàm răng , Nguyễn Khanh liến Viên Viên Viên qua một bên hùng hổ quát mắng .

Viên Viên bị xô ngã nhào xuống đất khiến cổ tay cô chổng mạnh quá có dấu hiệu bị bong gân . và đôi má kia bị bóp quá mạnh nên nó đỏ đẫm hiện mấy dấu tay của Nguyễn Khanh , và có chịu chứng bắt đầu sưng lên . Viên Viên không dám khóc thành tiếng , cô cắn môi của mình cố gắng gồng mình người chịu đựng cơn đau đó .

Nguyễn Khanh tức giận bỏ mặt cô ở đó , thản nhiên đi ra khỏi phòng , mặc kệ cô đau đến muốn ngất xỉu .

Đến khi trời đã tối đèn đường đã lên hết , Viên Viên mới tỉnh lại . Gượng sức cố gắng đứng dậy . Cô lao đảo cố bước đi .

Có lẽ trời rất tối nên cô không thể nhìn thấy mình lúc này như thế nào . chỉ cảm đầu đi . Bảo vệ thấy cô liền ngạc nhiên . Có ý muốn chạy lại giúp đỡ nhưng chợt nhớ đến đây là người phụ nữ của Giám Đốc , ý tốt có thể thành tai họa , nên họ chỉ dám đứng nhìn cô từ xa với ánh mắt vô cùng thương xót .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cố Gắng Trốn (1)

Xuống khỏi thang máy công ty , trong đầu của Viên Viên lúc này chỉ muốn kiếm một nơi nào đó trốn đi thật xa , không xuất hiện trên cõi đời này , không để cho tên ác ma kia biết . Viên Viên trong đầu hoàn loạn vô cùng .

Cô hiện tại không biết phải đi về đâu . Hồ Gia ? Không được cô đã biến mất vô cơ giờ mang bộ dạng này gặp họ có phải là quá ê hèn . Về cô nhi viện ? Càng không được ! Nguyễn Khanh biết rõ nơi cô nhi viện mà cô lớn lên , cô về đó cũng giống như trốn mà không trốn . Hắn sẽ cử người tới bắt cô trong vòng vài giờ thôi .

Suy nghĩ trong đầu mọi cách nhưng chẳng có nơi nào để cô có thể đi , thì trước mắt cô đã có 1 đám người mặt áo đen đứng đợi từ bao giờ , nhìn qua thời đã biết là thuộc hạ của Nguyễn Khanh rồi . Ánh mắt Viên Viên trùng xuống .

_ Khốn kiếp ? Chỉ mới nghỉ thôi mà đã vỡ mộng rồi ! Nguyễn Khanh kiếp trước tôi thù oán gì với anh hay sao mà giờ lại gặp anh cơ chứ . Đúng là khốn kiếp mà - Viên Viên đứng trước mặt của đám vệ sĩ buồng miệng chửi thẳng vào mặt chủ nhân của họ , đám vệ sĩ chỉ dám nhìn nhau mấy giây rồi trở lại trạng thái bình thường .

Viên Viên hai tay ôm mai gò má đau buốt của cô đi ra khỏi cửa lòng cực tức tối với đám vệ sĩ sau lưng . cô coi bọn họ như đám cô hồn vất vưởng

nào cũng lơ đãng sau lưng .

Chiếc xe sáng trọng đưa Viên Viên về đến biệt thự Nghiêm Gia nơi Nghiêm Khanh đang ở . Cô bước vào nhà với trạng thái cực kì lo âu . Giờ này cũng trễ chắc là tên đó đã ngủ , nên cô rón rén đi vào nhà . Nhưng suy đoán của cô sai hoàn toàn , tên ác ma ấy không hề ngủ , mà đang ngồi ở ghế chính đối diện cô với khuôn mặt đang rất sát khí .

Viên Viên hai tay vẫn ôm mặt không buông nhìn hẩn với ánh mắt oán trách vô cùng . 4 con mắt nhìn nhau không ai mở miệng nói lời nào . Nghiêm Khanh vẫn sắt mặt lạnh như băng mà nhìn Viên Viên một hồi rất lâu . Rồi hẩn đứng dậy bỏ đi lên lầu mặt kệ Viên Viên .

Viên Viên càng tức giận hơn nữa , cô nhớ lại hồi trưa , rõ là cô chỉ đang tiếc nui muốn được đi học thôi nhưng sao Nghiêm Khanh lại tỏ thái độ như cô đang ngấm trai , lại mạnh tay không thương tiếc khiến cho gương mặt cô như thế này .

Viên Viên lòng tự trọng cũng cao không kém , cô bắt cần đi lên lầu . đi thẳng vào phòng tắm nhìn mình trong gương lúc này cô vô cùng hoảng hốt khi gương mặt của cô nó cũng đã biến dạng hoàn toàn vết bầm tím trên mặt cô để lại rất sâu chằng chịt là nó lại đau đến như vậy .

Viên Viên nhìn trong gương nhìn mình nhìn bản thân càng thêm tức giận , từ nhỏ đến giờ cô chưa sợ một ai nay vô duyên vô cớ bị tên ác ma này bắt về lại còn bị hành hạ khiến nhan sắc cô như vậy liền ý định muốn trốn rất nhanh hiện rõ trên đầu cô .

Đang trong cơn suy nghĩ về việc đào tẩu , thì tiếng cửa phòng cô vang lên . Viên Viên tưởng Nghiêm Khanh lại đến quấy nhiễu liền nhanh tay nhấn nút khóa cửa buồng tắm lại .

Bên ngoài tiếng bước chân đi tới ngày càng gần , Viên Viên nét mặt ngày càng khó coi hơn . cô nhìn chằm chằm vào chốt cửa . , Giống như một điều gì đó rất đáng sợ sắp xảy ra .

Tiếng bước chân đã dừng ngay cửa , tim của Viên Viên đập liên hồi , cơn sợ hãi kéo đến , cô nhớ đến mọi việc lúc trưa , ánh mắt tức giận , sự tàn độc của bản tay , lý trí bị đánh mất , nó làm cho Viên Viên không thể thở được .

Đôi mắt của cô bắt đầu đỏ lên , một giọt rồi hai giọt nước mắt tự nhiên chảy xuống . cô không dám đối mặt với Nghiêm Khanh nữa , Cô sợ rồi .

Tiếng bàn tay chạm vào tay nắm cửa , vặng vặng nắm cửa . Người bên ngoài lắc rất mạnh nắm cửa . Viên Viên tinh thần càng thêm bất an hơn nữa .

Sau đó là tiếng gõ cửa rất lớn , nó làm cho Viên Viên giật mình . Cô nuốt chẹn nước bọt , cổ họng như bị mắc nghẹn ngay cả nước bọt mà còn khó nuốt đến như vậy .

Tiếng gõ cửa ngày càng mạnh hơn , dồn dập hơn Viên Viên nín thở từ lúc nào không biết . Cô cố gắng lấy hết tinh thần để mở cửa . Trước cũng chết , sau cũng chết vậy thì chết nhanh một chút cho khỏe người , đầu Viên Viên hiện lên câu nói này , có vẻ câu nói này ngay lúc này là động lực lớn nhất cho Viên Viên để có đủ dũng cảm mà mở cánh cửa ra .

Bàn tay run run của Viên Viên từ từ tiếng đến nắm cửa , Đôi mắt nhắm lại không dám nhìn về phía trước , lại nuốt thêm một ngụm nước bọt rồi mạnh dạn hơn mở cửa phòng tắm ra .

Tay thì mở cửa ra . Mắt thì vẫn nhắm , Viên Viên sợ phải đối diện với điều cô đang nghĩ đến . Cố gắng hết sức để mở mắt ra , bên kia chẳng thấy phản ứng gì xem ra là rất tức giận rồi . Mũi của Viên Viên từ từ hé mở

Cơn ngói càng to hơn , bụi hơn , cơn mắt càng tròn tròn hết cỡ , về mặt kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt của Viên Viên

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cố Gắng Trốn (2)

Viên Viên không hề chớp mắt lấy một cái , về kinh ngạc này thật làm người ta tức giận , trước mặt Viên Viên là Hoa quân gia trên tay cầm một cái đĩa , trên đó có khăn chườm đá .

Nghiêm Khanh đợi cô về nhà sau khi thấy rõ khuôn mặt của cô , hẩn thật đau lòng , muốn bước lại xin lỗi và sẽ tự tay chăm sóc cho Viên Viên để hỏi lỗi , nhưng anh nhận ra ánh mắt căm thù , dè chừng của cô đối với anh , nên anh liền tức giận bỏ đi lên lầu . Sau khi đã ở thư phòng anh gọi Hoa quân gia bảo bà mang khăn chườm đá và thuốc giảm đau cho cô.

Rõ ràng ngoài mặt thì vô tâm nhưng trong lòng lại rất quan tâm , thời khắc này hẩn không muốn cô rời xa hẩn dù bất kì giá nào .

Sau khi được Hoa quân gia chăm sóc vết thương cẩn thận , Viên Viên nằm cuộn tròn trên giường không nhúc nhích . Cô nhớ lại cảnh hẩn tát vào mặt cô

không hề thương tiếc , uất ức tăng lên gấp bội phần . Tội nghiệp nơi mí mắt của cô lại phải chịu một trận lũ quét khiến nó lại ướt đầm , vừa tủi thân , vừa uất hận . Viên Viên ghim sâu trong người cái ngày hôm nay .

Sáng sớm tinh mơ ! Viên Viên đã dậy thật sớm , cũng không hẳn là dậy vì đêm qua cô có ngủ được miếng nào đâu , cứ nằm đó suy nghĩ về cái cuộc đời đốn bạc của mình mà cứ khóc suốt đêm . Hai con mắt của cô hôm nay đã thành ra đen thui mà còn bụp to nữa ,nó khiến cho các hầu gái trong nhà , cả Hoa quân gia cũng một phen hú hồn .

Viên Viên không muốn ăn sáng , không muốn đến công ty , tâm trạng cô không ổn định một chút nào, cô chỉ muốn đến một nơi ,nhưng thật khó khăn khi Nghiễm Khanh cho người theo xác cô 24/24 , khiến cô muốn trốn cũng không xong .

Nghiễm Khanh từ trên lầu đi xuống , thấy cô gái nhỏ đã ngồi sẵn trên bàn ăn , cảm giác thật lạ nếu theo tình huống hôm qua thì đáng lý ra lúc này cô sẽ tránh mặt hẳn chứ không phải ngồi đợi hẳn xuống bàn ăn như vậy . Tay chỉnh tay áo sơ mi , chân vẫn bước đều nhịp xuống cầu thang ,nhưng ánh mắt của hắn luôn nhìn chăm chú đến bóng lưng của cô gái nhỏ kia , có chút suy tư .

Đến bàn ăn vẫn trạng thái ngồi ngay chủ bàn,hắn có chút vui tươi hơn khi thấy cô ngồi đợi hắn , vòng môi có chút cong không hề nhẹ nhưng rồi chợt tắt ngay khi hắn ngược lên nhìn cô , ánh mắt của hắn không còn vô hồn nữa mà nó trở thành kinh hồn khi thấy một con gấu trúc đang ngồi thừ lừ một đống ngay trên bàn , thiên sứ ngày nào đâu mất rồi , để lại một con gấu trúc mang đầy vẻ u ám đang ngồi nhìn anh với ánh mắt nóng hơn lửa đốt .

Nghiễm Khanh có chút kinh động sau đó rồi lại lấy tinh thần , hắn đưa tay lên miệng ho một tiếng ra hiệu đối phương nên hoàn hồn lại và chú ý đến hắn đang ngồi ở đây .

_ Nghiễm Tổng !? - Con gấu trúc cuối cùng cũng phờ phạo lên tiếng .

_ Chuyện gì ? - Hắn có chút bình thản ,không để ý đến cô , tay phải cầm dao ,tay trái cầm nĩa cắt miếng thịt bò bỏ vào miệng .

_ Tôi hôm nay muốn nghỉ làm ! - Viên Viên bình tĩnh như không nói một cách thêu thào nhất có thể , ánh mắt vẫn không đổi , xung quanh cô là những loại khí màu đen bay vòng vòng làm người ta thật khiếp sợ .

_ Được ! hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi ! - Nghiễm Khanh không động trả lời rất nhanh về phía Viên Viên

_ Nghiễm Tổng !? - Vẫn tiếp tục một vẻ mặt một câu nói .

_ Chuyện gì ? - Nghiễm Khanh bắt đầu ngừng ăn ,đưa ánh mắt về phía cô gái đang cố ý gây sự với mình lần hai .

_ Tôi muốn đi dạo ! - ánh mắt vẫn không đổi cử chỉ vẫn không đổi .

_ Được ! Nói Lâm tài xế đưa cô đi - Nghiễm Khanh thở nhẹ một hơi sau đó trả lời và tiếp tục dùng bữa của mình .

_ Tôi muốn tự đi ! - Con gấu trúc vẫn cứ ngồi một trạng thái ,trả lời một cách không hề có thần thái nào .

_ Vậy để ám vệ theo ! - Nghiễm Khanh vẫn thản nhiên dùng tiếp bữa sáng , không hề nhìn cô .

_ Tôi muốn đi một mình ! - Ánh mắt của Viên Viên đã có chút giao động hơn lúc này .

_ Không được ! - Nghiễm Khanh dừng mọi hoạt động lại , ngược lên nhìn cô ánh mắt uy hiếp hiện rõ trên khuôn mặt .

_ Vậy cho ám vệ theo , có được không ?- Viên Viên liền dời mắt xuống đĩa thức ăn của Nghiễm Khanh , rồi lại đưa mắt lên nhìn Nghiễm Khanh , sắc mặt ,giọng nói vẫn cứ như là bị ma ám .

_ Cô muốn đi đâu ! - Lúc này Nghiễm Khanh mới nhẹ giọng lại , cũng muốn đang có hiểu cô gái này muốn gì .

_ Tôi muốn đi đến khu phố đồ chơi - Viên Viên nhìn anh ,cử chỉ vẫn cứ thừ lừ một cục ra , không hề có chút biểu cảm nào .

_ Được ! - Nghiễm Khanh không muốn đấu khẩu với cô , biết rằng tâm trạng cô lúc này đang rất không tốt , nhưng trạng thái lúc này của cô là đang chọc tức anh , anh phải cố gắng kiềm chế lắm mới nói ra chữ này .

_ Hai người đi theo thôi ! - Viên Viên vẫn cứ ngồi một chỗ như vậy , chấp vắn với Nghiễm Khanh .

_ Vì sao ? - Nghiễm Khanh lúc này chữ " Nhịn " trong đầu đã bắt đầu biến mất , anh đang chờ coi câu giải thích của cô thế nào

_ Đồng quá ! Đi mất vui - Viên Viên cứ thế nhìn sắc mặt của Nghiễm Khanh thay đổi dần ,nhìn như là cô đang cố tình chọc tức hắn thì phải.

_ Tùy cô ! muốn làm gì làm , nhưng nhớ , trước khi tôi về tới nhà , cô phải có mặt sẵn ở nhà cho tôi - Nghiễm Khanh sức kềm chế đã đến đỉnh điểm, liền dứt câu nói rồi đứng dậy bỏ đi mất tiêu .

Viên Viên , mắt bụp , xung to , vẫn cố đòi ánh mắt nhìn cái người cô vừa chọc cho điên lên đang bỏ đi . Liền cười mề .

_ Her ! Điên rồi chứ gì . Đáng ! - Viên Viên nói trong hòng , vẻ mặt cô tốt hơn lúc này .

Cô không đứng đến bữa ăn sáng , Ngồi đợi Nghiêm Khanh lấy xe hơi lái đi rồi cô mới đứng dậy đi lên lầu thay đồ , rồi quay trở xuống với Áo đầm màu xanh biển dài tay , cổ cao ,kèm theo cái túi sau lưng trong rất đáng yêu .

Viên Viên cứ một mình dạo bước trên con đường , cô không hề bắt taxi ,chỉ là đi bộ ,vừa đi vừa ngắm cảnh vật xung quanh . Hôm nay cô mới biết rằng cảnh vật xung quanh nhà của Nghiêm Khanh thật đẹp . Vì cứ mỗi ngày cô đều bị Nghiêm Khanh bắt đi làm cửa kính màu đen làm cô không thấy được gì , đến mới về tới nhà thì làm sao mà có thể biết cảnh vật xung quanh như thế nào . Hôm nay đúng là một ngày may mắn khi cô quyết định chống lệnh con quái vật kia mà tự ý mình đi ra ngoài .

Theo sau cô là hai ám vệ , Nghiêm Khanh dù có tức giận đến đâu nhưng chỉ cần Viên Viên nói là anh sẽ làm theo như vậy . cô nói hai người là chỉ có hai người . họ ân thân đi theo sau Viên Viên .

Cả gần 2 giờ đồng hồ , Viên Viên mới đến được khu phố đồ chơi , lúc này tâm trạng của cô cũng đã tốt hơn hẳn , nhờ những món đồ chơi xinh xắn này đó . Cô cứ la cà , tung tăng hết tiệm này đến tiệm khác , mua thì không mua mà coi cho thích mắt đã mất thế thôi .

Đến tiệm thức ăn nhanh , Viên Viên mới chịu dừng lại vào bên trong mua nước và một cây kem đem ra bàn nơi có cửa sổ ngồi ăn . Từ góc ngồi ,có chột phát hiện ra vị trí của ám vệ đang đứng . liền đảo mắt nhìn qua bên kia đường , nơi đang rất đông đúc người tụ tập . Thời cơ đã đến . Viên Viên ăn cây kem vẫn như bình thường , không hề để lộ ra chút biểu hiện nào là cô đang muốn trốn .

Nút tròn cây kem , một li nước vào miệng , Viên Viên quyết định bước ra bên ngoài , đi nhanh qua chỗ đám đông đang chen nhau . Thì ra , hôm nay siêu thị đang giảm giá 50% cho tất cả loại mặt hàng ,mọi người đang đứng để chờ cửa hàng mở là xông vào . Viên Viên cũng thừa cơ hội , đứng vào trong đám đông , hai ám vệ cố gắng nhìn cái áo đầm xanh của cô mà định vị . Chỉ vài phút sau , cửa hàng mở cửa , Viên Viên cùng đoàn người ủa nhau vào trong cửa hàng , hai tên ám vệ phải bỏ màn ẩn thân , để chạy theo Viên Viên vào trong cửa hàng .

Giờ phút siêu thị vừa mở cửa , Viên Viên ủa vào , cô vừa cố gắng chen vào những người to hơn để che hết người cô , vừa vào tới cửa cô không đi thẳng mà liền tấp vào bên trái , cởi ngay chiếc áo đầm xuống , bên trong và một áo thun màu đỏ và quần short jean nhanh chóng cột cao tốt , đeo mắt kính vào ,nhìn cô khác hoàn toàn . Thì ra tất cả đều có tính toán , cô mặc áo đầm cô cao , tay dài để che đi bộ đồ bên trong của cô , có cơ hội là cô liền thay đổi trang phục để ám vệ không nhận ra được cô . Quả là ông trời có mắt để cho cô có cơ hội này khi gặp đúng siêu thị đang giảm giá .

Đứng quay lưng lại ! Đợi hai cái bóng bắt chột soát qua người cô , cô mới biết là ám vệ đã chạy vào bên trong , cái túi vải cô đang cầm liền bỏ vào thùng rác ngay đó , thoải mái ung dung bước ra khỏi cửa hàng như không có chuyện gì xảy ra.

Sau đó cô liền định hướng đến nơi cô cần đến . Để mặt hai tên ám vệ lay hoay tìm cô đến xanh cả mặt trong cửa hàng .

Ở công ty ! Tên ác nhân ngày thường đã ác , nay còn ác hơn thế này , hôm nay quả là có kẻ không biết điều dám chọc đến ác thần của công ty tên đó không ai xa lạ là " Viên Viên " kẻ đang tung tăng ngoài vòng pháp luật kia , dám chọc cho ác ma nổi giận rồi biến mất ,để lại những người kia phải gánh chịu vô tội . Mọi người trong công ty run rẩy trước cái không khí còn hơn cả sức nện kia . Thở không dám thở , họ cũng không dám ho , mọi người cứ ngồi yên như một kho tượng .

Sức ép đã dồn đến đỉnh điểm , thì tiếng chuông điện thoại của ai đó vang lên , khiến mọi người giật mình đến sợ hãi . Nghiêm Khanh mặt vẫn vô hồn không nói không rằng , đưa tay vào túi quần lấy chiếc điện thoại ra bấm lấy nút nghe đưa lên lỗ tai .

Không hiểu bên đầu dây bên kia đã nói gì mà lúc này chiếc điện thoại trên tay Nghiêm Khanh đã bị hấn bóp công luôn cái điện thoại , ánh mắt đã tức giận thì càng thành máu lửa hơn , tất cả mọi người trong khán phòng không ai dám nhúc nhích gì hết .

_ Đi ra ! - Nghiêm Khanh nghiêng hàm răng nói lên hai chữ .

Cả khán phòng liền nhanh chóng dời đi , chả ai ngu mà ngồi lại ,họ di chuyển lẹ hơn tên lửa , chỉ trong mấy giây cả phòng chỉ còn lại mình Nghiêm Khanh .

_ Viên Viên ! - Hấn bóp điện thoại mạnh hơn nữa khiến hình dạng của chiếc điện thoại đã bị méo mó càng biến dạng hơn . Ánh lửa trong mắt hấn ngày càng khinh khùng hơn nữa , chỉ cần sắp bùng nổ

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Kỉ Niệm Nhà

Thoát khỏi hai tên ám vệ kia , Viên Viên thỏa sức tung tăng đến khắp phố phường , rồi cô bắt một chuyến xe bus đường dài đi đến một nơi cô đã muốn đến từ lâu.

Đó là cô nhi viện nơi cô được nuôi lớn , đã một thời gian rất dài cô không đến thăm mọi người chẳng biết khi nào bị bắt lại nhưng cứ thế mà đi , lỡ có bị bắt thì cũng được đến thăm mọi người .

Chuyến xe kéo dài 2 tiếng đồng hồ , Viên Viên mệt mỏi vì tối qua không ngủ được liền nhủ thiếp đi lúc nào không hay , đến khi gần đến trạm của mình cô mới giật mình tỉnh lại , chẳng cần biết xung quanh thế nào nhưng kịp nhận thức là chiếc xe đang chạy tới chỗ trạm của mình , cô liền đứng dậy la lên .

Thò phào nhẹ nhõm khi vừa kịp xuống xe , Viên Viên đứng ở trạm một lúc sau đó mới rời đi , tâm trạng cô đã vui vẻ hơn , nghĩ đến việc sẽ được gặp mọi người " Mẹ Tuệ , bé Hiền , bé Ân , Bé Phong , bé Nghi " Nụ cười của Viên Viên liền thấp sáng rạng ngời trên khuôn mặt của cô .

Bước những bước chân từ chậm đến nhanh và rồi thành chạy , suy nghĩ được gặp mọi người đã khiến cho bước chân của Viên Viên chuyển động nhanh thật nhanh và chạy thật nhanh lúc nào không biết.

Cuối cùng , nơi sườn đồi kia , căn nhà màu trắng có vẻ cũ kĩ , rêu phong đóng từng lớp khá dày trên tường , vài chỗ nứt kéo dài trên vách tường lớn ai cũng có thể thấy được , dù ngôi nhà cũ kĩ thật nhưng cảnh vật xung quanh đã làm thay đổi nội tâm , khiến nó trở nên thơ mộng chứ không còn cũ kĩ nữa , những tán cây cổ thụ lâu năm , những cây bàn lớn che mát nguyên khắp con đường từ bên ngoài cổng đi vào , với bạt ngàn cây bằng đá không có chút trật tự nào .

Viên Viên cứ bước đi trong sự vui vẻ , hồi hộp . Những kỉ niệm từ thuở nhỏ cứ ùa về . Cô nhìn sang phải nơi gốc cây cổ thụ thật to đếm nỗi nó trôi lên khắp mặt đất , đó là nơi cô và Thiên Kiều hay ngồi chơi xếp sao , hình ảnh hai cô nhóc nhỏ chọt xuất hiện nơi gốc cây đó . Bên tay trái nơi đằng xa kia là hình ảnh cô gái nhỏ đang rượt đánh một cậu bé trong rất vui vẻ . Đây là nơi chứa tất cả những kỉ niệm thơ nhỏ của cô . , nơi cô được sinh ra lần thứ 2 , nơi đã cho cô cuộc sống , nơi mà cô đã khôn lớn .

Tiếp tục tiến bước lên trên , ở những bậc thang cuối cùng Viên Viên đã nghe được tiếng lũ trẻ đang đùa giỡn

_ Hạ Nhi ! Sao em lại làm thế đứng lại - Một cậu bé đang rất uất ức chạy đuổi theo cô bé gái đằng trước

Cô bé trong rất ma mãnh , cô không trả lời chỉ quay đầu lại đưa chiếc lưỡi nhỏ xinh của mình ra trêu tức cậu bé rồi tiếp tục bỏ chạy . cậu bé càng tức giận hơn với hành động vừa rồi của cô bé , liền xông tới thật nhanh dùng hết lực đưa hai tay ra đẩy cô bé ngã xuống .

Do bất ngờ bị xô ngã không kịp chuẩn bị cô bé Hạ Nhi liền ngã nhào xuống , khiến tay chân xước mấy đường , cô bé khóc thật to . Cậu bé lúc đó chỉ đứng nhìn cô bé khóc không nói một lời.

Viên Viên thấy rõ sự việc liền chạy lại đỡ cô bé dậy , phủi những vết bẩn trên người cô bé và tỏ vẻ không hài lòng với cậu bé

_ Sao em lại làm vậy với con gái ? - Đôi mày đẹp của Viên Viên nhíu lại hướng về cậu bé .

_ Tại em ấy đập đồ đồ chơi xếp hình của con - cậu bé không tỏ vẻ sợ mà còn dùng thẳng tay chỉ vào cô bé tố cáo hành động trước đó .

_ Nhưng dù sao em cũng không được làm vậy với con gái - Viên Viên hiểu là lỗi cô bé nhưng cậu bé trai làm vậy quả không đúng.

_ Mau ! Hai đứa hãy xin lỗi nhau cho chị - Viên Viên đẩy cô bé lại gần cậu bé về ra lệnh .

_ Em xin lỗi ! Sau này em sẽ không phá đồ của anh nữa - Hạ Nhi biết lỗi của mình nên đã dũng cảm nhận lỗi trước .

_ Anh cũng xin lỗi vì đã xô em , em có đau lắm không ?- cậu bé trai đã chịu xin lỗi và hỏi thăm cô bé.

_ Triết Minh ! Con lại ăn hiếp Hạ Nhi đó hả ? - trong bầu không khí đang xảy ra thì tiếng nói từ phía sau vang lên .

Viên Viên nghe tiếng quen thuộc liền quay lại , quả thật là Mẹ Tuệ rồi . Viên Viên nở một nụ cười thật lớn , sau đó bỏ mặt hai đứa nhóc chạy đến bên mẹ Tuệ của cô

Mẹ Tuệ . ! Là người đã sáng lập ra cô nhi viện này , một người hiền hậu luôn hi sinh vì người khác , mọi người trong khu vực ai cũng biết đến cô , họ rất thương con người bác ái của cô nên cũng thường hay giúp đỡ cô nhi viện lúc khó khăn .

Mẹ Tuệ gian vòng tay ra chào đón đứa con của mình đã trở về . Hai người đứng ôm nhau giữa sân , nơi đây có hai cô cậu bé tí đang mờ to mắt ra khi nhìn thấy chị gái hồi nãy cũng gọi là Mẹ Tuệ giống như mình .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bị Bắt Về

Viên Viên mang trong mình một tâm trạng cực kì vui vẻ khi được mẹ Tuệ cho cô ở lại. Viên Viên không kể cho mẹ Tuệ nghe về sự việc của cô lúc này. Khi mẹ Tuệ hỏi Viên Viên chỉ ngượng cười và nói rằng trường học cho nghỉ giữa học kì.

Mẹ Tuệ là người nuôi Viên Viên từ khi cô con bé tí đến nay, tất nhiên nhìn về mặt của cô mẹ Tuệ vừa đủ biết rằng cô nói dối nhưng cô ấy lại không hỏi chỉ gạt đầu.

Đến nay là ngày thứ 5 Viên Viên ở lại cô nhi viện, Cô giúp mẹ Tuệ rất nhiều, giặt đồ, chăm bón trẻ ngủ. tất cả những việc mà trước đây mẹ Tuệ đã làm với cô thì nay đến lượt cô làm lại cho lũ trẻ.

Trời hôm nay thật đẹp! Thật thích hợp để phơi đồ. Những tấm chăn được giặt sạch thơm tho treo trên dàn phơi đồ. Tiểu Lưu cầm cây kẹo chạy lại chỗ Viên Viên đang đứng, vừa ngậm kẹo vừa nhìn Viên Viên làm.

Viên Viên nhìn cậu bé mỉm cười rất yêu thương, sau cô mới tiện miệng hỏi cậu bé "Kẹo ngon quá! Ai cho em vậy tiểu Lưu?"

Tiểu Lưu vừa lấy cây kẹo trong miệng ra vui vẻ trả lời cô "Dạ! Chú áo đen kia cho con"

Khi nghe tiểu Lưu nói đến chú áo đen, Viên Viên dừng lại hết mọi hoạt động, tâm trạng bắt đầu lo âu hơn bao giờ hết. tay chân cô bắt đầu run rẩy.

Sau những tấm mùng trắng đang bay phất phới chọt in lên một bóng hình, đang di chuyển qua những tấm chăn và tiến lại gần Viên Viên.

Viên Viên run lại càng run hơn! Cô không thể mở miệng nói gì, chỉ đứng yên nhìn bóng hình đang ngày một đến gần mình hơn.

Nghiêm Khanh đã tìm ra cô cách đây 3 ngày nhưng hần ta muốn cho cô thêm thời gian, dù sao cô cũng chẳng có nơi nào để đến ngoài nơi này, chỉ cần biết cô ở đâu là được, rồi từ từ đến thu phục cô về.

5 ngày không có Viên Viên bên cạnh, Nghiêm Khanh thay đổi hẳn. Hần ta dễ nổi điên hơn, cáu gắt và đã đánh hạ một tên lính vì làm lệch ý hần. Đến khi hần biết được Viên Viên đang ở chỗ nào thì tâm trạng của hần mới nhẹ xuống

Hần tiến đến bên Viên Viên, trên môi còn nở 1 nụ cười đối với hần là tươi nhưng với những người xung quanh là cực kì ghê rợn.

Viên Viên như chết đứng, trên tay còn cầm cái chăn. đôi tay bé nhỏ của cô run, ánh mắt thực rất khó coi.

Nghiêm Khanh lúc này đã đứng ngay trước mặt Viên Viên, về mặt hần không hề thay đổi. đôi tay đưa vào túi quần.

_ Bão bới! Chơi vui không? Đến giờ về nhà rồi

Viên Viên tròn tròn mắt, muốn nuốt một cụm nước miếng vô cùng khó khăn. Nhìn Nghiêm Khanh không chớp mắt. mặt không còn một giọt máu nào. Có lẽ hôm nay là ngày tận thế của cô thì phải.

Nghiêm Khanh vẫn đứng nhìn cô không thay đổi trạng thái khác giống như đang xem cô gái nhỏ này đang thay đổi trạng thái ra sao.

Sau đó hần nắm lấy đôi tay của Viên Viên kéo cô đi, Tiểu Lưu cũng chỉ đứng chết ngay đó. Cho đến khi cậu bé thấy Viên Viên bị người lạ kéo đi. Lúc này cậu bé mới hoàn hồn lại la thật to "Chị Viên Viên bị kẻ xấu bắt cóc. Mẹ Tuệ ơi! Chị Viên Viên bị người xuất bắt cóc"

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thỏa Thuận

Mẹ Tuệ nghe tiếng la thất thanh của tiểu Lưu liền từ trong bếp chạy ra! Bà kinh hãi khi thấy Tiểu Lưu nhà mình đang bị một tên đàn ông kéo đi.

Lũ trẻ đứng xung quanh cũng ra sức đi sau lưng la ó um sùm "Thả chị Viên Viên ra tên đàn ông xấu xa" bọn trẻ vừa khóc vừa nín lấy áo của Viên Viên mà la lớn.

Nghiêm Tuấn chẳng buồn để ý đến rù ranh con đó, chỉ biết nắm kéo Viên Viên đi ra xe thật nhanh. Mẹ Tuệ từ trong nhà chạy ra một tay nắm giữ chặt lấy tay còn lại của Viên Viên.

_ Này! Cậu là ai? Sao lại dám bắt con gái tôi - Mẹ Tuệ lần đầu tiên lớn tiếng trước mặt người khác. Lũ trẻ xung quanh cũng ngơ ngàng nhìn bà.

Nghiêm Tuấn quay lại một cái rồi cũng chẳng thèm trả lời tiếp tục hành động của mình . Viên Viên nhìn thấy bộ dạng không kính nể mẹ Tuệ cô liền tức giận dùng răng cắn lấy cánh tay của Nghiêm Khanh khiến hắn chột đầu gối mà phải bỏ ra.

Viên Viên lập tức chạy về ôm mẹ Tuệ cùng lũ trẻ , dùng ánh mắt căm phẫn nhìn hắn . Mẹ Tuệ thương sót cho cô con gái nhỏ của mình , trên mắt của bà đã có phủ vài giọt lệ rơi . Lũ trẻ phía sau cũng khóc òa theo , ôm chặt Viên Viên không buông .

Nghiêm Tuấn có chút ngẩn người khi thấy cảnh này , hắn đưa tay vô túi quần lằng lằng một chút nhìn hành động của mọi người trước mắt .

Viên Viên uất ức lên tiếng " Anh là sao ? Lại đến đây , tôi không có liên quan gì đến anh hết "

Nghiêm Tuấn dùng ánh mắt cay lạnh nhìn Viên Viên " Không liên quan ? Cô có thật không liên quan ? "

Viên Viên gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng tình . Bên cạnh là mẹ Tuệ mới chưa xót " Con gái à ! Con đã làm gì đất tội với người ta sao ? "

Viên Viên lúc này quay qua nhìn mẹ Tuệ , cô lắc đầu không muốn mẹ lo lắng " Dạ ! Không có gì đâu mẹ ơi , mọi việc rất bình thường , chỉ là lỡ gặp phải chó điên "

Nghiêm Khanh đang trong tư thế oai phong liền nghe Viên Viên bảo hắn ta là một con chó điên , sắc mặt liền thay đổi cực độ , hắn nghiêng răng , hai tay trong túi quần cũng nắm lại thây hai nắm đấm .

" Cô bảo ? Ai ? Là chó điên ? " - Nghiêm Khanh nghiêng răng mà nói

Viên Viên sau khi nói xong câu này thật có chút hối hận , ngu ngốc mà nói trước mặt hắn , khi nghe hắn nói câu này , cô liền cảm thấy thế giới này sẽ tận thế trong vòng mấy giây nữa thôi

Nghiêm Khanh hít một hơi thật sâu sau hắn đang cố gắng lấy lại bình tĩnh , đưa tay búng một cái , tên thư kí sau lưng liền bước lên đưa cho hắn một tờ giấy .

Nghiêm Tuấn cầm tờ giấy đưa trước mặt mẹ Tuệ và Viên Viên " Đây ! Là tờ giấy thu hồi nhà , Nếu cô gái kia không đi với tôi , thì nơi đây sẽ không còn là nhà của mấy người nữa "

Mẹ Tuệ hoảng hốt vô cùng , rõ ràng đây là miếng đất bà có giấy tờ hợp pháp sao tên kia lại có miếng giấy thu hồi " Cậu nói láo ! Đất này là đất nhà tôi , tôi là chủ nhân ngôi nhà này. Ai dám thu hồi ? "

Nghiêm Khanh vừa nghe bà nói xong , hắn liền cười thật lớn tỏ vẻ khoái chí " Mẹ Tuệ ! Uhm ! Nhà này là nhà của bà , tôi đâu có nói không phải nhà của bà . Nhưng , bà không biết sao ? Miếng đất này của bà nằm trong viện bị quy hoạch Sau này người ta sẽ xây khu nhà nghỉ ở đây , bà không biết sao ? "

Mẹ Tuệ lúng búng lỡ tai khi nghe hắn nói , huyết áp lại lên với cú sốc này , Viên Viên cực tức giận chỉ thẳng tay vào mặt hắn " Anh ! Tôi đã làm gì anh chứ sao anh lại hại tôi "

Hắn cười nhếch miệng , sau đó tiến tới gần hơn , cuối xuống con mèo nhỏ trước mặt hắn " Cô đã đất tội rất lớn đó cô có biết không ?"

Mẹ Tuệ và Viên Viên ôm nhau chặt hơn , lúc này Viên Viên mới biết sợ hãi trước hắn , hắn quá nhiều mưu mẹo , hắn có tiền hắn có quyền .

Nghiêm Tuấn nhìn vào con mèo nhỏ của mình sau đó đứng thẳng người lên

" Thôi được rồi ! Tôi sẽ cho cô 3 ngày , sau 3 ngày cô phải tự quay về bên tôi thì trại trẻ này sẽ an toàn , còn nếu sau 3 ngày cô không quay lại thì số phận của nơi đây cô cũng hiểu rồi chứ ?

Viên Viên không nói được câu nào , chỉ nhìn hắn rồi khóc thôi . cô cũng không còn sức đâu mà đáp lại với hắn . Rõ ràng ngay lúc này cô biết nếu cô chống đối hắn thì hậu quả sẽ đè lên nơi này .

Nghiêm Khanh nhìn ánh mắt sợ hãi của Viên Viên tỏ vẻ rất hài lòng , sau đó hắn quay lưng đi ra ngoài cổng , đưa bàn tay lên lắc lắc ý muốn chào một cách chộc tức những người kia .

Viên Viên cùng mẹ Tuệ đứng ôm nhau khóc , lũ trẻ cũng khóc theo , một cảnh rất bi thương đang diễn ra trong cô nhi viện

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hiểu Và Thông Cảm

_ Không được ! Con không được đi ! - tiếng la của mẹ Tuệ trong phòng vang vọng ra tới bên ngoài khiến mọi người kinh ngạc .

_ Nhưng ! Nếu con không đi , nơi này sẽ ! - Viên Viên đau khổ hơn ai hết .

_ Mẹ sẽ tìm mọi cách để giữ nơi này con yên tâm ! Chúng ta có giấy tờ chúng ta không sợ - Mẹ Tuệ lúc này mới nhẹ giọng lại , nắm tay đôi tay lạnh ngắt của Viên Viên

_ Mẹ ơi ! Nghiêm Khanh hẳn ta không phải là con người bình thường , chúng ta không ngăn được hẳn , mẹ hãy để con đi , con không muốn vì con mà nơi này bị tàn phá - Viên Viên quỳ xuống chân mẹ Tuệ , cô đau khổ , rung rẩy , hối hận vì đã về đây để mọi người đều bị liên lụy

_ Không ! Con gái của mẹ , ta sẽ bảo vệ con đến cùng , dù chuyện gì có xảy ra đi chăng nữa con dứt khoát không được đi về chỗ tên ác ma đó - Mẹ Tuệ đưa tay ngăn cản cô lên , nhìn thẳng vào ánh mắt của cô rất kiên cường

Viên Viên bật khóc nhiều hơn nữa , từng con nước nghẹn trong họng mà cô không thể nói thành lời , Bị ba mẹ bỏ rơi cuộc đời coi như chấm dứt nhưng được mẹ Tuệ cứu sống cô được sinh ra lần thứ hai , cuộc đời này của cô là do mẹ Tuệ ban cho . Nay cô lại làm mẹ Tuệ phải như vậy , thật sự cô là một người con bất hiếu .

Mẹ Tuệ dùng tay xoa đầu Viên Viên , cử chỉ nhẹ nhàng , yêu thương như ngày nào . Tình yêu thương của mẹ Tuệ dành cho cô thật cao cả , mẹ Tuệ quyết hi sinh tất cả để bảo vệ cho cô . Nó làm cho Viên Viên càng khóc to hơn nữa , Mẹ Tuệ cũng không kiềm được nước mắt . Hai mẹ con cùng ôm nhau khóc nức nở trong phòng . Cảnh tượng thật bi thương .

Bên ngoài cửa sổ đám trẻ đã nghe hết , nhìn thấy hết , bọn trẻ cũng thương Viên Viên rất nhiều. Nhưng ngày qua được cô chăm sóc bọn trẻ cũng yêu mến Viên Viên vô cùng , nay tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi , Làm cho bọn chúng không kiềm nổi nước mắt .

Bên góc cây đằng sau lưng , có một đứa bé trai khác lại không như vậy , ánh mắt cậu bé lại nhìn Viên Viên rất tức giận .

Sau giờ ăn trưa , Viên Viên tâm trạng không tốt , cô liền đi ra khu vườn yên tĩnh , ngồi thẩn thờ ra đó .

_ Chị mau cắt khỏi đây đi ! - tiếng nói từ đằng sau Viên Viên vọng lên khiến cho Viên Viên giật mình quay lại

_ Tôi nói chị đó ! Chị mau cắt khỏi đây đi ! - tiếng cậu bé một lần nữa vang lên , khẳng định lại câu nói lúc nãy.

Viên Viên sững người ra không biết phải trả lời như thế nào , Tiểu Mi và Tiểu Hạo từ đằng sau chạy đến ,dùng tay đánh lên người của cậu bé

_ Thiên Ân ! Cậu thật xấu xa , sao cậu lại đuổi chị Viên Viên đi chứ ! - Tiểu Hạo vừa đánh vừa nói

_ Chính cô ta đã mang rắc rối đến cho mẹ Tuệ , cho chúng ta , cho cả trại trẻ này , cô ta không ở đây mọi việc vốn rất yên bình , cô ta xuất hiện mọi việc rắc rối lại xuất hiện . Cô ta phải đi đi - cậu bé mặt kệ bạn đánh , ánh mắt căm ghét vẫn tiến thẳng về phía Viên Viên dùng tay chỉ thẳng vào mặt cô

_ Cậu im đi Thiên Ân ! - tiểu Mi đứng bên ngoài cũng không chịu nổi câu nói xúc phạm của cậu bé liền la lên quát

Viên Viên thấy mấy đứa càn đánh nhau , Viên Viên liền chạy lại can thiệp

_ Ai cần chị can chứ , cắt khỏi đây đi ! - Cậu bé thấy tay của Viên Viên đặt lên người mình liền hất ra , lớn tiếng quát sau đó bỏ chạy

Tiểu Mi và tiểu Hạo ngừng lại nhìn tên nhóc xấu xa đó chạy đi

_ Cậu cũng xấu xa như chú kia thôi ! Đồ Thiên Ân đáng ghét - tiểu Mi như còn uất ức nên la lên vọng tiếng sau lưng cậu bé

_ Chị ! Chị đừng buồn , cậu ta mới tới đây được 3 tháng nên còn bốc đồng - tiểu Hạo lại quay qua vỗ vai Viên Viên

_ Thiên Ân ! Như thế nào mà lại vô đây ? - Viên Viên , ngập ngừng tò mò hỏi

_ À ! Ba mẹ cậu ta bị tai nạn giao thông mất , cậu ta ở với chú và thím nghe nói cậu ta bị thím đánh đập và bỏ đói , sau đó đội nhà có sợ hờ cậu ta liền trốn thoát và được đưa đến đây - Tiểu Hạo vừa nhìn về hướng cậu nhóc đang chạy vừa nói cho Viên Viên nghe

_ Lúc mới vào đây ! Cậu ấy rất cộc cằn ai đụng đến cậu ta cũng cằn , mẹ Tuệ bị cậu ta cắn đến chảy máu luôn - Tiểu Mi đứng kế bên nói thêm

_ Bây giờ chỉ có mình mẹ Tuệ nói là cậu ta chịu nghe thôi - Tiểu Mi quay qua. Giọng nói ngọt ngào , cử chỉ đáng yêu hướng về Viên Viên

Viên Viên nghe được câu chuyện liền hiểu vì sao cậu bé lại như vậy , quá khứ trong đầu cậu bé bị tổn thương quá nặng , chính nơi này đã cho cậu bé thấy tình thương là gì ,và người đã không ngại để cậu cắn để chảy máu là mẹ Tuệ như vậy , chẳng trách , cậu bé biết chuyện vì mình mà mất nơi hạnh phúc nhất cuộc đời cậu thế này . Cậu bé cư xử vậy cũng phải thôi .

Viên Viên mỉm cười với hai đứa bé sau đó đứng dậy bỏ đi . Hai đứa nhóc cứ đứng có nhìn Viên Viên một cách khó hiểu .

Viên Viên sau một hồi suy nghĩ , cô đã có quyết định cho riêng mình . Cô đứng lại nở một nụ cười đẹp như hoa . Rồi cô bước vô phòng đóng chặt cửa lại , nhốt mình trong đó .

Chương 23: Điều Kiện Được Chấp Thuận

Trời lúc này đã tối . cánh cửa phòng Viên Viên chợt mở ra , suốt cả 1 buổi chiều cô tự giam mình trong đó , Viên Viên suy nghĩ rất nhiều , cô cũng đã khóc rất nhiều . Bản thân không muốn gặp tên ác ma đó nhưng nếu cô vì lợi ích riêng của mình mà làm hại đến trại trẻ nơi đã nuôi cô lớn lên thì thật cô không thể sống nổi , cô không dám từ biệt mẹ Tuệ , cô chắc chắn rằng mẹ Tuệ sẽ không cho cô đi .

Đợi màn đêm xuống , cô quyết liều mình , vì trại trẻ cô phải hi sinh tất cả . Nhẹ nhàng xếp đồ đạc , xách vali rón rén ra khỏi phòng , từng bước từng bước nhẹ nhàng , cô sợ mọi người sẽ thức tỉnh . Viên Viên cứ khe khẽ mà di chuyển , không để lại bất kì một tiếng động nào .

_ Chị đi thật sao ? - Tiếng cậu bé vang lên phía sau Viên Viên làm cô hoảng hốt , tí xúu nữa là la làng lên rồi .

Viên Viên nhẹ nhàng đặt vali xuống , quay đầu lại nhìn xem là nhóc nào . Do chỉ có ánh đèn cầu thang chiếu xuống ngay phòng bếp , cậu bé lại đứng ngược với ánh sáng nên toàn bộ cậu bé đều đen thui , nhưng Viên Viên có thể dễ dàng nhận ra đứa trai đó Thiên Ân , cũng đơn giản , cậu bé mới chuyển tới đây rất hay mất ngủ nhiều đêm lên mở cửa phòng xuống phòng khách khóc một mình . Hôm nay cậu bé cũng như vậy , khi vừa bước xuống cầu thang Thiên Ân thấy bóng người đang di chuyển , liền nhìn rõ hơn thì ra là Viên Viên người mà cậu đã nói đuổi đi hồi chiều này .

_ Chị ! Chị sao sao em chưa ngủ ? - Viên Viên lấp bắp không biết phải nói gì liền nở một nụ cười nhẹ .

_ Chị đi thật sao ? - Thiên Ân không màng đến câu hỏi của Viên Viên liền tiến tới

_ Ừ ! Chị phải đi , em nói đúng tại vì chị nơi đây mới bị uy hiếp như vậy , nên chị phải đi - Viên Viên hiện rõ đôi mắt buồn của mình .

_ Vậy chị đi nhanh đi ! - Thiên Ân vẫn không có chút tình cảm gì , vẫn lạnh lùng nói như đuổi Viên Viên đi .

_ Chị biết rồi , chị sẽ đi ngay , Em ở lại nhớ hãy phụ mẹ Tuệ chăm sóc những bạn khác . - Viên Viên cũng biết vì sao cậu bé lại như vậy nên cũng không hề nói lớn tiếng chỉ gật đầu rồi dận dỏ .

Sau đó Viên Viên bung vali lên , một tay mở cổng , một tay xách vali đi ra khỏi nhà , nét mặt cô có chút đỏ lên , cô sắp khóc thêm lần nữa rồi . Cô không muốn ở lại thêm một chút nào nữa , Viên Viên thừa biết nếu cô còn ở lại thì cô sẽ không thể đi nữa ,cho nên phải đi thật nhanh .

_ Nếu khi nào thuận lợi , hãy quay về thăm mọi người - Thiên Ân dù rằng lạnh lùng ở từng câu nói , nhưng khi thấy Viên Viên vừa bước ra khỏi cửa chính liền chạy theo vọng tiếng ra ngoài .

Viên Viên tay lau nước mắt , thả vali xuống quay đầu nhìn về cậu bé nước mắt không thể ngừng rơi được nữa . Cô thật vội chạy đến bên đứa bé ôm chăm lấy cậu . khóc rất nhiều . Viên Viên gạt đầu liên tục , tay xoa đầu cậu bé , cô không thể nói nên lời vì nước mắt và con khóc đã ngăn cản lời nói của cô mất rồi . Trên lầu 2 , mẹ Tuệ một mình sau bước rèm nhìn xuống , bà không thể nào cầm được nước mắt , thương tiếc cho đứa bé tội nghiệp mà một tay bà nuôi lớn . Vì nơi , này cô bé phải hi sinh bản thân , bà thật muốn chạy xuống ôm chăm lấy cô và không cho cô đi , nhưng Viên Viên đã quyết thì không thể ngăn cô bé được . Mẹ Tuệ chỉ dám để tay ôm chặt miệng để không phải khóc thành tiếng . Con mắt đau thương của bà nhìn đứa con không phải mình sinh ra nhưng lại một tay mình nuôi lớn lên xách vali rời khỏi nơi vì . Lòng đau không thể tả , bà khóc đến không thờ được bà quay lưng lại không dám nhìn thêm nữa .

Viên Viên buông Thiên Ân ra , sau đó quay lại xách vali rời khỏi ngôi nhà thân yêu của cô , trong lòng đau hơn bị dao cắt .

Cô không đi xe , cũng chẳng bắt taxi , một mình một vali lang thang trên con đường , vừa khóc vừa đi . Đêm đã khuya con đường cũng vắng , thường thì Viên Viên rất sợ bóng tối nhưng hôm nay , chỉ riêng hôm nay cô không sợ gì hết , cứ đi và đi . Cho đến khi cô về đến Nghiêm gia .

Cứ như mọi việc đã chắc chắn đợi cô về , khi cô vừa bước tới cổng , Viên Viên còn đang buồn rầu chưa suy nghĩ thì cánh cửa lớn tự động mở ra làm cho Viên Viên có chút giật mình . Cô đứng một chút , cố gắng nín khóc cô không muốn để cho tên ác ma đó thấy bộ dạng yếu đuối của cô , chính lại mặt mày , Viên Viên đặt vali xuống trong tâm tự nhủ " Có chết thì cũng phải chết cho vinh quang " bước những bước thật tự tin vào nhà của Nghiêm gia , dù lòng rất đang rung rẩy .

Đường vào nhà cũng được gọi là xa , nhiều đó quãng đường cũng đủ để Viên Viên bình tĩnh hơn , sắc mặt cũng tươi tỉnh hơn đủ để chiến đấu với tên ác ma kia . Bước vào cửa lớn của nhà , hôm nay Nghiêm gia đặc biệt thấp sáng đèn khắp nhà nhưng đang có yến tiệc . cửa lớn mở thật to nhưng đón chào . Viên Viên đến lúc này những câu nói tự an ủi mình lúc này có vẻ bắt đầu mất dần hiệu lực . bước chân cũng không tự tin như lúc này mà chậm lại chậm lại . Có phải lúc này cô đã dôi lòng để tăng thêm sức lực cho mình mà bước đi , nhưng khi gần đến nơi cô lại bắt đầu lo sợ , sự tự tin an ủi lúc này đã dần biến mất , bây giờ đây cô phải tự mình lấy hết lòng can đảm thật sự mà bước vào cánh cửa lớn đó

Chương 24: Ngủ Chung Đôi Lấy Trại Trẻ

"Dù sao cũng chết , chết trước chết sau gì cũng phải chết , liều mạng đại , chuyện tới đâu hay tới đó " Viên Viên nhắm mắt trong đầu hiện lên suy nghĩ này rồi bước mạnh vào bên trong , cho đến khi cô mở mắt ra , thì trước mắt cô một đàn người hầu đang đứng đợi sẵn , cuối đầu chào cô nhưng mừng cô chủ trở về , Hoa quân gia tiến đến gần cô , nở một nụ cười rất tươi , dùng tay hiệu lệnh cho người hầu gái phía sau bước lên nắm lấy vali của cô mang đi . Hoa quân gia chẳng nói lời nào , chỉ cuối đầu rồi dùng tay phải đưa về phía trước như rằng bảo cô nên tiến về phía trước

Viên Viên lúc này nuốt nước miếng , thở dài một cái rồi bắt đầu cất bước đi . Xuyên qua hàng người hầu , tiến vào bên trong nơi bộ ghế sofa đang có một con người ngồi đó vô tư cầm tờ báo . Viên Viên đi đến ghế sofa đầu bên này thì dừng dài , cách xa một khoảng cực kì xa với đối phương . Điều này làm cô Nghiêm Khanh có chút bức bối , hần liền bỏ tờ báo xuống , đặt tờ báo lên bàn sau đó nâng li trà vừa được pha lên hộp một ngụm trong rất lịch lãm , sau đó đường môi cong lên một cái tỏ vẻ rất thú vị .

_ Nghiêm Tổng ! tôi đã về theo ý của anh , vậy anh có thể hủy bỏ lệnh phá vỡ cô nhi viện được chưa ? - Viên Viên tính người thẳng thắn không thích lòng vòng . cô liền nói ra vấn đề của mình .

_ Viên Viên ! xem ra trong đầu cô Nghiêm Khanh tôi là một tên ác ma - Nghiêm Khanh bỏ chén trà xuống một cách rất bình tĩnh .

_ Nghiêm Tổng thật biết đoán lòng người - Viên Viên cười lạnh một cái

Nghiêm Khanh không trả lời cô , hần đứng dậy , con người của hần cứ nhìn thẳng vào mặt của Viên Viên , từ từ bước đến , Viên Viên bị dọa sợ nên thực lùi lại 2 bước , Nghiêm Khanh để ý từng hành động nhỏ của cô , ánh mắt của hần như dò xét khắp người cô nhưng thể xem xét một món đồ quý giá trước khi mua . Từng bước , từng bước một hần tiến đến cô , cho đến khi chiếc ghế sofa cản đường cô thì chợt người Viên Viên ngã ra phía sau nhưng té , cánh tay to khỏe của Nghiêm Khanh đã chụp được cô , ôm cô vào lòng . Viên Viên nghe được nhịp tim đập của hần ta , tim của hần đập còn nhanh hơn tim của cô . Nó khiến cho Viên Viên cảm giác thật lạ .

_ Sao cặp mắt lại thành ra thế này ? - Nghiêm Khanh một tay ôm , một tay nâng cằm Viên viên lên , nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe vừa mới khóc xong của cô .

_ Tại bụi vào mắt - Viên Viên né tránh ánh nhìn của hần , cố ý nghiêng đầu đi chỗ khác .

_ Có thật vậy ? - Hần vẫn giữ tay nắm chặt cằm của Viên Viên không để cô tránh đi , bắt cô phải đối mắt nhìn hần .

_ Thật Thật ... tôi nói thật - Viên Viên lại muốn khóc nữa , cô tự nhiên thật sợ với cái ánh mắt nhìn đó của hần , hơi sưng đã phủ lên mắt cô .

_ Được rồi ! vào ăn cơm thôi - Hần thấy được đáy mắt của cô đã ngấn lên những giọt nước , hần không muốn nhìn thấy cô khóc , nên buông cô ra , nắm lấy tay cô kéo cô qua phòng ăn .

Bây giờ đã là nửa đêm , Nghiêm Khanh còn bắt cô phải ăn , hần thừa biết từ chiều đến giờ cô không hề ăn bất kì thứ gì , chỉ mới rời xa hần chưa bao lâu cô đã gầy đi rất nhiều . Nay hần sẽ bồi bổ lại cho cô . Viên Viên bị ép ngồi lên đùi hần , bàn ăn đã bày sẵn từ lúc nào . Viên Viên ngại ngùng khi thấy những người hầu xung quanh , cô cứ cuối mặt xuống không chịu ngẩng mặt lên . Nghiêm Khanh nhìn xung quanh liền ra hiệu cho tất cả lui đi nghỉ . Nơi phòng ăn chỉ còn lại mình hần với cô .

_ Ngẩng mặt lên được chưa ? - Hần lúc này hạ giọng xuống , giọng nói có chút yếu đuối .

Viên Viên nghe giọng của hần đã như không còn tức giận nữa , từ từ ngẩng đầu lên , nhưng cô vẫn không dám nhìn hần .

Nghiêm Khanh cau mày tỏ vẻ rất bức mình , hần cũng chỉ vì yêu cô nên mới làm như thế vậy mà sao cô lại tỏ thái độ như thế cơ chứ . Đôi tay hần cầm đôi đũa , gấp một miếng thịt bỏ vào ngay miệng của Viên Viên . Cô có chút kháng cự , nhưng rồi liền phải ngoan ngoãn nghe lời hần mở miệng ra , giờ phút này nếu cô làm hần nổi giận thì cô nhi viện sẽ tan thành mây khói trong tay của hần .

Nghiêm Khanh tỏ vẻ rất vui lòng vì hành động này của cô , liền tiếp thêm miếng nữa , cho đến khi đồ ăn trên bàn cũng gần hết . Viên Viên lúc đầu không chịu ăn nữa vì cô đã quá no . Nghiêm Khanh lúc này dùng tay sờ bụng của cô , cảm thấy nó đã căng đầy như ý hần muốn mới thôi không cho cô ăn nữa .

Hần bế cô lên phòng ngủ , đi ngang qua phòng trước kia của cô , Viên Viên liền muốn trèo xuống để đi vào căn phòng đó nhưng hần vẫn giữ chặt cô trong lòng bế cô đến tận phòng của hần . Viên Viên bắt đầu hốt hoảng , mặt mày biến sắc khi thấy hần ngày càng tiến tới căn phòng của hần .

_ Nghiêm Nghiêm Tổng tôi ,, phòng của tôi ở đằng kia mà ? - Viên Viên không dám nói lớn tiếng chỉ dám thều thào trong miệng

_ Từ nay ! em sẽ ngủ cùng tôi - Nghiêm Khanh là người rất thín , nói nhỏ cỡ nào hấn cũng có thể nghe được hết , liền trả lời rất bình tĩnh .

_ Hà hà ngủ chung ? - Viên Viên lúc này mắt mở lớn , giọng nói cũng cất cao hơn lúc nãy gấp mấy lần .

Nghiêm Khanh không trả lời , cười một cái rồi bế thẳng cô vào phòng của mình ,liền cô lên giường. Viên Viên một phen hoãn loạn , liền lùi về góc bên kia của giường , thủ thân mình trước rồi mới tỉnh tiếp .

Nghiêm Khanh nhìn hành động của cô rồi cười một cái trong hấn rất vui . Hấn không màng đến cô nữa , bước đến tủ quần áo , mở tủ ra bộ váy ngủ liền lên giường cho cô , còn hấn lấy bộ đồ ngủ của hấn , nhìn ra hai bộ đồ ngủ này là đồ cặp chứ không phải bình thường .

_ Nếu em ngoan ngoan ở bên tôi ! tôi hứa , sẽ không đụng gì đến trại trẻ đó và còn sẽ cho xây dựng lại trại trẻ , chu cấp cho bọn trẻ nơi ở , mọi thứ tốt nhất - Nghiêm Khanh quay sang nhìn Viên Viên .

_ Không cần ! chỉ cần anh đừng đụng đến trại trẻ thì mọi thứ sẽ ổn . - Viên Viên tay ôm váy ngủ , mắt nhìn sang bên phải không nhìn thẳng mặt hấn .

_ Tùy em ! - Hấn nghe câu nói của cô như không nghe , mặc kệ cô như thế nào hấn đi thẳng vào nhà tắm .

Ngày hôm nay hấn không đi làm , cứ ngồi trên ghế sofa như vậy , hàng người hầu cũng bị bắt đứng như vậy cho đến khi nào cô về mới thôi . hấn cứ ngóng trong ngoài cửa , bản thân cũng không hề ăn một chút gì , cho đến khi cô về tối thì tâm trạng của hấn liền khác hấn .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Không Được Háo Sắc

Sau khi Viên Viên về đến Nghiêm gia . Ánh đèn rực rỡ toàn bộ căn nhà mới được tắt hấn , những người hầu đến lúc này mới được đi ngủ , Hoa quân gia trên môi nở một nụ cười rất ung lòng . Một ngày dài của Nghiêm gia cuối cùng cũng kết thúc .

Trên căn phòng của chủ nhân ngôi biệt thự này , cô gái nhỏ người trở nên cứng như khúc củ từ lúc nào , tên ác ma cứ thoải mái ôm cô gái nhỏ mà ngủ .

_ Nếu em không thả lỏng người ra , đừng trách tui ! - Nghiêm Khanh mắt vẫn nhắm , nhưng miệng thì lại nói lên lời .

Viên Viên bị dọa giật nảy lên , rồi sau đó cô cố gắng thả lỏng người ra , cố gắng định tâm lại . Sau một hồi chống cự thì cuối cùng cơ thể của Viên Viên cũng đã thả lỏng hoàn toàn , có nghĩa là lúc này cô đã đi vào giấc ngủ , cả ngày mệt mỏi , khóc nhiều , suy nghĩ nhiều , lại tự mình đi bộ hàng cây số từ trại trẻ về đến Nghiêm Gia , dù cô có cứng cỏi cỡ nào nhưng thân thể lại không cho phép điều đó , khiến cô rất nhanh đi vào giấc ngủ .

Nghiêm Khanh sau khi nghe được hơi thở của cô đã đều , cơ thể của cô trong lòng ngực anh cũng mềm ra và nặng hơn , dựa vào hấn hoàn toàn , Hấn mới bắt đầu nhắm mắt lại và cũng nhanh chóng đi vào giấc ngủ .

Buổi sáng ngày hôm sau thật đẹp , hôm nay phải chăng tâm trạng của Nghiêm Khanh tốt nên ông trời cũng tốt theo ? . bầu trời thật đẹp , xanh cao không một gợn mây , nắng cũng ấm hơn không quá gắt . Ngay từ rất sớm , những người hầu trong biệt thự đã phải dậy từ rất sớm để chuẩn bị mọi thứ chờ sẵn chủ nhân của mình dậy .

Nghiêm Khanh luôn là người dậy đầu tiên hấn mở mắt ra , vẫn nghe trong lòng âm áp , một khối thịt mềm thom mát vẫn đang nằm gọn trong lòng của hấn , điều này khiến hấn tâm tình tốt hơn bao giờ hết . Nhẹ nhàng buông cô gái nhỏ kia ra , hấn đi vào nhà vệ sinh . Sau đó vẫn để cô gái nhỏ ngủ , hấn một mình xuống lầu .

Hoa quân gia đã đứng đợi Nghiêm Khanh từ dưới chân cầu thang từ lúc nào . Bà nhìn điệu bộ của hấn đủ biết rằng hôm nay là ngày hấn vui nhất trong cuộc đời . Dù vẫn gương mặt lạnh lùng không nói không cười nhưng sắc mặt lại khác hoàn toàn . Hấn đi thẳng vào nhà bếp , nơi bàn ăn sang trọng đã được bày sẵn . Nghiêm Khanh ngược mắt nhìn toàn bộ bàn ăn xem tất cả món ăn được bày ra .

Lần trước , Viên Viên không thích ăn thịt bò , lúc nào đĩa thịt bò của cô cũng còn nguyên , ngược lại đĩa mực nhồi thịt lại hết nên bây giờ hấn cầm đĩa thịt bò đưa ngược lại cho người hầu bảo đổi lại . Sau đó hấn nhìn bàn ăn , tỏ vẻ rất ung lòng mới bắt đầu ngồi xuống , hấn liếc nhìn Hoa quân gia ra lệnh cho bà đi kêu cô gái nhỏ kia dậy , Hoa quân gia chăm hấn từ nhỏ dĩ nhiên là hiểu ngay từ cái nhìn đó liền quay lưng bước đi . Hấn lúc này thoải mái đưa tay lấy tờ báo để đọc .

Hoa quân gia lên đến phòng gọi cô gái nhỏ kia dậy . Viên Viên bị làm phiền giấc ngủ , liền có ý bực mình đưa đầu ra khỏi chăn miệng còn lẩm bẩm " Mẹ Tuệ , còn sớm mà cho con ngủ một chút đi " , rồi lại mơ màng muốn ngủ tiếp . Hoa quân gia vẫn đứng đó , nhìn cô gái cô gái nhỏ kia với điệu bộ lăm lăm nựng . Bà nở một nụ cười rất vui , trong lòng bà có chút thích cô gái nhỏ này , cô gái nhỏ này so về nhan sắc vẫn thu Mộc Trần tiểu thư một bậc , tư cách thì cũng không thể so sánh nhưng tâm hồn , con người của Viên Viên lại tốt hơn Mộc Trần tiểu thư rất nhiều .

Dòng suy nghĩ ngắn của bà cũng bị cắt ngang khi Viên Viên tự mình bật dậy, có lẽ trong lúc mơ màng cô đã chợt nhớ ra mình đang ở nhà của Nghiêm Khanh không phải là ở trại trẻ nữa. Cô hoảng hốt nhìn Hoa quân gia đang đứng trước mặt mình, trong lúc đó Hoa quân gia cười nhẹ với cô một cái " Viên tiểu thư, bữa sáng đã xong, Nghiêm thiếu gia đang đợi cô cùng dùng bữa " Viên Viên lúc này đã tỉnh ngủ, cô vội chạy vào nhà vệ sinh, đứng trước gương định thần lại, sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

Sau hơn 15 phút, cuối cùng Viên Viên cũng bước ra khỏi nhà vệ sinh, Hoa quân gia vẫn đứng có, trên tay cầm 2 chiếc váy rất xinh " Tiểu thư, cô chọn một cái ", giọng nói có chút ra lệnh nhưng rất nhẹ nhàng không hề khinh bỉ người đối phương.

Viên Viên gật gật đầu, bước lại gần, cô lúc này chẳng có tâm trí đâu mà chọn váy xinh với váy đẹp, cứ tùy ý chỉ đại một cái bên tay phải. Hoa quân gia vui vẻ đưa chiếc váy đến cho cô, sau đó bà bước ra khỏi phòng đi xuống lầu để cô gái nhỏ kia tự nhiên.

Chiếc váy mà Viên Viên chọn đại hôm nay dù chỉ là không hứng chọn đồ chỉ là tùy ý chọn nhưng không hiểu sao nó lại rất hợp với cô, chiếc váy xanh Coban, vai ngang, có chút ren nhún nhẹ ở phần eo làm cho chiếc váy của cô thêm xinh tươi, nó làm tôn nước da của cô, đã trắng còn trắng hơn.

Cô đi xuống lầu, với ánh nhìn của tất cả mọi người, dù cô khoác lên mình bộ váy rất đơn giản nhưng nhìn cô lại đẹp đến vậy. Mọi người đều nhìn cô khiến cho cô có phần xấu hổ. Dù rằng đã ở đây một thời gian cũng có phần quen nhưng hôm nay mọi người đặc biệt nhìn cô như vậy làm cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tiến đến bàn ăn, vừa nhìn thấy tên ác ma đang ngồi thông thả đọc báo, cô có chút khựng lại, thật không muốn nhìn thấy hần chút nào. Nghiêm Khanh biết Viên Viên đã xuống, liền bỏ tờ báo xuống đôi mắt đen láy nhìn sang cô, về mặt lúc quay lại nhìn Viên Viên của hần thật rất đẹp, khiến cho Viên Viên mém tí nữa là siu lòng.

" Háo sắc, háo sắc, dù có háo sắc cỡ nào cũng được nhưng với tên này thì không được. Viên Viên mi phải vững lòng " Trong tâm trí của cô lúc này đang có vẻ đấu tranh với tính háo sắc của mình.

_ Mau đến đây ăn, còn đến công ty! - Nghiêm Khanh ngồi đợi Viên Viên bước đến bàn ăn, nhưng sao cô lại lâu đến như vậy khiến cho sự nhẫn nại của hần vượt quá mức giới hạn.

Viên Viên đang trong vòng suy nghĩ, khi nghe tiếng của hần liền trấn tĩnh ngay, đi thật nhanh đến bàn ăn, ngoan ngoãn ngồi xuống kế bên hần, khi vừa ngồi xuống bàn, mắt của Viên Viên liền nhìn ngay đến đĩa mực nhồi thịt, môi nở một nụ cười vẻ rất vừa ý. Biểu cảm này của Viên Viên đều được Nghiêm Khanh thu gọn vào trong tầm mắt của mình. Nhìn phản ứng của cô như vậy khiến hần có chút vui.

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Là Người Của Tôi

Sau khi no bụng với cái đĩa mực nhồi thịt, Viên Viên bị ép buộc đến công ty với Nghiêm Khanh. Hôm nay, hần có một cuộc hẹn quan trọng với đối tác, trên xe 2 người không hề nói với nhau câu nào. Đến công ty, Viên Viên chật vật chạy theo sau Nghiêm Khanh, bước đi của hần quá nhanh, cô lại mang có phần cao gót liền rất khó mà di chuyển. Hần liếc nhìn qua thấy Viên Viên khó khăn như vậy, cũng bắt đầu giảm tốc độ bước đi xuống, 5 người trưởng phòng hôm nay phải nói là nhờ phúc của Viên Viên mà không phải vừa chạy theo vừa đọc bản báo cáo cho đến khi lên đến phòng thì thở không ra hơi. Trong lòng họ cũng thầm cảm ơn Viên Viên rất nhiều.

Viên Viên sau khi lên đến phòng liền được hần giao cho một nhiệm vụ bất khả khi đó là đọc hết đóng tài liệu mà hần đưa, cùng với chiếc laptop để cô có thể tra cứu những chữ không hiểu người ta còn gọi là những thuật ngữ chuyên môn. Viên Viên không hiểu vì sao hần làm vậy, nhưng mà nếu cãi lệnh của hần thì " Lập tức bay đầu ", Viên Viên lúc đầu cũng ầm ừc nhưng lúc sau lại có một suy nghĩ không biết rằng đúng hay sai nhưng nó có thể được là tự an ủi mình là " Nghiêm Khanh đưa cho cô đóng tài liệu này để cô không phải ngồi không mà nhàm chán, cô có công việc để làm thì không phải buồn ngủ " Đầu óc của Viên Viên cũng khá đơn giản nên lấy suy nghĩ này làm niềm vui và đọc lực để tiếp tục đọc cái đóng tài liệu được gọi là " Chấn gác " này.

Cầm cự cũng được 1 tiếng, mắt của Viên Viên lúc này mở không lên nữa rồi, Viên Viên cố gắng ngồi dậy, chuyển động cái thân hình làm biếng của mình đi ra ngoài quầy Bar lấy chút nước uống, Phòng làm việc của Nghiêm Khanh kế bên phòng họp, phòng họp lại kế bên quầy bar, cho nên muốn đi qua quầy bar thì phải đi ngang qua phòng họp, Công ty của Nghiêm Khanh cấu trúc hiện đại, tất cả đều là không gian mở chỉ riêng phòng giám đốc là kính công cao tường, nên việc Viên Viên đi ngang qua phòng họp tất cả mọi người đều thấy hết.

Viên Viên tâm trạng có chút mệt mỏi, liền không nghĩ và để ý đến mấy vấn đề đó, cứ thoải mái mà đi ngang qua. Cô gái nhỏ xinh đẹp, đi ngang qua phòng họp làm cho mọi người trong phòng họp có chút phân tâm. Đối tác của công ty là Ron, hần ta cũng nổi danh là một tên sát gái, hần rất tự tin với việc chưa có thể loại phụ nữ nào mà hần chưa từng nếm thử, chỉ cần hần muốn thì sẽ có được, Ngày hôm nay, chỉ riêng ngày hôm nay hần nhận ra, có một thể loại khác mà hần chưa từng biết đó là cô gái nhỏ kia. Những người phụ nữ từng qua tay hần tất cả đều có thân hình bốc lửa, luôn sẵn sàng phục vụ hần bất kể lúc nào, và có những vụ hần hiếp dâm con gái nữa nhưng tất cả đều được giải quyết êm bắng tiền.

Viên Viên dường như đang nằm trong tầm mắt của hắn , nhìn thấy cô đang làm cafe ở quầy bar , nhìn từ trên xuống , cặp mắt dâm dăng của hắn đã hiện lên chút gân đỏ , điều này cho thấy hắn ta cũng đã muốn cô . Nghiêm Khanh rất nhanh nhận biết được điều này , hắn thậm tức giận hắn thừa biết là tên Ron này sẽ nhắm đến Viên Viên nếu tên đó gặp được cô , nên đã cố tình giao cho cô đọc hết đóng tài liệu kia để cô không phải đi lung tung mà lọt vào tầm mắt của tên dâm thần này . Vậy mà giờ đây cô lại tự ý xuất hiện như vậy , tên Ron nhất định sẽ lấy bằng hợp đồng ra đánh đổi .

Viên Viên cứ vô tư làm việc của mình đâu biết rằng , sắp tới đây mình sẽ là con mồi của bản hợp đồng trị giá hàng trăm tỉ kia .

Ung dung cảm ly cafe trở về phòng , mặc kệ những ánh mắt xung quanh cô cứ đi thẳng về phòng của Nghiêm Khanh .

Ron nhìn cô , tia đỏ trong ánh mắt ngày càng nhiều , vừa như lúc đầu Nghiêm Khanh nghĩ , hắn ta dùng ánh mắt muốn trao đổi nhìn ngược lại với Nghiêm Khanh .

_ Xin lỗi ! là người của tôi ! - Nghiêm Khanh thốt thành tiếng , trước bao nhiêu người trong căn phòng , tất cả mọi người đều tập trung lại nhìn Nghiêm Khanh , họ tất nhiên không hiểu Nghiêm Khanh đang nói gì ,câu nói này chỉ cần 2 người hiểu thôi .

_ So ! chúng tôi rất cả hứng với hợp đồng này , tôi nghĩ không làm mất thời gian của giám đốc Nghiêm nữa , chúng tôi sẽ về suy nghĩ và báo lại với ngài sau - Ron sau khi nghe được câu nói này , liền cười khinh một cái sau đó đứng dậy , ánh mắt nhìn Nghiêm Khanh như muốn rằng anh hãy suy nghĩ lại câu nói vừa rồi .

Nghiêm Khanh môi nở một nụ cười nhưng lòng lại đầy phẫn nộ .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cẩn

Nghiêm Khanh để nhân viên dẫn khách về , hắn một mình đi về phòng giám đốc . Với gương mặt tức giận không nói nên lời của hắn , dùng chân đạp cửa thật mạnh khiến cho người bên trong giật mình .

Viên Viên đang uống ly nước liền bị tiếng đập cửa của tên giám đốc ác ma đó làm cho giật mình mà sặc nước . Cô liếc xéo Nghiêm Khanh một cái rồi không thèm để ý đến hắn , thu dọn cái bãi chiến trường nước vung vãi đầy .

Nghiêm Khanh đi đến bàn làm việc liên mạnh cặp hồ sơ đưa tay vô túi quần đầu ngẩng lên trời , nhắm mắt tịnh tâm , thở dài một hơi , cứ như hắn đang cố gắng lấy lại bình tĩnh . Viên Viên ngồi phía salon thấy bộ dạng này của hắn liền hiểu rằng hắn không được vui . cô lầm bầm " Hờ ! Chắc chắn hợp đồng có vấn đề , có cần làm quá vậy không , nhà giàu phách lối " . cái dáng vẻ nói xấu sau lưng người khác không biết ngược miệng là Viên Viên cô nương đây . mọi hành động cử chỉ của cô đều bị Nghiêm Khanh nhìn qua tầm kính .

Hắn quay đầu lại , bước từng bước đến cô gái nhỏ kia , ánh mắt hiện lên một điều khó hiểu , đôi mi đẹp nhũn lại vẫn tiếp tục tiếp bước đến cô gái nhỏ đó . Viên Viên chợt thấy hành động lạ của hắn liền đứng hình , trong đầu vội ngay một luồng suy nghĩ " Trời ! Chỉ mới nói xấu có chút mà bị phát hiện rồi sao ? Không lẽ lỗi tại hắn thính như câu thật ? " , lúc này rồi Viên Viên không dám nói ra thành tiếng chỉ dám nhìn hắn nhưng trong ánh mắt của cô nhìn hắn lúc này là như một con chó có thể nghe và ngửi rất thính .

Khi Viên Viên kịp nghĩ tới chuyện thứ hai là Nghiêm Khanh đã đứng trước mặt cô , hắn đưa hai tay ra khỏi túi quần , ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt Viên Viên , lúc này cô gái nhỏ đã tỏ ra then thừng , như một phản xạ Viên Viên liền cúi mặt xuống nhưng lại chưa kịp cúi xuống thì đã bị bàn tay hắn nắm cầm lại không cho cô cúi mặt .

_ Hừm ! Xấu thật , ngực cũng lép , mông lại xẹp , môi lại mỏng , chấm được mỗi cặp mắt bự và da trắng . - Nghiêm Khanh dùng ánh mắt tình quái để nhìn cô .

_ Nè ! - Viên Viên biết cô không đẹp lại thua xúc người ta nhưng đừng lôi mấy cái khuyết điểm của cô ra mà nói như thế nên cô tính phản kháng lại chửi cho tên cuồng tài này một trận .

_ Suyt ! Đừng nói , đừng tức , đã xấu rồi còn tức lên thì xấu thêm . - Nghiêm Khanh dùng ngón trỏ để lên miệng cô vừa lắc đầu vừa nói

Tên đàn ông thói tha đó dám xỉ nhục phụ nữ như thế , Viên Viên không thèm nói hà miệng thật lớn cần nguyên cái ngón trỏ của hắn , cần thật mạnh . Nghiêm Khanh bị cắn đau liền phản kháng la lên . hắn liền dùng tay khác bóp miệng cô để cô nhả ra . một trận hỗn chiến thật tức cười

Đến khi thấy có 1 vị mặn trong miệng Viên Viên mới nhả ra , cô cắn hắn đến chảy máu , trong lòng cực hả hê . Còn Nghiêm Khanh đầu điên ôm ngón tay chạy vào phòng trong vệ sinh băng bó vết thương

Viên Viên vẫn cứ ngồi bệch dưới đất không làm gì , máu trong miệng cô vẫn còn đầy . Cho đến khi Nghiêm Khanh băng bó chỗ bị cắn xong tức giận

bước ra .

_ Cô gan lắm, cô dám cắn tôi ? được lắm, tôi sẽ cho cô biết thế nào là chọc giận Nghiêm Khanh tôi - Hấn tức tối đi về phía Viên Viên dùng hai tay xé áo cô lên, thét vào mặt

Viên Viên không nói gì chỉ đứng đó , hấn bỏ cô ra quay về bàn làm việc

_ Lâm ! Gọi cho thư kí của Ron , nói với hấn chiều nay sắp cho tôi cuộc hẹn tôi sẽ mang đến cho hấn món đồ hấn cần . nói với Nguyệt Thanh chuẩn bị mọi thứ cho tôi - Nghiêm Khanh gọi cho thư kí dặn dò

Viên Viên vẫn cứ đứng ngay người ở đó không hề phản ứng gì . cho đến khi từ đằng sau cô có một cái gì đó đánh vào đầu làm cô không còn biết gì nữa .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nghe Lời Không ?

Mộc Dung xin lỗi tất cả mọi người vì đã ngưng ra truyện cả nửa năm nay vì lý do công việc quá nhiều không cho phép thời gian để ra tiếp được nữa cộng với Mộc Dung bị mất add gần 4 tháng mới lấy lại được , Mộc Dung vẫn lên trang theo dõi lời bình của mọi người và có ghi nhận khá nhiều ý kiến tiêu cực và Mộc Dung mong là các bạn sẽ thông cảm cho việc trễ nải này . Và không bao giờ Mộc Dung bỏ ngang truyện khi đã viết nên mong các bạn đã cmt có chút bài xích thì nên bình tĩnh lại . Cảm ơn các bạn .

Sau đây là tiếp câu truyện .

Cú đánh có vẻ quá mạnh đã làm cho Viên Viên bất tỉnh nhân sự bao lâu không biết .

" Ách " Thân hình bé nhỏ một mội đau nhức tỉnh lại , sau đầu cô đau không thể tả khiến cho Viên Viên phải phát ra tiếng .

" Tiểu thư người đã tỉnh " Tiếng hầu gái có bên phải cô vang lên . Căn bản , cô hầu gái này được lệnh của Nghiêm Khanh là phải ở đây canh chừng đến khi nào cô gái trên giường tỉnh mới thôi . Đến nay cô gái trên giường đã ngủ 2 ngày , cú đánh xem ra rất mạnh với thân hình yếu ớt này thì làm sao chịu nổi được đến nay mới tỉnh là thường thôi , cậu chủ quả là không nương tay dù là phụ nữ .

Viên Viên chật vật để có thể ngồi dậy , hầu gái vội và đến đỡ cô dậy

_ Tôi đang ở đâu ? - Viên Viên tay vẫn ôm đầu , đầu mày châu lại cực độ

_ Dạ ! Tiểu thư đang ở nhà của Nghiêm thiếu gia . - cô hầu gái nhẹ nhàng trả lời theo đúng phé tắc của người hầu .

_ Nghiêm gia ? tên Nghiêm Khanh đó đâu , tôi muốn gặp hấn ! - Viên Viên nghe càng tức giận , tên biến thái đó dám một gậy đánh cô ngất đi lại mặt dày đưa cô về lại đây ,hóa giận không thể nguì

_ Tiểu thư cứ bình tĩnh nghỉ ngơi , tôi sẽ gọi điện thông báo với cậu chủ .

Hầu gái nói xong quay sang dùng điện thoại gọi cho Nghiêm Khanh

Con người tàn ác đang ngồi trong phòng làm việc , văn kiện cả đống đang phải xử lý , nhưng trong đầu vẫn cứ nghĩ đến vật nhỏ đang nằm bất tỉnh ở nhà , trong lòng không khỏi ăn năn , nhưng , ai bảo cô chọc tức anh làm gì dám cắn anh nên chịu một gậy cho bỏ tật hỗn đốn .

Anh không nghĩ rằng cô lại mê mang đến giờ chưa tỉnh , tự mình gọi bác sĩ đến xem cô thế nào . Nghe bác sĩ bảo cô do bị vật đánh vào đầu nên đã tự ít máu bầm , giờ bác sĩ sẽ truyền dịch tan bầm sau khi tỉnh lại cần được tắm rửa nhiều hơn để mau khỏe lại.

Vốn tính đánh cô một gậy đem cô đi sửa soạn liên cho tên Ron đó hù cô cho biết thế nào là lễ độ nào ngờ cô lại bất tỉnh luôn như vậy

Đang lưu dòng suy nghĩ trong đầu thì điện thoại gọi đến , là số điện thoại nhà hấn liền bắt máy. Rõ là nhận được tin từ hầu gái là vật nhỏ đã tỉnh lại , lại có ý muốn tìm hấn tính sổ , trên môi hấn không thể ngừng công lên một niềm vui lạ khi biết cô tỉnh lại một niềm vui khác là khi vừa tỉnh là cô tìm hấn ngay . Hấn cúp máy bỏ hết đống văn kiện kia chạy như bay về nhà .

Với tốc độ của chiếc siêu xe kia thì từ công ty về nhà trong 10 phút là chuyện thường với hấn , nhưng đặc biệt lúc này đối với hấn 10 phút là quá trễ .

Xuống xe và đi nhanh đến phòng của vật nhỏ , trong lòng vô cùng vội vã nhưng bước chân lại không hề vội vã . đến phòng cô , hần đẩy mạnh cửa vào liền thất vật nhỏ của hần đang mặt nhẵn này nhỏ cháo không chịu ăn , khiến hần cau mày theo

_ Cô ra ngoài ! - hần đi nhanh qua hầu gái ném cho cô ta một câu

Lúc này chỉ còn hần và Viên Viên , Nghiêm Khanh dùng tay uy hiếp ép cô phải ăn cháo .

_ Tôi không ăn ! - Viên Viên tức giận quay miệng đi không thèm để ý

_ Ăn không ? - Nghiêm Khanh cau mày nhưng lòng lại cười , nhìn bộ dạng làm nũng của cô thật cứng không thể tả .

_ Tôi không ăn , tên đồi bãi nhà người dám đánh bốn cô nương một gậy , đến bây giờ mới tỉnh được mà người còn thị uy với ta hả ? - Viên Viên tức cẳng thêm tức , rõ sai là hần mà đến giờ vẫn còn ra lệnh cho cô sao , thật là con người vô sỉ .

_ Nghe lời không ? - Nghiêm Khanh lại gặng một lần nữa .

_ Nếu anh đáp ứng cho tôi một điều kiện thì tôi sẽ ăn - Viên Viên vốn người không bao giờ đòi hỏi nhưng hôm nay biết lợi dụng việc này mà làm việc tốt cho mình .

_ Liền nói ! - Nghiêm Khanh để tô cháo xuống ý đang lắng nghe rất kỹ.

_ Anh cho tôi tiếp tục đi học , thì tôi sẽ ngoan ngoãn ăn - Viên Viên chết thì cũng chết nhưng nói ra ý muốn có chết cũng không phải vất vưng.

_ Được ! Liền ăn , mai sẽ đi học - Nghiêm Khanh chẳng tỏ chút thái độ nào liền đồng ý ngay .

Viên Viên cứ tưởng bị đánh nên vừa nói dứt câu là nhắm mắt lại , chờ hoài không thấy phản ứng nào lại nghe " Được " làm cho cô giật mình . Mở mắt ra thì thấy muỗng cháo nằm ngay miệng .

_ Tôi có thể tự ăn - được cho đi học lòng của Viên Viên có vui nhưng lại lo lắng , bình thường hần ta không để cô rời hần nữa bước mà hôm nay lại đồng ý như vậy có phải là có vấn đề .

Nghiêm Khanh không nhúc nhích , giữ nguyên động tác , ánh mắt có chút thay đổi , buộc Viên Viên phải mở miệng ăn .

Ngày hôm sau , cô gái nhỏ sau một ngày được chính Nghiêm Khanh bồi bổ , tinh thần đã tốt hơn rất nhiều , ngut dậy đau đầu cũng đã giảm bớt . Viên Viên muốn được ra vườn đi dạo , lại bị tên đồ chọc cho tức hơn khi lầy chiếc xe lăn đưa cho cô ý như cô là người tàn phế .

La hét một trận hần ta mới dẹp bỏ ý định cho cô ngồi xe lăn , lại quay sang bế cô lên đưa cô xuống nhà . Không chịu nổi hành vi khó trị của hần ta cô không yên mà giãy dụa lung tung khiến cả hần phải quát thật to khiến cho tất cả người trong nhà phải nín thở thì lúc đó Viên Viên mới chịu nằm yên trong lòng của hần ta .

Hần do có lỗi với cô nên đã có ý nuông chiều cô một chút nhưng mà vật nhỏ này được nước làm tới khiến hần không kiềm được mà quát thật lớn .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Học Rồi Về

Viên Viên sáng hôm sau đã tỉnh lại , hôm nay là ngày được đi học không tránh khỏi cô gái bé nhỏ của chúng ta lại háo hức đến như vậy . Bộ đồng phục đã được ủi thẳng không một nếp nhăn từ tối hôm qua , Nghiêm Khanh phải sử dụng vũ lực thì vật nhỏ này mới chịu đi ngủ bằng không cô sẽ không chịu ngủ mà cứ ngồi đó vút ve bộ đồng phục .

_ " A ! Trời thật đẹp " vừa nhảy xuống giường Viên Viên đã bay tới tấm rèm cửa mở toẹt ra khiến ánh sáng ban mai có chút chói chan đập ngay vào mặt cô , không thể nói là hiện ra được mà phải là đập mới đúng .

Cô vui vẻ đến mức quên rằng ở trên giường đang vẫn còn một con người không áo nằm ngủ . Do ánh nắng hách vào đột ngột nên cũng đã làm con người đó khó chịu mà tỉnh lại .

Sau bao nhiêu tháng ngày ở chung với nhau thì hôm nay lần đầu tiên tiểu Viên Viên nhà ta mới dậy trước tiên .

_ Liền đóng rèm , ta muốn ngủ tiếp . - giọng nam nhân trầm ổn có chút yêu thương

_ A - mãi mê nhìn cảnh vật , chợt nghe tiếng người phía sau cô liền chợt tỉnh mà khép ngay rèm lại

Quay sang nhìn nhìn người đang còn ngủ , Viên Viên khẽ cười trộm một cái , hóa ra tên ác ma này cũng có lúc đáng yêu đó chứ . Nghĩ xong Viên Viên tay nhanh vơ lấy bộ quần áo đi thẳng vào nhà vệ sinh

Sửa soạn một chút , nhìn rất đáng yêu liền tâm tình tốt bước ra khỏi phòng tắm , đang mắt hí cười tươi không nhìn được phía trước nên cô đã va vào một bức tường . " A " nhẹ một cái

_ Viên Viên ! Xem coi tâm hình hôm nay của cô tốt quá phải không ? - ánh mắt có chút tức giận của nam nhân

_ Á ! Không , không có - nụ cười tươi liền thu lại không dám hé nửa môi

Cũng chẳng gì làm lạ , trước mặt hắn lúc nào cô cũng mặt nhăn nhó , không phải do dùng uy ép buộc thì cô như con mèo lem mà xuất hiện trước mặt hắn , còn bây giờ chỉ vì đến trường mà cô lại chăm chú sửa soạn để đến trường đẹp thế kia chẳng khác nào xem thường hắn , ăn mặc đẹp thế này để các nam nhân khác ngắm có phải không .

_ Cô đi đâu ? - Rõ biết sự việc , còn tức giận hỏi một câu .

_ Tôi ! Tôi đi học , chẳng phải anh đã hứa rồi sao ? - Viên Viên nhìn hắn cặp mắt có chút lo lắng .

Hắn nghe đáp án của cô không phản ứng gì chỉ nhìn cô một hồi rồi bỏ cô ở đó đi vào nhà vệ sinh đóng cửa thật mạnh , làm cho Viên Viên có chút hết hồn .

_ hừ ! Tên ác ma - cô lúc này không thấy hắn nên cặp môi nhếch lên khinh bỉ rồi bỏ đi xuống

Đầu bếp đã được Nghiêm Khanh dặn dò kỹ lưỡng mỗi buổi sáng của cô đều phải có đầy đủ chất . Nền đồ ăn đã được dọn ra đợi cô và hắn xuống .

Một bàn lớn thứ ăn gần như sắp đầy bàn khiến Viên Viên không khỏi ngạc nhiên . Đang động lại dòng suy nghĩ " Sao lãng phí quá vậy " thì từ phía sau có hơi ẩm truyền tới , bệ hăng cô lên đem cô để lên đùi .

_ Á ! Tôi tự ăn được ! - bị giật mình nên Viên Viên la lên một cái

_ Ngồi yên thì cho đi học , không thì ở nhà ! - Nghiêm Khanh là kẻ không nói hai lời dùng giọng điệu dù nhẹ nhàng nhưng đầy uy hiếp , lấy điểm yếu của cô ra mà hù dọa

Viên Viên sau khi nghe câu nói này liền ngoan ngoãn ngồi yên mặc cho tên kia muốn làm gì . Sống ở nơi đây cũng được mấy tháng cô tự hiểu rằng nghe theo hắn thì mọi việc bình an còn nghịch hắn thì có mà bị hành hạ đến chết mới thôi .

Cô không dám nói lời nào , ngồi im , hắn dứt gì thì mở miệng ăn đó , suy nghĩ bùng nổ trong đầu của Viên Viên " Hừ , người em ta là phế vật hay sao mà phải dứt , hừ bôn cô nương coi đây là được chịu đựng vậy ta sẽ hưởng thụ không từ chối , hahahaha "

Sau khi ăn xong , hắn tự thân đưa cô tới trường bằng chiếc siêu xe . Ngồi trang xe van xin nài nỉ miết hắn mới chịu thả cô xuống trước 2 cây đèn đỏ đến trường .

Nhưng dù thả cô xuống hắn vẫn đánh xe đi sau lưng cô , khiến cho Viên Viên chỉ muốn chạy thật nhanh để thoát . Tới cổng trường không ngần ngại gì cả Viên Viên chuyển từ tư thế đi sang tư thế chạy , một mạch thẳng tắp băng vào trường không quay đầu nhìn hắn dù chỉ một lần

Ngồi trong xe con người lãnh khốc kia lại môi cong lên trước hành động đó của cô , Hắn có vẻ rất thích thú với điều này .dùng xe trước đó khoảng 5phút sau hắn mới đánh xe đi .

Chiếc xe vừa băng ngang liền có một cái đầu be bé lộ ra , nhìn nhìn quay quay xác định hắn đã đi , bàn tay trắng nõn kia để lên ngực vuốt vuốt sau đó tâm tình thoải mái bước vào trường .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Núi Lửa

Suốt mấy tháng trời mới được trở lại trường học , đến lớp, nghe giảng bài khiến cho Viên Viên sáng khoái vô cùng , lại không phải mệt mỏi dưới ánh mắt của tên đồi bại kia . Hôm nay quả là một ngày đẹp vô cùng đối với Viên Viên

Có thêm bạn mới , cười nói thỏa thích với những điều mình muốn , cô gái nhỏ của chúng ta hôm nay tươi hơn hoa .

Tan học , cô vô cùng háo hức để về đến nhà kể cho Hoa quần gia nghe hôm nay cô đã trải qua một ngày ở trường học ra sao .

Vừa bước ra tới cổng trường ,thấy một đám con gái đông thật đông đang chen lấn nhau đối diện đường , Viên Viên không một chút để ý tới , lấy lại tâm trạng đang tốt của mình mà chuẩn bị đón taxi về nhà .

Đang ngó nghiêng hai bên thì nghe đám đông hét lên , mọi người dần tỏa ra ánh mắt của Viên Viên lúc này như mở hết cỡ , miệng không kiểm soát được mà há ra .

" Tên ác ma ? Sao ? Sao hán lại ở đây? - trong đầu của Viên Viên vừa thoáng qua câu hỏi thì con người kia đã đứng ngay trước mặt cô rồi .

_ Bảo bối ! Hôm nay , học có mệt không ? - hán chậm rãi bước đến cô , tay phải đưa lên nắm lấy túi của cô , miệng nở một nụ cười.

Viên Viên như bị thôi miên chỉ biết lắc đầu rồi cùng hán leo lên xe lúc nào không hay , đến khi hoàn hồn lại thì cô đã yên vị trên xe rồi .

Lúc này cô như ngọn núi lửa chuẩn bị phun trào .

_ Nghiêm Khanh ! Tôi hỏi anh , vì sao anh lại đến trường của tôi như vậy hả ? - tiếng nói trầm giọng nặng nề , khuôn mặt đen thui , đôi mắt nhìn xuống . Đây là dấu hiệu của việc chỉ cần đối phương trả lời sai là núi lửa liền bùng trào

_ Tôi thích ! - Nghiêm Khanh đã sớm thấy được bộ mặt sắp bùng nổ của cô , liền ý định trêu chọc .

_ CÁI GÌ ? ANG NGHĨ ANH LÀ AI ? LÀ THƯỢNG ĐẾ LÀ CHÚA TRỜI LÀ BA LÀ MÁ LÀ THIÊN HÀ VŨ TRỤ LÀ DẪY NGÂN HÀ HAY SAO ? TÔI NÓI CHO ANH BIẾT THẾ GIỚI NÀY CHO PHÉP TÔI GIẾT MỘT NGƯỜI THÌ NGƯỜI ĐẦU TIÊN TÔI GIẾT SẼ LÀ ANH ĐÓ TÊN ÁC MA , TÊN BIÊN THÁI , TÊN BẠO DÂM , TÊN ĐỘNG ĐƯỢC ! - Núi lửa đã thực sự phun trào

Người ngồi kế bên chẳng hề trả lời một chữ nào , để ngọn núi lửa kia ngày càng tức hơn ngày càng bùng nổ hơn .

_ TÊN LỘN GIỐNG KIA , ANH CÓ NGHE TÔI NÓI KHÔNG HẢ ? ANH KHINH THƯỜNG BỎN CÔ NƯỞNG QUÁ RỒI PHẢI KHÔNG , ANH TRẢ LỜI CHO TÔI , TRẢ LỜI MAU LÊN ! - sự kềm nén coi như đến đây là kết thúc , núi lửa phun trào không có hồi kết .

Đáp lại tiếng rồn rồn đó của Viên Viên vẫn là một sự yên lặng , gương mặt đỏ bừng kia càng thêm đỏ .

_ ĐƯỢC ! ANH KHÔNG NÓI CHỨ GÌ ? ĐƯỢC BỎN CÔ NƯỞNG ĐÂY CŨNG KHÔNG THỀM NÓI CHUYỆN VỚI NHÀ NGƯỜI .

Nghiêm Khanh trở nên im lặng không phải vì hán tức giận mà ngược lại hán đang lo lắng , bình thường chẳng ai dám lớn tiếng với hán , chỉ có ông nội là lớn tiếng còn hay cãi nhai khiến hán phiền chết , người mà hán không cảm thấy phiền đó là Mộc Trần còn lại những nữ nhân khác chỉ cần mở hơi thôi là cũng thấy phiền , nhưng ngược lại kì này cô gái đang ngồi kế bên này đang chửi bới , quát lớn vào tai hán nhưng hán vẫn không cảm thấy phiền muộn chút lại , ngược lại lại thấy vui nữa là đằng khác . Điều này khiến cho hán có chút lo lắng .

Hán luôn giữ trong tim chỉ yêu và chờ một mình Mộc Trần nhưng từ khi có cô gái này. Số lần hán nghĩ đến Mộc Trần trong ngày của hầu như đã về con số 0 , hán đã không nhận ra điều này sớm hơn , chỉ đến ngày hôm nay , hán mới nhận ra .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ai Sở Hử Ai ?

Suốt đoạn đường từ trường về đến nhà cứ thế chỉ mình Viên Viên một mình nói , một mình tức giống như cô đang tập một kịch nhập vào vai bà mẹ chồng hung ác . Còn người ngồi kế bên thì chẳng thèm để ý đến chút nào .

Về đến biệt thự , cô gái nhỏ tức giận đập cửa thật mạnh bỏ đi vào nhà trước . Nghiêm Khanh cũng trầm mặt đi vào , tâm tình đã không tốt lại càng tồi hơn bao giờ hết

Quần gia Hoa đã sớm đứng trước cửa đợi hai người , kẻ trước người sau mặt tối hù đi vào khiến quần gia Hoa cũng có chút sợ , Bà không dám mở thêm lời nào , lặng lẽ đợi hai người vào rồi đi theo sau .

_ Thiếu gia đã về , có cần tôi chuẩn bị gì không ? - Bà ti mi từng chút .

_ Không cần ! - Hán ta chỉ ném cho bà 2 chữ rồi đi thẳng lên lầu vào phòng mình đóng cửa thật mạnh

Hoa quần gia không dám nói nhiều , chỉ lặng lẽ lắc đầu rồi lại vào bếp chỉ dẫn người chuẩn bị bữa tối . Viên Viên sớm đã ở trong phòng gương mặt quá tức tối đến không thể làm gì khác .

" Sao tên ác ôn đó có thể làm như vậy chứ , ngày mai , sao dám vác cái mặt này tới trường đây hả "

Ôm một bụng tức trong người đi vào nhà vệ sinh , cô gái nhỏ quyết hôm nay tuyệt thực để đấu với tên đó.

Hoa quân gia lên gõ cửa phòng mấy lần mà vẫn không thấy cô trả lời , liền đi xuống vài phút sau cửa phòng cô như muốn bung ra thành từng mảnh , tiếng động kinh hoàng làm cho cô gái nhỏ đang ức giận phải kinh hoàng mà hét lên .

Nghiêm Khanh vốn dĩ cũng không phải giận cô vì chữ hán , chỉ vì đang không biết phải giải quyết cô gái không biết trời cao đất dày này như thế nào . Đến khi hán bảo quân gia lên kêu cô xuống dùng bữa tối , hết 5 lần 7 lượt mà cô vẫn chống đối không xuống . Quả thật hán đã nương tay cho cô quá nhiều rồi.

_ Anh a.n.h muốn làm gì ? - Viên Viên nằm trong trạng thái kinh sợ vô cùng

_ Viên Viên ! có vẻ như gan của cô nay đã lớn quá rồi có đúng không ? - Ánh mắt màu hổ phách nhướng lên với vẻ chỉ cần con mồi trước mắt động một cái là liền nuốt vào bụng không cần nói nhiều .

_ Tôi ... tôi không cần anh quản ! - Sợ thì sợ nhưng Viên Viên đâu phải muốn ở đây , bị hán giam cầm tức hơn ai hết phải là cô chứ không phải là hán .

" Không cần anh quản " tiếng nói đó của cô vang đều trong đầu hán . Cô gái này đúng là to gan thật , xem ra nhiều lần nương tay đã làm cho cô không coi hán ra gì . Vừa nghĩ hán liền nắm lấy tay cô gì chặt lên giường khiến cho Viên Viên mặt mày tái xanh.

_ Anh ... anh không được làm càng ! - Môi cô mấp máy , ráng rặng ra từng chữ

Hán không thèm trả lời , trực tiếp cuồi xuống hôn vào đôi môi đỏ mọng kia của cô , lúc chưa đụng thì trong đầu hán thật chỉ quá tức giận muốn cô cầm miệng , muốn cô phải biết ai mới là người có quyền trong này nhưng có lẽ hán đã sai . Đôi môi của cô ngọt hơn hán nghĩ , càng hôn hán càng nghiện . Hán đây đưa không chịu rời , cho đến khi Viên Viên thở không ra hơi hán mới lưu luyến rời khỏi bờ môi ấy .

Lúc này , Viên Viên không còn sức đâu mà nói với tên cặn bã này , đã giam lỏng cô rồi còn chiếm đi nụ hôn đầu của cô nữa chứ . Thật là một tên biến thái , cô phải trốn , phải trốn .

_ Tôi nói cho em biết ! em là thuộc quyền sở hữu của tôi - Hán nghiêm mặt hạ lệnh .

_ Ai ? ai sở hữu ai ? - cô cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình cố gắng chống cự lại hán

_ Nghiêm Khanh ! tôi nói cho anh biết , đời này , cả đời này , tôi sẽ không bao giờ là của anh . - Cô nghiêng răng nói ra những uất hận trong lòng ,kèm theo lời nói đó chính là những giọt nước mắt đầy ứ khuất .

_ Tôi không cho phép ! Thì dù có chết , hình hài này , xương cốt này , vẫn sẽ ở bên tôi - hán thống khổ đến tận cùng . Cô gái trước mắt dường như đã rời khỏi hán , dù cho cô có chết đi .

_ Tôi hận anh ! hận anh ...oa oa oa - Cô không thể hiểu nổi tên đàn ông này, hán ta là gì chứ , vô duyên vô cớ đụng phải , rồi trói buộc cô là như thế nào cơ chứ , cô đã làm gì sai .

Bạn đang đọc truyện *Giám Đốc! Anh Đã Sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.